

D E V
FİNANSAL
DEVİRİMİNİZ
Bağlılığın Gücü
R İ M
i N İ Z

GARY KEESEE

D

E

V

**FİNANSAL
DEVİRİMİNİZ**
Bağlılığın Gücü

R

i

M

GARY KEESEE

i

N

i

Z

Your Financial Revolution, The Power of Allegiance, Turkish

Copyright © 2020 by Gary Keesee

Originally published in English

Copyright © 2015 by Gary Keesee

ISBN: 978-0-9729035-9-2

Gary Keesee Ministries,
P.O. Box 779, New Albany,
OH 43054, USA

GaryKeesee.com

This book is a FREE GIFT from Gary Keesee Ministries and is
NOT FOR SALE

Finansal Devriminiz, Bağılığın G¼c¼, T¼rkçe

Copyright © 2020 by Gary Keesee

Yayınlandığı orijinal dil İngilizce

Copyright © 2015 by Gary Keesee

ISBN : 978-0-9729035-9-2

Gary Keesee Hizmetleri,
P.O. Box 779, New Albany,
OH 43054, USA

GaryKeesee.com

Bu kitap Gary Keesee Hizmetlerinin HEDİYESİDİR ve
SATILIK DEĞİLDİR

Gary Keesee bu kitabında finansal olarak çökmüş bir durumdayken hayatının dramatik biçimde nasıl değiştiğini anlatıyor. Yazar, içinde yaşadığı feci koşulları dürüstçe ortaya koyar ve sonra harikulade Kutsal Kitap prensiplerine geçiş yapar. İşte bu prensipler sayesinde başarılı ve bereketli bir hayata kavuşmuştur.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	5
GİRİŞ	7
BÖLÜM 1: Egemenlik	19
BÖLÜM 2: Mavi Duman	55
BÖLÜM 3: Lütfen Tanrım, Merhamet Et!	63
BÖLÜM 4: Dev Balık	91
BÖLÜM 5: Bu Kimin Seçimiydi?	101
BÖLÜM 6: Rab'bin Bereketi	133
BÖLÜM 7: Kapı	151
BÖLÜM 8: Bağlılığın Gücü	159
BÖLÜM 9: Onlara Siz Yiyecek Verin!	169
BÖLÜM 10: Toplayın, Ter Dökmeyin!	183
BÖLÜM 11: Uçmak Yürümekten Daha Kolay!	189

ÖNSÖZ

Tanrı'nın Drenda ve beni birkaç yıl önce çıkardığı bir yolculuğu yazıya geçirmeyi istedim. Hayatlarımız çok değişti! Yıllar içinde İsa'nın Kutsal Kitap'ta yaptığı mucizelerin tümünün gözlerimizin önünde gerçekleştiğine tanık olduk: ölü dirildi; felçli ayağa kalktı, yürüdü ve ertesi gün işine gitti; sayısız insanlar şifa buldu ve yüzbinlerce insan finansal olarak gönence kavuştu. Ama en büyük mucizelere kendi ailemizde ve kişisel yaşamlarımızda tanık olduk.

Amacım sizi bir keşif yolculuğuna çıkarmak ve bu yolculuğun benim gibi sizin de hayatınızı değiştireceğini umuyorum. Bu hikâyeye tek bir kitapta anlatılamaz. Elinizdeki kitap kendi kişisel finansal devriminizin yolunu açacak ve Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatımı değiştiren gizemlerini açıklamaya başlayacak kitap serisinin ilkidir. Benim için heyecanlı ve asla sona ermeyecek bir yolculuk bu. Hepimiz öğrenmeye devam edeceğiz! Tanrı'nın Egemenliği'nin bilgisi tükenmezdir.

Tanrı'ya çok minnettarım. O'nun lütfü her gün tazelenir ve bizi kurtuluş yolunda yürütürken sabırlı ve bağışlayıcıdır. Öncelikle harika eşim Drenda'dan bahsetmeden sizi bu yolculuğa çıkaramam. Eşimin Tanrı'ya bağlılığı ve bana olan sevgisi ve sabrı sayesinde zayıflıklarımın yüzleşme ve muhtaç olduğum cevaplar için Tanrı'nın yüzünü arama cesaretini buldum. Büyük bir sevinçle bu kitabı sizinle paylaşıyorum:

Finansal Devriminiz

Bağlılığın Gücü

GİRİŞ

*Esenlik yüzü görmedi canım,
Mutluluğu unuttum.*

Ağtlar 3:17

Bir şeylerin yanlış, hem de çok yanlış olduğunu bilerek uyandım! Uyanmamla birlikte büyük bir korku zihnimi doldurdu. Dilimi hissedemiyordum. Ellerim, bacaklarım ve yüzümün bir yarısı uyuşmuştu. Drenda'yı uyandırıp yüzümün ve dilimin işbirliği olmaksızın durumumu anlatmaya çabaladım. Sonra kalbimin hızla attığını ve nefesimin kesildiğini fark ettim. Drenda uyandı ve benim için dua etmeye başladı. Yavaş yavaş tuhaf ve korku dolu hislerim biraz azaldı. Yatağıma geri uzanırken Drenda bana yiyecek bir şeyler getirdi. Dua ederek yatarken vücuduma olanlardan ötürü şaşkın ve korkmuş haldeydim. Panik dalgaları vücudumu yalıyordu; daha önce hayatımda hiç deneyim etmediğim bir korku zihnime saldırıyordu.

Altında yaşadığım borç ve sürekli duyduğum para ihtiyacı korkuyu gündelik hayatımın normal bir parçası yapıyordu. Kötüleşen finansal durumum yüzünden son birkaç yıldır muazzam bir stres altındaydım. Komisyonla satış işindeydim ve işler iyi gitmiyordu. İnşa edildiğinden beri hiç restore edilmemiş gibi görünen 1800'lerden kalma küçük bir çiftlik evinde kiracı olarak oturuyorduk. Muhtemelen bu noktada biraz abartıyorum, ama ev hiç de iyi durumda değildi. Pencere

pervazlarındaki deliklerde oturma odamızın içine uzanan bitkiler büyüyordu. Pencerelerin birçoğu kırık ve camları tamir bandıyla tutturduğumuz karton parçalarıyla kapatmıştık. Her ne kadar kırık dökük bir yer olsa da, Drenda bu evi yuvamız haline getirebildi. Ancak onun müthiş becerilerine rağmen, evle ilgili pek çok ciddi sorunlar olduğu gerçeğini değiştiremedik.

Sahip olduğumuz her şey aynı durumdaydı, yani kırık! Arabalarımızın ikisi de eskiydi, 300.000 kilometrenin üzerindeydi ve zar zor çalışıyordu. İki oğlumuz bir bakımevinin ıskartaya çıkardığı yataklarda uyuyorlardı ve odalarındaki halıyı yola bırakılmış çöplerin arasında bulmuştuk. Rehine dükkânları bizim için bir yaşam biçimiydi ve bize yardım edebileceğini düşündüğümüz herkesten borç alırdık. Her gün satacak yeni bir şeyler bularak, hayatta kalmanın bir yolunu arayarak ve yarının daha iyi olacağını umarak karın tokluğuna yaşıyorduk.

Limitleri dolu olan on adet kredi kartım aylar önce iptal edilmişti ve üç adet banka kredi borcumun %72'si daha geri ödenmemişti. Araba ödemelerim (evet, dökülmekte olan arabalar için hâlâ borcum vardı) 120 gün gecikmişti ve haciz edilmek üzereydiler. Elimdeki bütün faturalar gecikmişti. Adresime tebligatlar ve ilamlı icra takipleri gönderiliyor ve her sabah gelen tahsilat telefonlarıyla uyanıyordum. Maliyeye borcum vardı ve vergi borçlarım yüzünden onlar da beni icraya vermişti. Drenda ve ben ailelerimize 26.000 dolar borçluyduk ve bize yardımcı olmaktan yorulmuşlardı. Buzdolabımız nadiren yiyeceklerle doluydu. Elektrigimiz dağıtım şirketi tarafından her ay kapatılma tehdidi altındaydı. Ve artık duygusal kapasitemin dibine erişmiş haldeydim.

Şimdi sürekli olarak yaşadığım bu gerilim vücudumu anlamadığım bir biçimde etkiliyordu. Birçok doktora gittikten sonra panik atak geçirdiğimi söylediler ve bana antidepressan ilaçlar yazdılar. Ne yazık ki, bu panik ataklar giderek sıklaşarak devam etti ve evimi terk etmekten korkar hale geldim. Korkuyla geçen bu puslu günler boyunca

cevaplar ararken, şeker, nişasta ya da kafein içeren belli yiyeceklerin panik ataklarımı tetiklediğini fark ettim. Bu nedenle artık yemek yemekten de korkuyordum ve yediğim her şeyi inceliyordum. Artık çalışamayacak hale geldiğim bir tutsaklık içindeydim ve bu yüzden finansal durumum elbette daha da kötüleşti.

Eşim kocasını kaybedeceğini düşündü ve iyileşmemden sonra eğer ölürsem çocuklarımıza bakmak için ne yapacağını planladığını söyledi. Cevap almak için Tanrı'ya yakardım, zira neye karşı savaştığımla ilgili tecrübem ya da bilgim yoktu. Doktorlar bendeki soruna dair büyük laflar ediyor, bu durum tam iyileşmeyeceğini ve sonsuza dek ilaç kullanacağımı söylüyorlardı. Diğer doktorlar şeker hastalığına yakalanmak üzere olduğumu, yaşlandıkça hastalığın ilerleyeceğini ve takip edilmem gerektiğini belirttiler.

Hristiyan olmama rağmen, ruhsal savaş ya da düşmana karşı durmak konusunda hiç tecrübem yoktu. Aslında o sırada kötü bir ruhla savaşmakta olduğumu sezmemiştim. Sadece bedensel bir sorunum olduğunu düşünüyorum ve Tanrı'nın beni iyileştirmesini istiyordum. Bir Hristiyan olarak, cevabımın Tanrı olduğunu biliyordum, ama Tanrı çok uzaktaymış gibi hissediyordum. Doktorlar hastalığıma hepsi zihinsel sorunlarla bağlantılı pek çok ad veriyordu ve bunlar sadece çeşitli ilaçlar olarak tedavi edilebiliyordu. Daha önce söylediğim gibi, kesin bir çare yoktu, sadece zihinsel hastalığımla başa çıkmama yardımcı olan tedaviler vardı. İlaçların yan etkileri vardı ve yararlarını görmüyordum. Aslında başka belirtiler eklediklerine inanıyorum. Kontrol edemediğim korku dolu düşüncelerle sürekli olarak işkence gördüğüm bir sis içinde yaşadığım hissini veriyorlardı. Cevaplarım yoktu ve hiçbir şey yardım etmiyordu. Bu durum haftalarca sürdü ve hastalığın belirtileri ve korku hayatımı ele geçirmeye devam ettikçe çaresizliğim büyüdü.

Ama bir gece, yine cevap almak için Tanrı'yı ararken esaslı bir çıkış yakaladım. Özgürlüğüme kapı açan önemli bir anahtar keşfettim. Bir

Çarşamba akşamı ibadetine katılmak için kilisemdeydim. Tapınma sırasında aniden güçlü bir panik atak ortaya çıktı. Ne yapacağımı bilemedim. Çaresizdim ve duaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bu yüzden kilisenin ön tarafına doğru ilerledim. İbadetin akışını bozmama rağmen, hiçbir şey umurumda değildi. Çok büyük bir kiliseye katılıyordum ve pastör beni kişisel olarak tanıımıyordu. Ancak tapınma grubunda hizmet eden bir arkadaşım beni tanıdı. Çaresizlik içinde platforma tırmanmaya başladığımda, her şey durdu ve tüm gözler bana çevrildi. Arkadaşım yardım etmek için hemen yanıma geldi, çünkü güvenlik elemanları önümü kesmek için bana doğru koşuyordu.

Arkadaşım durumumu pastöre anlatırken, pastörün yüz ifadesinin yumuşadığını gördüm. Bana yaklaştı ve benim için dua etti. Arkadaşım pastöre hasta olduğumu söyledi. Pastör bana baktı ve “Onda hastalık ruhu var” dedi. Sonra ellerini başımın üzerine koydu ve ruha terk etmesini buyurdu. O anda inanılmaz bir şey oldu ve özgürleştim. Aylardır ilk kez kendimi normal hissettim ve aklımda bana eziyet eden düşünceler ve korku kalmadı, bunların yerine derin bir esenlik geldi. Ne kadar minnettar olduğumu anlatamazdım. Ne kadar heyecanlı olduğumu söylemek de hislerime tercüman olamazdı. Kendimi tüy gibi hafif ve sevinçle dolu hissettim.

Kiliseden sonra, Drenda ve ben bunu kutlamak için birkaç arkadaşımızla birlikte bir Pizza Hut restoranına gittik. Orada oturmuş pizzamı yerken, radyoda çalan bir şarkı duydum ve aniden aynı korku hissinin üzerimi bir battaniye gibi örttüğünü hissettim; geri gelmişti. O anda bunun bir ruh olduğunu anladım. Pastör bunun bir hastalık ruhu olduğunu söylemişti, ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ve kafam karışmıştı. İbadet sırasında iyileşmiş olduğumu düşündüm, ama belli ki iyileşmemiştim. Ertesi gün yeniden panik ataklarla mücadele ediyordum, ama geçen akşam kilisede olanları düşünmeden edemiyordum. Pastör benim için dua ettiğinde, şifa bulmam için dua etmemişti. Bir ruh üzerinde yetkisini kullanmıştı. Pastörün duasından sonra rahatlamış olmam bu durumun ardında bir

hastalık yerine bir ruhun olabileceğini pekâlâ gösteriyordu. (Bunu anlayamayacak kadar Mesih'te deneyimsiz olduğumu görebilirsiniz.) O sıralarda ruhsal savaş hakkında çok az şey biliyordum, ama cinlerin gerçek olduğunu biliyordum. Bir tanesini görmüştüm.

Gençlik yıllarımda aileme ait iki pizza restoranının birini ben işletiyordum. Bir akşam restorana gelen biri sokağın sonundaki yerel bir Metodist kilisede ruhsal bir uyanış yaşandığını söyledi. Beni toplantıya katılmaya davet etti. Davetini şu cümleyle bitirdi, “İsa, Kutsal Kitap'ta yaptığı mucizelerin aynısını hâlâ yapıyor.” Bu söz dikkatimi çekti. Bir kilisede yetişmişim. Beşinci sınıftayken bir Kutsal Kitap Okulu'nun düzenlediği yaz gençlik kampında yüreğimi Rab'be verdim. Ama bütün bu yıllar içinde Tanrı'nın gücünün bir hastayı iyileştirdiğine tanık olmamıştım ve ardında Tanrı'nın olduğunu bildiğim hiçbir şey dikkatimi çekmemişti. Bu nedenle okul yıllarımda Rab'den uzağa sürüklendim. Bu yıllar içinde arada sırada kiliseye katılmak için yeni bir karar alırdım, ama kiliseye olan ilgim asla kalıcı olmuyordu. Ama bu kez bu adamın söyledikleri kulağıma farklı geldi. İsa, Kutsal Kitap'ta yaptığı mucizelerin aynılarını hâlâ gerçekten yapıyor muydu? Meraklanmıştım. Çalışanlarımdan bazıları o kiliseye katılıyordu ve beni gelmem için teşvik ettiler. Böylece gitmeye karar verdim.

İlk gittiğim akşam Tanrı'nın varlığını daha önce hiç deneyim etmediğim bir biçimde hissettim. Sanki Tanrı'nın varlığını fiilen hissedebildiğimi düşündüm; gayet somuttu. Vaizin verdiği mesaj güçlüydü ve hayatlarını Rab'be vermek ya da yeniden adamak isteyenler var mı diye sorduğunda, hemen elimi kaldırdım. Vav! Ne akşamdı. Çok heyecanlıydım. Tanrı'nın ne kadar müthiş olduğunu herkese anlatmak istiyordum.

O günlerde Internet, CDler, hatta kasetler bile yoktu ve televizyonumuzda sadece üç kanal vardı. Kasabamız da çok küçüktü ve iş saatlerinden sonra yapacak pek bir şey yoktu. Bu yüzden gençler genelde eğlenmek için geç saatlere kadar pizza restoranımızda takılırdı.

Cuma ve Cumartesi geceleri saat 1:00'de kapatırdık ve park alanımız gençlerle kaynardı. Müşterilerin park etmelerini zorlaştırdıkları için sık sık onları uzaklaştırmak zorunda kalırdım. Bazı geceler aralarında çıkan kavgaları ayırmak için polis gelir ve gençleri evlerine gönderirdi. Ama şimdi aklıma bir fikir gelmişti. Bu gençlerin İsa'yı işitmesi gerekiyordu. Bu yüzden dışarı çıktım ve onlara eğer kalmak isterlerse, kapattıktan sonra restoranda bir Kutsal Kitap çalışması yapacağımı söyledim. Dikkatinizi çekerim ki, bu çalışma yaklaşık 1:30'da başlayacaktı, çünkü restoranı 1:00'de kapattıktan sonra temizlik ve diğer işleri bitirmemiz 1:30'u buluyordu. Gençlerin çalışma için gelip gelmeyeceğini bilmiyordum, ama bazıları geldi ve çalışanlarımdan birkaçı da benimle kaldı. Çalışmaya başladığımız ilk gece, gençlerden biri Mesih'e hizmet etmek istediğini ve ne yapması gerektiğini sordu. Bu soru karşısında donup kaldım, çünkü henüz işin o kısmını hiç düşünmemiştim. Hatırlayın, Kutsal Kitap hakkında temel olarak hiçbir şey bilmiyordum, ama tüm endişelerimi yanıtladığını düşündüğüm bir ayet okumuştum.

O zaman Rab'be yakaran herkes kurtulacak.

– Elçilerin İşleri 2:21

Bu ayeti okuyunca Kutsal Kitap çalışması yeterince kolay göründü ve böylece yapmaya karar verdim. Grup dağılmıştı, ama bu genç adam bana yaklaşip bu soruyu sordu. Ona sandalyeye oturmasını ve İsa'nın adını söylemesini öğütledim. Bunu yapmanın basit olduğunu düşündüm, ama orada iki dakika boyunca oturdum ve genç adam hiçbir şey söylemedi. Bu nedenle beni işitmediğini düşünerek öğüdümü tekrarladım. Gene bir şey olmadı. Sonra gencin titrediğini fark ettim. Yine yüz ifadesine baktığımda İsa'nın adını zikretmekte oldukça zorlandığını görebiliyordum. Aniden sanki bir barajın patlaması gibi İsa'nın adı ağzından çıkıverdi ve yüzüne esenlik geldi. Evet, işe yaramıştı! Bu nedenle, ne zaman birisi yüreğini Rab'be vermek

isterse, uyguladığım oyun planı bu oldu. Onları sandalyeye oturtur ve İsa'nın adını söyletirdim. Neredeyse hiç istisnasız, İsa'nın adını hemen söyleyemezlerdi. Önce titremeye başlar, sonra büyük zorlukla İsa'nın adını söyleyiverip esenliğe kavuşurlardı.

Bir gün mutfakta hamur yoğururken, arka kapının çalındığını duydum. Kapıyı açtığımda daha önce Mesih hakkında konuştuğum iki gencin geldiğini gördüm. Onları içeri davet ettim ve biri yüreğini Tanrı'ya vermek istediğini söyledi. Bunun üzerine onu sandalyeye oturttum ve her zamanki gibi titremeye başladı ve sonunda İsa'nın adını söyledi. Kafamı kaldırdığımda, diğer gencin benden uzaklaştığını ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi mutfağın köşesine dayandığını gördüm. Benden daha da uzaklaşmak için sanki duvarı delmeye çalışıyor gibiydi. Durum çok garipti ve buna hiçbir açıklama getiremedim.

Ona bakarken birden aklıma bir düşünce geldi, "Acaba bu bir cin olabilir mi?" Cinler ve kötü ruhlarla hiçbir deneyimim yoktu, ama Kutsal Kitap'ta onların var olduğunu okumuştum. Bu tuhaf davranışları yüzünden başka hiçbir açıklama düşünemiyordum. Bu nedenle sordum, "İsa, bu bir cin mi?" Birden sanki bir perde çekildi ve çocuğun yanında asılı duran bir cin gördüm. Cin yaklaşık bir metre uzunluğundaydı ve bacakları yukarıya uzanmış olarak çocuğa tutunuyordu. İnsanlar her zaman banar soruyor, "Neye benziyordu?" Sanki bir maymunu andırıyordu, ama daha farklıydı. Maymun gibi tüylüydü ve uzun kolları vardı, ama parlak, kırmızı gözleri vardı ve biçimsizdi. O gözleri gördüğüm an çılgınlık attım. Gözlerinde gördüğüm nefret başa çıkabileceğimden fazlaydı. Gözlerinde gördüğüm ifadeyi en iyi biçimde insanın içine işleyen saf bir nefret olarak tarif edebilirim. O anda bu şeyin benden sadece nefret etmediğini, aynı zamanda bana son derece öfkeli olduğunu anladım.

Şimdi ne olacaktı? Bu şeyi gördükten sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Ama İsa'nın adı ile Tanrı'nın Egemenliği'ne girdiğimize göre, bu cin üzerinde de yetkili olması gerektiğini düşündüm. Bu

nedenle yüksek sesle bağırdım, “İsa’nın adıyla.” Perde anında kapandı. Eğer eski siyah beyaz televizyonları hatırlıyorsanız, onları kapattığımız zaman, ekranda izlediğiniz görüntünün giderek silikleşen belirsiz bir gölgesi kalırdı. İşte bu da tam ona benziyordu. Artık bu cini göremesem de, loş ve silik bir görüntüsünü görebiliyordum. Perde kapanmasıyla birlikte, çocuk birden koşarak binadan kaçtı.

Yani, evet, cinlerin gerçekten var olduğunu biliyordum. Keşke sorunumun kötü ruhtan kaynaklandığını öğrendikten hemen sonra, bununla mücadele ettiğimi ve özgür olduğumu söyleyebilseydim. Ama bu hemen olmadı. Kilisede geçirdiğim yıllar boyunca Mesih’te gerçekte kim olduğumu ve düşmana karşı yasal haklarımı nasıl kullanacağımı öğrenmek için zaman ayırmamış olmam üzücü. Ama artık bir ruhla mücadele ettiğimi anladığım ya da en azından bundan kuşkulandığım için, onu nasıl yeneceğimi öğrenebilmem için teşvik aldım. Cinin benim yetkime tepki vermesi gerektiğini düşünecek kadar bilgim vardı, ama tepki vermemesi aklımı karıştırdı. Birkaç gün sonra, sorunumun gerçekten bir ruh olduğunu doğrulayan bir tecrübe daha yaşadım.

Yatak odamda ruhta dua ediyordum ve olan biten hakkında bir cevap alabilmek için yeterince uzun bir süre dua etmeye kararlıydım. Bu dua zamanı sırasında aniden bir serbestlik hissettim ve tıpkı pastörün benim için dua ettiği o an gibi yeniden özgürdüm. O gece hisler geri gelene dek yaklaşık iki saat özgür kaldım, ama artık bunun kesinlikle bir ruh olduğundan emindim, çünkü duaya tepki vermişti. Yeniden dua etmeye çalıştım, ama bir şey olmadı. Böylece ruhsal savaş hakkında bulduğum her şeyi okumaya ve Mesih’te kim olduğumu tekrar etmeye başladım. Ama o şey hâlâ yerinden kıvıldamıyordu. Ancak bir defasında dua ederken ruhun yetkime tepki verdiğini gördüm. Aklım karıştı ve ne yapacağımı hararetle Rab’be sormaya başladım. Hâlâ tam olarak özgürleşemediğim halde, artık panik ataklar yaşamıyordum ve geçici felçler sona ermişti. Yani, hâlihazırda büyük zaferler kazanmıştım. Hâlen korku veren düşüncelerle ve depresyonla mücadele ediyordum,

ama giderek güçlendiğimden emindim. Mesih'te sahip olduğumuz yetkiyi açıklayan Kutsal Kitap ayetlerini her gün çalışıyordum.

Bir gün ofisimde çalışırken artık aşına olduğum dehşet ve korku hisleriyle savaşıyordum. Dua etmeyi ve korku ruhunu kovmayı denemiştım, ama her zamanki gibi bir etkisi olmamıştı. Aniden Rab'bin sesini duydum. Ruha sesli bir şekilde ve yetkiyle buyruk vermeme söyledi. Sonra ruhsal yetkiye bakışımı değiştiren bir şey daha söyledi. Ruha buyruk verirken dikkatimi hislerime vermememi, hissettiğim ya da gördüğüm şeylere değil, O'nun Sözü'ne güvenmemi söyledi. O sırada çevremde iş arkadaşlarım olduğu için ayağa kalkıp İblis'e bağırıma başlayamadım. Bu yüzden kalkıp tuvalete gittim ve sesimi yükselterek "İsa'nın adıyla, seni bağılıyorum, ey korku ruhu. Yaptığın iş yasa dışı ve şimdi İsa'nın adıyla beni terk etmeni buyuruyorum." Hiçbir şey olmadı ve bir değişim hissetmedim. Ama Rab'bin söylediği sözü anımsadım, "Dikkatini hislerine verme." Bu yüzden, bu ruh üzerinde verdiği yetki için Rab'be şükrettim ve özgür olduğum için Tanrı'yı yüceltmeye başladım. İşime geri döndüm. Masamda otururken düşüncelerimde bir değişiklik hissetmediğim halde, korku aklıma saldırdıkça özgürlüğüm için sadece Rab'be şükrediyordum. Bir müşterinin dosyası üzerinde çalışırken, Tanrı'nın varlığının üzerime geldiğini sezdim ve siyah, ince bir bulutun beni terk ettiğini ve ofisimin tavanında hızlıca kaybolduğunu gördüm.

Artık özgürdüm!

Korku ruhu beni terk etmişti ve eğer geri gelecek olursa, artık onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Çok heyecanlıyım! Drenda'yı arayıp ona az önce olanları anlattım. Hemen yanıma geleceğini söyledi ve birlikte bir Çin restoranında (en sevdiğim) öğle yemeği yiyerek özgürlüğümü kutladık. O günden sonra pek çok kez o korku ruhuna karşı durmak zorunda kaldım, zira cinler hemen vazgeçmezler. Ve cin terk etmiş olsa da, finansal krizim aynen devam ediyordu. Bu nedenle, finansal sıkıntılarım ile ilgili korkular sürekli olarak zihnimi

kurcalıyordu ve zihnimle mücadele etmeyi ve onu esenlikte tutmayı öğrenmem gerekiyordu.

Hayatım boyunca yüzleşmem gereken çeşitli savaşlardan geçtim ve Egemenlik hakkında birçok ruhsal ders öğrendim, ama finans kaynaklı stresin insanların hayatını nasıl etkilediğini ve bu durumun azap veren bir korkuya yol açtığını anladığımı bilmeniz için bu öyküyü anlatıyorum.

Benim de sizinle aynı yollardan geçtiğimi iyice anlamanızı istiyorum.

Bu yüzden şimdi nasıl bir keşmekeş içinde olursanız olun, sizin için umut var. Keşke Tanrı'nın Egemenliği'ni hayatımın daha erken bir evresinde anlamış olsaydım. Drenda ve benim dokuz yıl boyunca boşu boşuna finansal felakete uğradığımızı düşünmek beni üzüyor!

Ne yazık ki, finansal çöküşümüz radarla bipleyen bir nokta değil, radarın kendisiydi. Nasıl yaşadığımızın göstergesiydi. Hayatımızın dokuz yılını çeşitli vesilelerle dilenerek geçirdik ve aşağılandığımız olayların ve koşulların anıları hâlâ taze. Unutmayı tercih edeceğim olaylar. Rab karımı bereketlesin! O yıllarda çok şeylere göğüs gerdi. Bu nedenle, artık onu mümkün oldukça bereketlemeye çalışıyorum.

Rab, bana o şeytani korku ruhuyla başa çıkmayı öğrettiği gibi, finansal sıkıntılarımın da ruhsal bakış açısıyla nasıl mücadele edeceğimi öğretmeye başladı. Tanrı'nın bana ve Drenda'ya öğrettiği ve finansal durumumuz hakkında açığa çıkardığı gerçekler hayatımızı o kadar dramatik biçimde değiştirdi ki, hayatımızın geri kalanını insanların aynı ilkeleri keşfetmesine yardım etmeye adanık.

Drenda ve ben arabalarımızın taksitlerini ödeyemediğimiz bir yoksulluktan rüyalarımızın evini borçsuz inşa edecek, birden fazla şirket kuracak ve *Para İşini Düzeltmek* adlı günlük bir televizyon programı yapacak bir bolluğa eriştik. Drenda, ayrıca ABC televizyon kanalında ailelere finansal konularda öğütler veren ve kadınları teşvik eden *Drenda* adlı bir haftalık TV programı başlattı. Tanrı'nın bizi İman

Yaşamı Kilisesi'ni kurmaya yönlendirdiğini hissettik ve kilisemizde her hafta binlerce kişiye Tanrı'nın Egemenliği'ni öğretiyoruz. Artık hizmetlerimiz için yılda milyonlarca dolar harcıyoruz ve tek başına televizyon programlarını yapmak ayda 200.000 dolara mal oluyor. Ve bu kitap serisinde sizinle paylaşmak istediklerimizi Tanrı'dan öğrenmemiş olsaydık, elbette bunların hiçbiri mümkün olmayacaktı. Bu kitaba finansla ilgili yazılmış piyasadaki herhangi bir kitap gibi bakmanızı istemiyorum. Muhtemelen gerekli ve önerilen bir şey olmakla birlikte, nasıl bütçe yapacağınızı öğreten kitaplardan biri değil. O bilindik “yeterince gelirimiz yok, bu yüzden nelerden kısıabiliriz” tarzındaki eski derslerin bir tekrarı da değil.

Hayır, bu kitap bir devrimle, karanlığın Krallığı'na ve yol açtığı boğucu yoksulluğa karşı bir ayaklanmayla ilgilidir. Yozlaşmış bir yönetimin kısıtlamalarını kaldırıp atmak ve yeni bir yaşam tarzına geçmek hakkındadır. Benim bulduğum cevap bir takım genel finansal tavsiyeler değildi. Baştan aşağı bir finansal revizyona ihtiyacım olduğunu keşfettim:

FİNANSAL BİR DEVRİM!

BÖLÜM 1

EGEMENLİK

Giriş bölümünde hayatımın bana eziyet eden bir korkuyla nasıl tüketildiğini anlattım. Bu yüzden, gerçekten anlamanız gereken şu tek cümleyle yolculuğumuza başlamamızın önemli olduğuna inanıyorum: **KORKUYLA YAŞAMAYI ÖĞRENMEYİN!** Korku, hem benim hayatımda hem de milyonlarca insanın hayatında olduğu gibi her çeşit şeytani etkiye, karmaşaya ve depresyona kapı açar. Finansal travmanın insanların hayatlarında korkuya kapı açan başlıca etkenlerden biri olduğuna inanıyorum. Finansal planlama şirketim aracılığıyla 34 yıldan beri insanlara finans konusunda yardımcı oluyorum ve hayatında finansal sorunlarla boğuşan tek kişinin ben olmadığını keşfettim.

Aslında yaptığım araştırmalara göre, Amerikan halkının yüzde 23'ünün borç yükümlülüklerinin asgari tutarını bile ödemediğini ve yavaş yavaş finansal çıkmaza sürüklendiğini öğrendim. Bu oran ülke nüfusunun dörtte biri! Nüfusun altıda biri, yani kırk yedi milyon kişi yiyecek karnesine bağımlı yaşıyor ve on ailenin sekizi ayın sonunu zor getiriyor. Ülkemizin asla ödeyemeyeceği 18 trilyon dolarlık borcundan söz etmeyeceğim bile. Ayrıca ülkemizin, maliyeti karşılayacak bir fonlama sistemi olmaksızın 120 trilyon dolar değerinde bir finansal yükümlülük altına girdiğinden de bahsetmeyeceğim. Aslında çok ciddi finansal sorunları olan bir ülkede yaşıyoruz! Hayatımdan öğrendiğim

şey çözülmemiş finansal sorunların ve finansal stresin korkuyla yaşamayı bir hayat biçimi haline getirdiğidir. Ama yanıtlar var! Özgür olabilirsiniz! Kutsal Kitap bu konuda gayet açıktır: İsa Müjde'yi yoksullara ilan etmek için geldi!

Egemen RAB'bin Ruhu üzerimdedir.

Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meşhetti.

– Yeşaya 61:1

Yoksul biri için müjde nedir? Özgür olabileceği! Bugün bunun nasıl olabileceğine dair elinizde bir ipucu olmayabilir. Hayatımın bir bölümünde kendimi bütünüyle çaresiz hissettim. Bir başkasına borçlu olmadığım bir 100 dolarlık banknota sahip olmak bana o kadar yabancı bir düşünceydi ki, eğer bu kadar korkunç ve üzücü olmasaydı bu düşünceye gülerdim. Hayatta kalma güdüsüyle yaşadığım dokuz yılın hayatımda duygusal bir bedeli oldu. Finansal stres bizi iyi olan her şeyden uzaklaştırır. O yıllarda çektiğimiz videoları izlediğimde çok utanıyorum. Videonun birinde arabamdan çıkıyorum ve değerli çocuklarım ofiste geçirdiğim uzun bir günün ardından bana koşuyorlar. Üzerime atlıyor, bacaklarıma tutunup “Hoş geldin, baba!” diye bağırıyorlar. Ancak videoda onlara hiç cevap vermiyorum, hatta yüzlerine bile bakmıyorum. O kadar stresli ve cesaretsizim ki, önemli olan şeylerin bile farkında değildim.

O zamanki düşünce kalıplarım bana bir zamanlar yüzme dersinde öğrendiğim bir şeyi hatırlatıyor. Eğer biri boğuluyor ve yardım çığlığı atıyorsa, ona yardıma giderken dikkatli olun. Neden? Çünkü hayatta kalma güdüsü nedeniyle istem dışı olarak sizi suyun dibine çekebilirler. İşte ben de yaşamın farkında olmaksızın duygusuzca hareket eden bir ölü gibiydim. Eş olarak başarısızdım. Baba olarak başarısızdım. İhtiyaçlarını karşılamakta başarısızdım. Hayatım duygusuz, vizyonsuz ve depresif bir monotonlukla sürüp giden bir kısır döngüden ibaretti.

O günlerde Columbus, Ohio bölgesinde emlak sektörü geliyordu.

Her yerde ev fiyatları artıyordu ve bu yüzden şehrimiz uzun yıllar boyunca büyük bir yapı fuarına ev sahipliği yaptı. Eğer bunun ne olduğunu bilmiyorsanız, size açıklayayım. Yapı fuarları, farklı mimarların kendilerine özgü tasarımlar ve stillerle inşa ettikleri evlerin yanı sıra yeni eşyaların ve yapı malzemelerinin sergilendiği fuarlardı.

Bölgede yaşayan herkes için önemli bir etkinlikti ve binlerce insan keyifle ziyaret ederdi. Ama ben yapı fuarlarından korkardım. Yaşadığımız yoksulluk yüzünden Drenda'nın gidip o güzel evleri seyretmesini istemiyordum. Finansal başarısızlığım yüzünden kendimi zaten kötü hissediyordum; karımın da gerçekten ne kadar kötü durumda olduğumuzu hissetmesini istemiyordum. Şimdi bu düşüncemin aptalca olduğunu görüyorum, ama o zamanki görüşüm buydu. Eğer oraya giderse, bir ev isteyeceğini biliyordum. Bu yüzden, fuar her açıldığında yıllarca “Hayır!” dedim. Ama en sonunda teslim oldum ve gitmeye karar verdik.

Tahmin edebileceğiniz gibi evler tek kelimeyle muhteşimdi. Bunların yanında 1800'lerden kalma küçük çiftlik evimiz sanki yıkılmayı bekleyen hasarlı bir yapı gibiydi. İlk birkaç evi gezdikten sonra kaldırımda yürürken, birden Drenda'nın yanımda olmadığını fark ettim. Nerede olduğunu görmek için döndüm ve demin gezdiğimiz evin dışında durduğunu görünce üzüldüm. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yanına gidip aptalca bir soru sordum, “Ne oldu?” Elbette ne olduğunu biliyordum. Bana bakarak sordu, “Ne zaman bir evimiz olabilir?” Zihnim bulandı, “Ev mi? Bunlar gibi mi? Bunların fiyatı 500.000 ila 700.000 dolar civarında.” Eski çiftlik evinin kirasını ödeyebilmek için her ay 300 doları denkleştirmeye çalışıyordum. Biliyorum üzücü, ama bir çıkış yolu göremiyordum ve güzel ve değerli eşime umut sunamıyordum. Korku ve başarısızlık zihnimi ve mizacıma iyiden iyie

**EGEMEN RAB'BİN
RUHU ÜZERİMEDİR.
ÇÜNKÜ O BENİ
YOKSULLARA MÜJDE
İLETMEK İÇİN
MEŞHETTLİ.**

– YEŞAYA 61:1

bozuyordu. Bu ben değildim; sevincime, mutluluğuma ne olmuştu? Finansal stresten başka bir şeyi gözüm görmüyordu.

Sabaha karşı saat 2 ya da 3'tü ve uyku tutmamıştı. Çeneme ve yüzüme sanki bir iğne batırılmış gibi ağrı çekiyordum ve çaresizce rahatlamaya ihtiyacım vardı. Otuz altı saat önce yüzümün balon gibi şişmesine yol açan bir iltihap nedeniyle kanal tedavisi olmuşum. Ağrı ve rahatsızlık dayanılmazdı. Ağrı için dört saatte bir Tylenol adlı bir ağrı kesici tablet alıyordum, ama çok bir yararı olmuyor gibiydi. Salonumuzda oturup bir tablet daha yuttuktan sonra, gözüm Tylenol kutusuna takıldı ve kullanma talimatına göz attım. Tylenol'u nasıl kullanacağımı öğrenmek için değil, ama tıpkı sabahları mısır gevreğimizi yerken sıkıntıdan kutusunun üzerindeki yazıları okuduğumuz gibi okudum. Gerçekten ilgilendiğim için değil, ama önümde durduğu için okudum. Evet, evet, her 4 saatte 2 tablet, ama ne söylüyor? "24 saat içinde 10 tablettan fazla almayın" mı? Kafamda hızlıca bir hesap yaptım ve bir kişi her dört saatte bir 2 adet tablet alırsa günlük doz 12 yapıyordu ve ben iki günden beri günde 12 tablet alıyordum. Maksimum dozdan 2 tablet fazlaydı. Birden midemde bir kasılma oldu ve korku beni ele geçirdi.

Dokuz yıldan beri karın tokluğuna yaşamak, bir eş ve bir koca olarak başarısız olmak tam bir duygusal enkaz haline gelmeme neden olmuştu. Doktorlar hastalığımı hafifletmek için bana antidepressanlar vermişti. Ama hiçbir şeyin yardımı olmamıştı. Zaten iki gündür uyuyamamıştım ve dişimdeki ağrının şiddetinden o gece de uyuyamıyordum. Şimdi ilaç kutusunu okuyunca, endişelenecek bir sorunum daha olmuştu; muhtemel bir Tylenol doz aşımı. Tylenol'un doz aşımının nasıl bir etki yapacağı hakkında fikrim yoktu, ama herkesin reçetesiz satın aldığı bir ilaç olduğundan çok zararı olmayacağını düşündüm. Muhtemelen avukatlarının tavsiyesiyle yasal düzenlemeler içerisinde kalmak için böyle bir uyarı koymuşlardı. 2 tablet daha fazla almanın büyük bir soruna yol açacağını hayal edemiyordum. Ama korku ruhu zihnimi yakaladı, bu gerçeği aldı ve zihnimi "ya olursa" fikirleriyle bombalamaya

başladı. Kendimi rahatlatmak için Zehir Kontrol Merkezi'ni aramayı düşündüm. Büyük bir sorun olmadığını söyleyeceklerinden emindim.

Telefonunun diğer ucundaki kadının sesi oldukça profesyoneldi. Bana nasıl yardım edebileceğini sordu. Son otuz altı saatten beri her dört saatte iki tablet Tylenol aldığımı ve aşılmaması gereken günlük 10 tabletlik dozu aştığımı söyledim. Sadece fazladan 2 tablet almanın ciddi bir zarar vermeyeceğini doğrulamak için aradığımı söyledim. Bir duraksama oldu ve klavye sesi duydum. Sonra kadın şu sözleri söyledi ve bana tam olarak söylediği cümleyi paylaşıyorum, “Efendim, bu dozu alan hiç kimsenin yaşadığını görmedik.” Onu doğru mu duydum? Kesinlikle hayır! Bu yüzden 24 saat içinde sadece 2 tablet fazla aldığımı ve 2 gündür yaptığımı yeni baştan açıkladım.

Bu kez daha da ciddi bir ses tonuyla cevap verdi, “Efendim, dediğim gibi bu dozu almış birinin yaşadığını hiç görmedik. Sizi ŞİMDİ bir acil servise almamız gerekiyor!” Beni yanlış anladığından emin olduğum için, ona neler olduğunu tekrar açıklamaya kalkışınca bu kez beni durdurdu ve şöyle dedi, “Ya siz hastaneye kendiniz gelirsiniz ya da sizin için bir ambulans göndereceğim.” Şoka uğradım! “Kendim gelirim”, diye kekeledim. “Hangi hastaneye gideceksiniz?” diye sordu. Ona söyledim ve telefonu kapattım.

Şaşkınlıktan donakaldım. Sabah 9’da çok önemli bir toplantım vardı ve saat şimdi gece 3:30’tu. Yatak odamıza çıktım ve Drenda’yı uyandırıp olanları anlattım. Bana kederli gözlerle acıyarak baktı. Kocasını birkaç aydır çok tuhaf davranıyordu, o her şeyi bir arada tutmakta zorlanıyordu ve şimdi bu mu? “Gary, sadece iki tablet fazla. Bunun seni öldürmeyeceğini bildiğinden eminim. Onları geri ara,” dedi. Ama korku akıl dışı ve eziyet edicidir. “Telefondaki kadın bunun beni öldürebileceğini söyledi. Hastaneye gitmem gerekiyor.” Yatak odasından çıkarken karımın gözlerindeki “Şaka yapıyor olmalısın” ifadesini görebiliyordum.

Hastaneye vardığımda acil servisin girişinde beyaz önlüklü iki

adamın beklediğini gördüm. Arabayı park ederken bana doğru geldiler ve “Siz Gary Keese misiniz?” diye sordular. Beni aceleyle müdahale odasına götürdüler. Acil servisteki beyaz tahtanın yanından geçerken, üstünde adımın yazılı olduğunu gördüm. Tahtada “Gary Keesee—doz aşımı” yazıyordu. Gözlerime inanmadım. Uzun lafın kisası nöbetçi doktor kan örneğimi aldı ve tahlil sonucu çıktığında “Neden geldiniz? Kanınızdaki Tylenol seviyesi sıradan bir baş ağrısını kesecek kadar bile değil” dedi. Zehir Kontrol ile yaptığım telefon konuşmasını anlattığımda gülmeye başladı. Ama ben bunu eğlenceli bulmadım, hele posta kutumda bulduğum 2.000 dolarlık hastane faturası kesinlikle komik değildi. Şeytan bana tuzak kurmuş ve gene benden para çalmıştı.

Giriş bölümüyle birlikte bu hikâyeleri anlatmamın nedeni Tanrı'nın

**TANRIM DA HER
İHTİYACINIZI KENDİ
ZENGİNLİĞİYLE
MESİH İSA'DA
GÖRKEMLİ
BİR BİÇİMDE
KARŞILAYACAKTIR**

– **FİLİPİLİLER 4:19**

Egemenliği'ni keşfetmeden önce nerede olduğumu size göstermektir. Evet, bir imanlıydım. Evet, ondalık veriyordum. Evet, bir müddet kilisemde tapınma önderliği yaptım. Evet, Tanrı'yı seviyordum. Ama bir şeyler yanlış gidiyordu, son derece kötü gidiyordu! Tanrı'nın korku ruhuyla nasıl savaşağımı bana öğrettiğini ve antidepresanlardan ve panik ataklardan nasıl kurtardığını size anlattım. Ama ilk başta korkuyla

mücadele etmeme yol açan koşullardan, yani umutsuz finansal durumumdan henüz özgür değildim! Hâlâ para bulmak ve faturalarımı ödemek için her gün üzerimde muazzam bir baskı oluyordu. Bu yetmezmiş gibi on tane iptal edilmiş kredi kartım, üç adet kapanmamış kredim, vergi borcum ve akrabalara borcumun yanı sıra gönderilen ödeme tebligatları ve icra takipleri vardı.

Dediğim gibi finansal durumumuz tam bir çıkmazdaydı. Stres ve duygusal düzensizlik yaşam biçimim olmuştu. Hristiyan olmama

rağmen, finansal olarak ölüyorduk ve kredi kartlarımız teker teker kapandı. İcra takipleri başladı, kredim iptal edildi ve alacaklılar aradı. Finansal felaketin doruğunda ve işimizin pek gelir getirmediği bir dönemde yiyecek parası bulamaz hale geldik. Isınmak için ailece salonumuzdaki odun sobasının etrafında toplanırdık, çünkü mazot alacak paramız yoktu. McDonalds'ta çocuklarımıza paylaştıracağımız bir çocuk menüsü için para bulmak umuduyla koltuk ve sandalyelerin aralarına kaçmış olabilecek madeni paralar arardık.

Alacaklılar aradığında onları ertelemek konusunda oldukça iyiydim, ama bir gün gecikmiş kredi alacaklılarımdan biri avukat tuttu. Bu avukat beni aradı ve hiç merhamet göstermedi. Sadece şöyle dedi, “Üç gün içinde borcunu ödeyeceksin, yoksa müvekkilim adına dava açacağım.” Sonum gelmişti. Hiç seçeneğim yoktu, kredim yoktu. Bütün arkadaşlarımdan zaten borç almıştım ve o noktada artık yolun sonuna geldiğimi anladım. Yatak odasına kadar emekledim, kendimi yatağa attım ve Tanrı'ya yalvardım. Çabucak Rab'bin sesini işittim. Çok defalar işittiğim bir ayet zihnimde belirdi.

Tanrım da her ihtiyacımızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır.

– Filipililer 4:19

Rab'be bu ayeti bildiğimi, ama yine de ihtiyaçlarımdan karşılanmadığını söyledim! Sorumu hemen yanıtladı, “Evet, ama bu benim hatam değil. Egemenliğimin nasıl çalıştığını öğrenmeye hiç önem vermedin. Aslında kilisemin çoğu Eski Antlaşma'daki İsrail halkı gibi köle olarak yaşıyor. Borç ve finansal tutsaklık içindeler. Halkımın özgür olmasını istiyorum.”

Hemen alt kata koştum ve Drenda'ya Rab'bin bana söylediği şeyi anlattım. Tanrı'yı aramadığım ve Egemenliği'nin nasıl çalıştığını öğrenmediğim için Drenda'nın önünde tövbe ettim. Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl çalıştığını bilmediğimizi söylediğinde ne demek

istediğini aslında o an anlamamıştık. Ne de olsa, kiliseye katılıyorduk, çoğu zaman gelirimizin ondalığını veriyorduk ve Tanrı'yı seviyorduk. Zaten Egemenlik düşüncesine sahip olduğumuzu sanıyorduk. Doğru, cennet yolcusuydum, ancak keşfetmek üzere olduğum gibi mesele cennetin gücünü ve yetkisini hayatıma nasıl getireceğimi ve doğal koşullarımı nasıl etkileyeceğimi bilmememdi. Böylece Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladık ve Tanrı, Egemenlik ile neyi kastettiğini öğrenmemize yardım etti. Öğrendiğimiz şey şok ediciydi! Karanlık bir odada ışığı açmak gibiydi. Hayatımızda ilk kez finansal hayatımızla ilgili yanıtlar bulduk!

Tanrım, Egemenlikle Ne Kastediyorsun?

Tanrı, Egemenliği'nin nasıl çalıştığını bilmediğimi söylediği zaman aklım iyice karıştı. Egemenlik mi? Ne Drenda'nın ne de benim bir fikrimiz vardı. Bununla ne demek istediğini bize açıklaması için birlikte dua ettik: “Rab, Egemenlik demekle ne kastettiğini bize öğret!” Böylece yapmam gereken ilk şey bir egemenliğin ne olduğunu öğrenmekti. Bence egemenlik kavramı, Amerikan tipi bir demokrasi ve ifade özgürlüğünde yaşayan biz Batılılar'ın idrak etmekte zorlandığı bir şey. Tanrı'nın Egemenliği bir demokrasi değildir; başında bir Kral'ın olduğu bir Krallıktır. Kralın egemen yetkisi, kralın emrinde işleyen çeşitli yönetimler ve kişiler aracılığıyla aşağıya aktarılır. Bir insan kalabalığı toplamak egemenlik değildir. Bir milyon kişiyi bir araya getirebilirsiniz, ama gene de bir egemenlik olmayacaktır. Egemenlik, yasa ya da yönetim yoluyla birbirine bağlanmış bir topluluktur. Egemenliğin sözlük tanımı “krallık ya da başında bir kralın ya da yöneticinin bulunduğu bir devlet ya da yönetimdir.”

Her Noel zamanı İsa'nın yeryüzüne gelişi kutlamamıza rağmen, genelde İsa'nın kendisiyle birlikte bir yönetim de getirdiğini gözden kaçırıyoruz. Kutsal Kitap, Yeşaya 9:6-7 ayetlerinde bu yönetimden söz eder:

*Çünkü bize bir çocuk doğacak,
Bize bir oğul verilecek.
Yönetim onun omuzlarında olacak.
Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı,
Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak.
Davut'un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek.
Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak.
Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak
Ve sonsuza dek sürdürececek.
Her Şeye Egemen RAB'bin gayreti bunu sağlayacak.*

İsa bu yönetimin başıdır ve İsa Mesih'i kişisel Kurtarıcımız olarak kabul ettiğimizde bu yönetimin parçası haline geliriz; yurttaş oluruz. Sadece yurttaş olmakla kalmayız, ayrıca Tanrı'nın oğulları ve kızları olarak Tanrı'nın ev halkının fiilen bir parçası oluruz.

Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular.

Yuhanna 1:12-13

Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkısınız.

Efesliler 2:19

Tanrı'nın ev halkının üyeleri olarak O'nun ailesinin parçası haline geliriz ve böylece Tanrı'nın sahip olduğu her şeye sahip ya da ortak oluruz. Ama ayrıca O'nun yüce egemenliğinin yurttaşları oluruz. Bunun anlamı o yönetimin altında var olan yasal haklardan ve faydalardan yararlanmamızdır. Sözüünü ettiğim şeyi daha iyi anlamanız için Amerika Birleşik Devletleri'nin doğal bir yurttaşı olmayı örnek olarak vereceğim. ABD yurttaşı olarak bazı yasal haklarımız var. Yasal

haklarınız anayasamızda ve yönetimimiz tarafından hayata geçirilen yasalarda belirtilmiştir. Bu yasalar ve haklar kim olursa olsun her yurttaş için geçerlidir. Bu haklar hislerimize ya da ne kadar zeki olduğumuza bağlı değildir. Hayır, yasalarla sabittir ve Amerika'yı yurdu olarak tanımlayan her yurttaş için geçerlidir. Bir yurttaşın sahip olduğu yasal haklardan habersiz olması mümkündür, ama yine de sırf ABD yurttaşı oldukları için onlara sahiplerdir.

Şimdi düşüneceğimiz şey şu ve bunun Tanrı'ya ilişkin tüm bakışınızı ve Tanrı'nın bereketlerini alma yolunuzu değiştirmesini umuyorum. ABD'de yurttaşlık haklarımızın elimizden alınmaya çalışıldığını ya da haksız davranışa maruz kaldığımızı gördüğümüzde, adalete başvurarak (adalet yasanın uygulanması ya da icra edilmesidir) yasal haklarımızın zorla tesis edilmesi sürecine gireriz. Mahkemeye gideriz ve yargıç nasıl görüldüğümüze, ne kadar yoksul ya da zengin olduğumuza bakmaz. Yasalara bakar. Her seferinde yasaya göre hükmetmek mecburiyetindedir. Bu bizim güvencemizdir: yasal haklarımız var ve yönetimimiz ABD içindeki adalet sistemi yoluyla yasal haklarımızı garanti altına alacaktır. Bunu aklımızda tutarak Yeşaya 9. bölümde sözü edilen ve İsa'nın yeryüzüne getirdiği bu yeni yönetime daha yakından bakalım.

Davut'un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek.

Egemenliğin ve esenliğin büyümesi son bulmayacak.

Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak...

– Yeşaya 9:7b

Bu ayet Tanrı'nın Egemenliği'nin adaletle, yani Tanrı'nın yasanın uygulanmasıyla kurulacağını söyler. Yasanın uygulanması yasal haklarımızın hayata geçirilmesi ya da temin edilmesi anlamına gelir. Yasal haklarınız Tanrı'nın doğruluk ya da doğru ilan ettiği şeydir, yani O'nu yasalarıdır. Tanrı'nın Egemenliği'nde Tanrı'nın doğru ilan ettiği ve Egemenliği'nin yurttaşları olarak yasal olarak size ait olan şeyleri

elde etmenizi temin etmek için, Tanrı adaletine erişimimizi sağlayarak vaat ettiklerine kavuşmanızın garantisini vermiştir. Tanrı, O'nun Egemenliği'ndeki haklarımızı bilelim diye isteğini bize Kutsal Kitap yoluyla bildirir. Bu iyi haber! Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın size vaat ettiği her şey O'nun Egemenliği'nin bir yurttaşı olarak yasal olarak zaten sizindir!

İkinci Korintliler 1:20 ayeti bütün vaatlerin—BÜTÜN VAATLERİN—“Evet” ve “Amin” olduğunu açıkça belirtir. Halihazırda karar verilmiştir; yasal olarak şimdiden sizindir.

Çünkü Tanrı'nın bütün vaatleri Mesih'te «evet»tir. Bu nedenle Tanrı'nın yüceliği için Mesih aracılığıyla Tanrı'ya “Amin” deriz.

– 2. Korintliler 1:20

Tanrı'nın Egemenliği'nin temeli adalet ve doğruluktur; bu nedenle sarsılamaz. Bunu şöyle düşünün: “Eğer Tanrı'nın Egemenliği'nin yasanını (isteğini) bilirsem ve adalete, yani yasanın emrettiğini bana garanti eden sürece erişimim olduğunu anlarsam, o zaman güvende olurum ve korkmam.

Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işittir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz.

– 1. Yuhanna 5:14-15

Bu ayette Tanrı'nın bizi işitmesi söylediğimiz sözleri ses dalgaları yoluyla duyması anlamına gelmez; dilediğimiz şeylerle ilgilenmesi anlamına gelir. Adaletin yerini bulmasını temin etmek için bir davayı ele alan bir yargıç düşünün. Mahkeme ve yargıcın varlık amacı adaletin her yurttaşa sağlanmasını garanti etmektir. Yargıcın hükmü duygularına değil, her yurttaşı için uygulamak zorunda olduğu

yasaya dayanır. Yargıcın görevi yazılı yasaya göre adaletin (yasanın uygulanması) yerini bulmasını temin etmektir. Tanrı'nın durumunda, O'nun tahtı (yetki yeri) ve O'nun gücü İsa'ya ve Egemenliği'ne gelen herkese adalet (O'nun isteğinin yerine gelmesi) sağlamak için vardır.

Lütfen bu sözü yavaşça yeniden okuyun ve Tanrı'ya dair mevcut görüşünüzü sarsmasına izin verin. Çoğu insan Tanrı'nın kararlarını duruma göre verdiğini hisseder, ama bu doğru değil. O yasaların değişmediği bir Egemenliğin Kralı'dır. O, Yasası'nın haricinde kararlar vermez ve vermeyecektir. Bu yüzden, henüz O'ndan istemeden ne cevap vereceğini bilebiliriz ve henüz görmeden yasasında açıkladığı şeye sahip olduğumuzdan emin olabiliriz, çünkü Tanrı, yasasını uygulama gücüne sahiptir.

Drenda ve ben Egemenlik'teki yasal haklarımızı öğrenmeye başladıkça, Tanrı ve Kutsal Kitap'la ilgili düşüncemiz dramatik biçimde değişti. Yeni anlayışımızla birlikte hayatlarımız değişti. Artık dilenmek yok. Artık yalvarmak yok. Tanrı'nın vaatlerinin O'nun Egemenliği'nin yurttaşları olarak hâlihazırda bize yasal olarak verildiğini öğrendik. Ancak yasal olarak bize ait olanlara yasal olarak sahip çıkmayı ve onları yeryüzünde açığa çıkarmayı öğrenmeye devam etmemiz gerekiyordu. Bir çeki nakde çevirmeyi düşünün. Çek hesabınızda bol paraya sahip olsanız bile, paraya sahip çıkmanızın ve nakde çevirmenizin yasal bir süreci vardır. Bir şey hâlihazırda bize ait olsa bile her yasal sistemde ona sahip çıkmamız için bir süreç vardır.

*Kendi yüceliği ve erdemiyle bizi çağıranın tanrısal gücü,
kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda
yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi.*

– 2. Petrus 1:3

Bu bir egemenliktir! Egemenlik'in yurttaşları olanların tümü eşit haklara sahiptir. Bu noktayı anlamamız önemli: Egemenlikler yasalarla çalışır ve yasalar değişmez. Bu neden önemli? Önemli, çünkü eğer

Egemenlik değişmez yasalara göre çalışıyor ya da işliyorsa, o zaman Egemenlik'te kişilerin imtiyazı yoktur. Aksine, Egemenlik'teki her birey yasaların onlar namına işletilmesi için diğer herkesle aynı hakka sahiptir.

**EGEMENLİKLER
YASALARLA ÇALIŞIR
VE YASALAR
DEĞİŞMEZ.**

İşte bu noktada kilise dünyasının bir miktar kafası karışıyor. Çoğu Hristiyan Tanrı'nın bir kimsenin hayatında ne yapacağına keyfi karar verdiğini düşünüyor. Diğer bir deyişle, Tanrı'nın bir kimseyi bereketlemeyi seçerken bir başkasını bereketlemediğini düşünürler. Tanrı'nın, insanların kontrolü dışındaki şeylerin onların başına gelmesine izin verdiğini düşünürler. Tanrı'nın birini iyileştireceğini, ama bir başkasını iyileştirmeyeceğini düşünürler. Çoğu Hristiyan, aslında Tanrı onlara yardımcı olmak için zaten her şeyi yapmışken yardım etmesi için Tanrı'ya yalvarır. Tanrı onlara Egemenliği verdi, Egemenliğin tamamını!

Tanrı finansal durumum hakkında bana konuşmaya başladığında ve Egemenliği hakkında daha çok şey öğrenmem gerektiğinde bana bu ayeti verdi.

Ne mutlu size, ey yoksullar!

Çünkü Tanrı'nın Egemenliği sizindir.

– Luka 6:20b

Tanrı, finansal çözümün tıpkı İsa'nın yaptığı gibi yeryüzünde Egemenlik yasalarından yararlanmayı bilmek olduğunu söylüyordu. İlk başta bütün bunların ne anlama geldiğini hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf ediyorum. Ama Tanrı'nın bana söylediği şeyi düşünürken, egemenliklerin esasen yasalarla işlediğini anladım. Belli bir yasanın işlevi ve etkisi bilinebilir ve her seferinde aynı şekilde işleyeceğine güvenilebilir, zira yasalar değişmez. Bunu daha önce hiçbir zaman ruhsal bir bakış açısıyla düşünmemiştim. Ancak eğer

durum buysa ve Tanrı'nın Egemenliği fiilen bu şekilde işliyorsa, o zaman bu yasaları öğrenebileceğimi, uygulayabileceğimi ve bunlardan yararlanabileceğimi biliyordum.

Bu dünyayı yöneten yasaların değişmediğini fark ettim. Aslında bir insanı aya göndermek ya da bir uçağı havalandırmak için bu yasaların sabit ve değişmez işlevlerine güvenilebilirdi. Ama çoğu Hristiyan Tanrı'ya bu anlayışla yaklaşmıyor. Bunun yerine, bir şeye muhtaç oldukları zaman Tanrı'nın onlarla ilgilenmeyi seçmesi için O'nu ikna etme çabasıyla yalvarıp yakarıyorlar.

Örneğin, eğer bir kilise konferansında vaaz vereceksem, o kilisedeki herkes konferanstan önce ışıkların açılması için dua etmeye başlar mı? Oruç tutup dua ederek “Tanrım, bu toplantının ne kadar önemli olduğunu ve bu ışıkların açılmasına ne kadar ihtiyacımız olduğunu biliyorsun” diye hıçkırıklar içinde yalvarırlar mıydı? Sanmıyorum. Toplantıyı planlarken ışıkların açılması muhtemelen akıllarına bile gelmeyecektir. Eğer bir sebepten ötürü konferans akşamı kiliseye geldiklerinde ışıklar açık değilse, sizce elektrik şirketini arayıp ışıkları açmaları için onlara yalvarırlar mıydı? Hayır. Böyle bir şey yapacak olsalar, eminim müşteri yetkilisi bir saniyelğine dinler ve sonra iş arkadaşına dönüp “telefonda delinin biri var” derdi. Sonra telefondakine “Beyefendi, elektriğiniz var; sorun sizin tarafınızda” yanıtını verirdi.

Konferanslarda insanlara bu örneği verdiğimde herkes gülüyor. Neden? Çünkü elektrik şirketini arayıp hıçkırıklar içinde ışıkları açmalarını istemek aptallıktır; herkes ne yapılacağını kesinlikle bilir. Tek yapmaları gereken elektrik düğmesine basmaktır. Bu kadar basit! Büyük bir duygusal hezeyana, strese gerek yok; sadece düğmeye basacaklardır. Peki ışıkların açılması hakkında neden strese girmeyeceklerini bilmek ister misiniz? Çünkü ışıkların açılmasını BEKLERLER. Işıkların açılmasını beklerler, çünkü elektriğin nasıl çalıştığını bilirler. Elektriği yöneten YASALARIN olduğunu ve yasanın asla değişmediğini bilirler.

Ama eğer zamanda 1000 yıl geriye gitseydiniz ve birine bütün bir kentin küçük cam ampullerle aydınlatılacağını söyleseydiniz, sizin çılgın olduğunuzu düşünürlerdi. Ve bir caddenin ampullerle aydınlatıldığını görselerdi, bunun bir mucize olduğunu söyleyeceklerdi. İnsanlar açıklayamadıkları herhangi bir şeye mucize derler. Ama bu olay bir mucize değildir; elektriğin nasıl çalıştığını öğrenmek için biraz zaman ayıran biri için sadece bir fizik yasasıdır.

Elektriğin nasıl çalıştığını öğrendik ya da elektriği yöneten yasaları anlamak üzere düşüncelerimizin yenilediğini söyleyebilirsiniz. Bu nedenle işlemlerini bekliyoruz ve işlediğini gördüğümüzde şaşırıyoruz. Aslında, işlemediğini gördüğümüzde daha çok şaşırıyoruz. Elektriği yöneten yasaları anladığımızda dünyanın her yerinde ışıkları çoğaltabiliriz. Nasıl? Bu yasaların nasıl çalıştığını diğerlerine öğreterek onların da ışıktan yararlanmasını sağlayabiliriz. Bütün bunlar elektriği yöneten yasaları anlamakla mümkün olur. Aynı şey ruhsal yasalar için de geçerlidir. Eğer onları anlamazsak, sağladıkları yararlardan faydalanma yeteneğimiz olmaz ya da ihtiyacımız olduğunda onları çoğaltamayız.

Bir uçağı gökte uçarken gördüğümüzde, “Vay, bu bir mucize” demiyoruz. Hayır, uçağın zaten uçmasını bekliyoruz, çünkü bir uçağın nasıl ve neden uçtuğunu anlıyoruz. Ve eğer yine 1000 yıl öncesine gitseydik ve iki katlı Airbus 380 tipi jetlerden birisi elli metre üstümüzden geçseydi insanlar ne söylerdi? Bu olayın bir mucize olduğunu söylerlerdi! 600 ton ağırlığında, saatte 900 kilometre hızla 15.000 kilometrelik mesafe kat eden, 800’den fazla yolcu kapasiteli 380 tipi jetlerin etkileyici olduğunu düşünüyorum. Bu uçağın gerçek bir mucize olduğunu düşünmek çok kolay. Ama öyle değil. Uçağı tasarlayan mühendislere onun nasıl uçtuğunu soracak olursak bize uçağı uçurmak için yararlandıkları bütün fizik kurallarını açıklayabilir ve uçağın yapımında kullanılan her bir vidayı ve parçayı anlatabilirler. Mühendisler bu uçağın ilk uçuşu sırasında pistin başında durup “Vay, şuna bakın; bu şeyin gerçekten uçtuğuna inanamıyorum” demediler.

Bir uçağa güvenle binebiliyoruz, çünkü uçma yeteneğinin değişmez fizik yasalarına dayandığını biliyoruz. Bu yasaların parametreleri içinde kaldığımız sürece uçak uçacaktır. Şunu unutmayın: Yasalar değişmez!

Eğer yasa tutarsız olsaydı asla uçağa binmezdik. Eğer bir uçak bileti aldığımızda ön yüzünde şöyle bir yazı görseydik ne yapardık? “Bu uçağa binerken sorumluluk sizdedir. Çünkü kalkış yasası ara sıra işlemektedir. Bir gün yasa çalışırken ertesi gün çalışmıyor. Kimse kesin olarak bilmiyor; kendinizi şanslı hissediyor musunuz? İyi uçuşlar.” En son ne zaman oturduğunuz sandalyenin yerden kesileceğinden korktunuz? Asla mı? Neden? Çünkü yerçekimi yasasının asla değişmediğini biliyorsunuz.

Sözünü ettiğim bu şeyler Tanrı'nın yarattığı görünen evrenin fiziksel yasalarıdır. Ama biliyor musunuz? Tanrı'nın Egemenliği'nin ruhsal yasaları da aynı şekilde çalışmaktadır—değişmezler! Tanrı, kendi Egemenliği hakkında bana konuşmadan önce, yeryüzündeki yasaların nasıl işlediğini çok iyi bilmeme rağmen, Tanrı'nın Egemenliği'nin farklı olduğunu düşünüyordum. Tanrı'nın dilediği her şeyi dilediği zaman keyfi olarak yaptığını düşünürdüm. Ama bunun doğru olmadığını keşfettim. Tanrı'nın ruhsal egemenliğinin yasalarının değişmediğini ve öğrenilebileceğini, anlaşılabilirliğini ve uygulanabileceğini gördüğüm zaman, İsa'nın neden sürekli “Tanrı'nın Egemenliği şuna benzer” dediğini anladım. İsa, Tanrı'nın Egemenliği'ni doğada var olan bir şeye benzeterek anlatıyordu ki, insanlar nasıl işlediğini anlayabilsinler. Aniden sanki zihnimde bir ampul yandı. Şu fikir aklıma geldi, “Eğer Tanrı bize Egemenliği verdiyse ve Egemenlik değişmez yasalara göre işliyorsa, o halde bu yasaları öğrenebilir ve hayatıma uygulayabilirim.”

Korkma, ey küçük sürü!

Çünkü Babanız, egemenliği size vermeyi uygun gördü.

–Luka 12:32

İşte o gün ruhsal bilim adamı oldum! Kutsal Kitap'ı tamamen farklı bir ışıktta gördüm. Kutsal Kitap'ı okuduğumda sorular sormaya başladım: “Neden o balıklar çoğaldılar? O kişi neden iyileşti? O ekmeğin neden çoğaldı?” vesaire. Tanrı'dan bana yasalarını göstermesini isteyerek Kutsal Kitap'a yaklaştığımda—VAV!

Avukatın aradığı gün Rab bana konuştuğunda ve sorunumun Egemenliği'nin nasıl çalıştığını öğrenmeye önem vermemek olduğunu söylediğinde, daha önce söylediğim gibi hemen alt kata inip Rab'bi aramadığım ve bu derdin başımıza gelmesine izin verdiğim için eşimin önünde tövbe ettim. Ama aradığımız cevaplar için Egemenliğe güvenmenin gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Zaten kilisedeydik, cennet yolcusuyduk ve Tanrı'yı seviyorduk. O günlerde “Egemenlik” dediğinde Tanrı'nın ne kastettiği hakkında bir fikrimiz yoktu. Elimizde gerçek bir problem vardı ve avukatın üç günde ödememizi talep ettiği parayı nasıl bulacağımızı ya da parayı üç günde bulamazsak açılacak davayla nasıl başa çıkacağımızı hiç bilmiyorduk.

Bu iyi bir sınavdı. Bir para sorunu karşısında ilk tecrübemdi ve Rab'bin “Egemenlik” ile ne kastettiğini bana göstermesini istiyordum. O halde size ne olduğunu anlatayım. Hatırlarsanız, avukat üç gün içinde borcumu ödememi istedi, ancak bende para yoktu! Bu çaresizlik içinde yatak odama gidip Rab'be yakardım; başım dertteydi! Tanrı, işte o zaman yanıtlımın Egemenlik olduğunu söyledi ve bir kez daha, bununla ne kastettiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama kesinlikle öğrenmeye niyetliydim.

İki gün sonra, akşam saatlerinde hayat sigortasıyla ilgili görüşmek üzere bir müşterimin evine gidiyordum. Bu arada, o günlerde arabamı müşterilerin evlerinin önüne değil, ama yakınlarında bir yere park ederdim. Kullandığım minibüsün küçük bir sorunu vardı. Çalıştığı zaman, egzozundan tüm sokağı dolduran beyaz bir duman çıkıyordu ve az bir dumandan söz etmiyorum. Böyle bir arabayı müşterilerin evlerinin önüne park etmiyordum, çünkü ayrılırken kapılarının önünü

dumana boğmanın işim için iyi olmayacağını hissediyordum. Böyle bir görüntünün finans alanındaki itibarımı sarsabileceğini düşünüyordum, zira benim aracılığımla yüz binlerce dolar yatırım yapmalarını istiyordum. Ne de olsa, eğer iyi bir finansal yöneticiysem, neden güç bela çalışan bir araba kullanayım? O gece de farklı değildi.

Görüşmemiz sona erince, müşterimin arabama doğru benimle birlikte yürüdüğünü korkuyla fark ettim. Garip bir niyeti yoktu; sadece konuşuyorduk. Ancak arabayı çalıştırdığımda orada bulunması ihtimali beni kaygılandırdı. Minibüsüne binerken hâlâ konuşuyorduk. Pencere açık halde konuşmayı sürdürürken, bana iyi geceler deyip evine dönerken birkaç dakikalığına bir şeyler yapıyormuş gibi oyalanmayı ve sonra arabayı çalıştırmayı umuyordum, ama uzaklaşmadı. En sonunda iyi geceler dedi, ama sadece arabadan birkaç adım geri çekilip beklemeye başladı. Köşeye sıkıştığımı anladım. Belki bu sefer duman püskürtmeyeceğini umarak minibüsü çalıştırdım, ama gerçekleşmeyecek bir dilekti. Anında, gözleri yakan bir duman bulutu sokağı doldurdu.

Adam motoru durdurmam için aceleyle bana işaret etti. Pencereye yaklaştı ve kaputu açmamı istedi. Sonra, eskiden yarı zamanlı olarak oto tamircisinde çalıştığını ve bir şeyi kontrol etmek istediğini söyledi. Bir dakika kadar inceledikten sonra gelip şöyle dedi: “Tam şüphelendiğim gibi; motor kapak contası kırılmış. Hemen tamir ettirmelisin.” Ona teşekkür edip yola çıktım, ama teşhisinin benim için bir anlamı yoktu. Minibüsü tamir ettirecek param yoktu.

Ofisim müşterimin evinden yaklaşık on kilometre uzaktaydı ve ofisime doğru yol alırken aşına olduğum bir depresif ruh hali üzerime geldi. Ama araba sürerken Rab’bin sözlerini hatırladım ve minibüsüm hakkında O’nunla konuşmaya başladım. “Rab, bu minibüsü tamir ettirecek param yok. Zaten hâlâ araba borcum var ve onu bozuk halde satamam. Ne yapacağımı bilmiyorum. Belki de eğer minibüs yansa çok daha iyi olurdu. Böylece sigorta şirketi bedelini karşılardı ve ben de ondan kurtulurdum.”

Ofisime yaklaşık altı kilometrelik bir yol kalmıştı ki, kaputun içinde daha önce fark etmediğim bir fokurdama başladı. İlerlerken fokurdamanın giderek arttığını gözlemledim. Ofisin park yerine varınca arabayı durdurup aceleyle kaputu açtım. Kaputu açmamla birlikte motordan büyük bir alev topu fıskırdı. Şaşkınlıktan dondum; minibüsün ön tarafı komple alevler sardı ve yangın kaputun neredeyse 2 metre üzerine ulaşıyordu. Hemen ofis binasına koştum ve itfaiyeyi aradım. Ertesi gün, minibüsün hasarı sigorta şirketi tarafından karşılandı ve verilen çekin tutarı minibüsün borcunun yanı sıra üç gün önce arayan avukatın istediği tutarı da karşılıyordu. Drenda ve ben bu duruma hayret ettik. Ne düşüneceğimizi bilemedik. Tanrı'nın bizim için çalıştığını ve bir şeylerin değiştiğini anladık. Ama Egemenliğe sadakatimiz gelecek yıllarda izleyeceğimiz yolu belirleyecek bir biçimde sınanmak üzereydi.

Minibüsün yanmasının ardından, elbette heyecanlıydık, ama artık arabasız kaldığımızı fark ettik. Her ne kadar minibüsün borcu artık kapanmış ve kredi kartı avukatının istediği para ödenmiş olsa da, yeni bir minibüs alacak paramız yoktu. Minibüsümüzü kaybettiğimizi duyan babam beni aradı ve yeni bir minibüs almamıza yardım etmek istediğini söyledi. Bu haberi işitince heyecanlandık. Böylece babamla birlikte yerel bir araba satıcısına gittik ve Drenda'yla benim beğendiğim bir minibüs bulduk. Babam, fiyatı yaklaşık 17.000 dolar olan minibüs için 5.000 dolar vereceğini söyledi. Böylece geri kalan 12.000 doları biz finanse edecektik. İsteksizce bir kredi başvurusu doldurdum ve babam bana kefil oldu. Başvurunun sonucunu sabah bildireceklerdi.

O gece ikimizi de uyku tutmadı. Bu krediyi alamayacağımızı biliyorduk. Rab, böyle bir şey yapmamızla ilgili bize daha yeni konuşmuştu. Ama araba olmayınca, üzerimde eğilip teslim olma baskısı vardı. Uykusuz geçen korkunç bir gecenin ardından, Drenda ve ben kredi sözleşmesini imzalayamayacağımıza karar verdik. Babamı arayıp ona lütufkâr teklifi için teşekkür ettim, ama kabul etmeyeceğimizi söyledim. Sonra araba satıcısını arayıp aynı şeyi ona da

**O NOKTADA,
TANRI’NİN SİSTEMİNİN
İŞE YARADIĞI
KANITLANMIŞTI
VE BUNDAN
SONRA TANRI’NİN
EGEMENLİK
SİSTEMİNİ
ÖĞRENMEYE DEVAM
ETMEYE VE ONDAN
YARARLANMAYA
KENDİMİZİ ADADIK.**

söyledim. Onlar da hayal kırıklığına uğradılar, zira kredi başvurusu o sabah onaylanmıştı ve minibüs alınmaya hazırıldı. Tanrı’nın minibüs konusunda bize nasıl yardım edeceğine dair hiçbir fikrimiz olmamasına rağmen, içimizde bir esenlik vardı.

Bu dönemde Drenda, garaj satışlarından edindiği birkaç antikayı satmaktaydı. Minibüsün yanmasından bir ay önce birkaç odalık mobilya satmak isteyen bir adama teklif götürmüştü, ama daha sonra ona ulaşamamıştı. Minibüsün yanmasından birkaç gün sonra adam

Drenda’yı aradı ve bu üç odalık mobilya takımlarını 1.000 dolardan az bir fiyata Drenda’ya satmayı kabul etti. Drenda, mobilya takımlarını onun adına satması için bir müzayede eviyle anlaşma yaptı ve satıştan alacağı komisyon olarak nakit para yerine müzayede evine ait iyi durumdaki bir arabayı almak için onlarla uzlaştı. Böylece artık parası ödenmiş güzel bir steysin arabamız vardı, kredi kartı borcumuz ödenmiş ve minibüsün borcu kapanmıştı.

Vav! İşte Egemenlik böyle işliyor. O noktada, Tanrı’nın sisteminin işe yaradığı kanıtlanmıştı ve bundan sonra Tanrı’nın Egemenlik sistemini öğrenmeye devam etmeye ve ondan yararlanmaya kendimizi adadık. “Hangi ilkedен yararlandınız?” diye sorabilirsiniz. En büyük ilke borç almaya güvenmemek, ama neye ihtiyacımız olduğunu Tanrı’ya sormak ve onu nasıl biçeceğimizi bize göstermesine izin vermektir.

Minibüs olayı ilgimi çekti ve birkaç ay önce gerçekleşen bir başka olayı güçlendirdi, ama o sıralarda Tanrı’nın bana ne gösterdiğini anlamadım. Henüz zihnimde bir Egemenlik ilkesi olarak noktalar

birleşmemiştir.

Geyik avına çıkmayı severim, ama yıllardır elim boş dönüyordum. Doğaya çıkar, soğukta uzun süre bekler ve her seferinde şansımı küserdim. İlgimin nedeni sadece av sporunu sevmek değildi; besleyecek çocuklarım vardı ve geyik eti kesinlikle besleyici bir gıdaydı. Geçmişte az bir başarımla olmasına rağmen, başarılı bir geyik avı sezonu geçirip eve et getirmemden üzerinden yıllar geçmişti. Bir gün yaklaşan geyik avı sezonu hakkında düşünüyordum. Rab'in sesini işittim. Şöyle dedi, "Bu yıl geyiğini nasıl ele geçireceğini sana göstermemden neden izin vermiyorsun?" Bu beni şaşırttı. "Bu yıl geyiğimi nasıl elime geçireceğimi bana göstermek mi?" Bu ne demek oluyor? Bu sözler hakkında dua ettiğimde, tam olarak o geyiği bir ürün gibi biçmek için finansal bir tohum ya da armağan ekme düşüncesi yüreğime geldi. Geyiğim için tohum ektiğim zaman, Markos 11:24 ayeti uyarınca fiilen elime geçmeden önce, onu şimdiden almış olduğuma inanmam gerektiğini hissettim:

Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir.

Bir Hristiyan olarak her zaman kilisemi bağışlarla desteklemiş olmama rağmen, odaklı bir niyetle ekme ve dua ettiğimde almış olduğuma inanmak yeni bir adımdı. Bir çek aldım ve not kısmına "1987 yılı geyiğim için" yazdım. Çekin üzerine ellerimi koydum, sonra güvendiğim bir hizmet kuruluşunun adresine postaladım ve postalarken geyiğimi şimdiden aldığımı ilan ettim. O sırada Oklahoma'nın Tulsa şehrinde yaşadığım için yakınlarda avlanmaya uygun bir yer yoktu, ama kiliseden bir arkadaşım beni Şükran Günü için büyükannesinin kırsal bölgedeki evine davet etti. Çiftliğin çevresinde birkaç geyik gördüğünü söyledi. Böylece Şükran Günü'nde harika bir ziyafet ve paydaşlık zamanı geçirmenin yanı sıra geyiğime kavuşmak için çiftlik

evine gittik.

Arkadaşım aslında avlanmak için en uygun noktanın neresi olduğunu bilmiyordu, ama orada ormanla sınırlanmış bir çayırılık vardı ve bana çayırılığa çıkıp ortadaki büyük ağacın dibine oturmamı önerdi. Şimdi zihninizde şunu resmetmenizi istiyorum. Ortasında büyük bir ağaç olan açık bir arazide oturuyordum. Böylece sırtımı o büyük ağaca vererek yere oturdum, yüzüm yaklaşık 100 metre uzaklıktaki ormanlık alana dönüktü. Böylece açık alandaki bir ağacın dibinde av için ideal olmadığını düşüneneğiniz bir noktada oturmaya başladım.

Sabah vakti yaklaşık 30-40 dakika kadar oturduktan sonra, ben farkında olmadan bir erkek geyik arka taraftan gelerek önümdeki ormana doğru koşuyordu. Aramızda ağaç olduğundan ne geyik beni gördü ne de ben geyiği. Geyik altında oturduğum ağacın yanından geçip ormana doğru ilerleyecekti. Benim ağacıma yaklaştığında kokumu aldı ve nerede olduğumu merak ederek duraksadı. Geyik ağacın etrafına bakınca, yaklaşık beş metrelik bir mesafede aynı anda göz göze geldik. Kimin daha çok şaşırdığından emin değilim, ama geyik hiç zaman kaybetmeden tepki verdi. Sesli bir solukla birlikte ormana doğru hızla koşmaya başladı. Geyik şimdi son hızla benden uzaklaşırken, ben hâlâ orada oturmuş, tüfeğimi düzeltmeye ve geyiği dürbünümde yakalamaya çalışıyordum.

Tam hızla uzaklaşan bir geyiği dürbünlü tüfikle hizalayıp hazırlıksız bir atış yapmak müthiş zorlu bir işti. Gerçeği söylemek gerekirse, daha önce hiç koşan bir geyiğe atış yapmamıştım. Tam hızla ilerlerken yaptıkları gibi yükseklerle sıçrayarak koştuğu için bu güçlü geyiği zorlukla dürbün hizasında tutabildiğimi hatırlıyorum. Ama tetiği çektiğimde geyik yere düştü ve hareketsiz kaldı. Şok olmuştum! Her şey bir saniye içinde olup bitti. Atış mesafesi 100 metreydi.

Tüfeğin sesini duyan arkadaşım geyiğin yerde yattığını görünce beni tebrik etmeye geldi. Bu geyiği nasıl alacağım hakkında Rab'bin bana konuştuğunu arkadaşşıma söylememiştim, ama şimdi ona baktım

ve “Bu geyiğin avcılık yeteneğime bağlı olduğunu düşünmüyorum” dedim. Sonra avcı yeleğimin cebinden üzerinde çeki postaladığım tarihi yazdığım bir kâğıt parçasını çıkardım. Kâğıdın üzerinde “İsa’nın adıyla 1987 yılına ait geyiğimi aldığımı inanıyorum” yazıyordu. Kâğıda bu duayı ettiğim tarihi ve saati de yazmıştım. Kâğıdı arkadaşşıma gösterdim ve Rab’bin bana yapmamı söylediği şeyi anlatmaya başladım.

Bu olay dikkatimi çekti. Bunun ardında Tanrı’nın olduğundan hiç kuşum yoktu. Ama bir sebepten ötürü, Egemenlik yasasından yararlandığımı anlamıyordum. Aslında, “Egemenlik” terimi henüz düşünmüş olduğum bir şey değildi. Bu geyiği avlamak müthiş bir olaydı, ama yeniden olur muydu? Egemenlik yasası kavramı olmaksızın, geyiğin ortaya çıkmasına hangi yasaların nasıl neden olduğunu bilemezdim. Böylece bu olayı Tanrı’nın işi olarak kabul ettim ve gelecek yılın geyik sezonunda yeniden test etmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Ama sezonun başlamasından önce minibüs yandı. Minibüs yandıktan ve steysin arabayı para ödmeden aldıktan sonra, bütün dikkatimi Tanrı’ya verdim. Şimdi bir sonraki geyik sezonu için avlanmayı heyecanla bekliyordum. Teorimi test etmek ve Tanrı’nın Egemenliği hakkında daha fazla öğrenmek istiyordum. Geyik sezonu o kadar uzak değildi!

İlk geyiğimi 1987’nin sonbaharında Oklahoma’da vurdum. Ama 1988’in Temmuz’unda büyüdüğüm eyalet olan Ohio’ya taşındık. Orada büyümüş olmama rağmen, bir Ohio geyiği avlamakta hiç başarılı olamamıştım. Pek çok kez denememe rağmen, birine ateş bile edememiştim. Ohio’da kiraladığımız kasaba evine yerleştikten sonra, nerede avlanacağımı bilmediğimi fark ettim. Çocukluğumda evimizin karşısında akan derenin çevresinde tavşan yakalardım. O yıllarda pek çok kez tavşan yakalamak için tuzaklar kurmuşum, ama bir kez bile bölgede geyiklerin yaşadığını gösteren işaretler görmemiştim. Bir gün üniversitedeyken, kardeşim heyecan içinde beni aradı. Evimizin karşısındaki dereye bir geyik gördüğünü söyledi. İkimiz de buna çok şaşırdık.

O konuşmayı hatırlayarak, geyik avı sezonunun açıldığı gün o dere yatağına gitmeye karar verdim. Kardeşimi arayarak derenin hangi kısmının daha iyi olacağıyla ilgili tavsiye vermesini istedim. En son oraya gitmesinin üzerinden yıllar geçmesine rağmen, derenin ormanın içine girdiği noktadaki büyük bir çınar ağacını hatırladı ve onun iyi bir nokta olabileceğini düşündü. Çocukluk yıllarım boyunca oralarda gezindiğim için, derenin her bir kıvrımını ve bana tarif ettiği yeri tam olarak biliyordum.

Drenda ve ben Rab'bin önceki yıl Oklahoma'da bize gösterdiği yolu tekrar edecektik; bir tohum ekecek, bunu not edecek ve Markos 11:24'e göre dua ettiğimizde şimdiden aldığımızı inanacaktık. O dönemde, Ohio'da iki geyik avlama sınırı vardı, ama biz bir tanesi için tohum ekmeyi ve sonra gidip ikincisini avlamayı düşündük. Böylece Drenda'yla birlikte geyik için bir tohum ettik ve dua ettiğimizde aldığımızı inandık. İnanılmaz biçimde, geyik sezonunun açıldığı o sabah kırk dakika içinde sadece bir değil, iki geyik avladık. Vay, kesinlikle bir şey keşfetmiştik!

Bir ay sonra, bir iş fikri hakkında bir rüya gördüm. Bu iş, sigortacılık mesleğinden edindiğim bütün finansal bilgileri içeriyordu, ama rüyada farklı bir amacı vardı. Tam olarak anlamadım, ama Tanrı'nın beni kendi işimi kurmaya ve sekiz yıldır çalıştığım şirketten ayrılmaya yönlendirdiğinden emindim. Bu rüyayı gördüğüm günlerde, hâlâ hayat sigortası ve teminat satışı yapıyordum.

Rüyayı gördüğüm hafta, bir aileyle sigorta görüşmesi yapmak için randevum vardı ve hayat sigortası konusunu konuşmamıza rağmen, gerçek ihtiyaçlarının ya da sorunlarının hayat sigortası yaptırmak olmadığını biliyordum. Aylık bütçeleri alt üst olmuştu ve borç içindeydiler. Müşterilerimle görüşmelerim sırasında normalde bütün finansal bilgilerini girdikleri bir bilgi kâğıdı doldurtuyordum. Bu bilgi kâğıdı ne kadarlık bir hayat sigortasına ihtiyaçları olduğunu anlamama yardımcı oluyordu. O gece bu ailenin durumuna çok üzüldüm.

Onlara yardım etmek istedim, ama ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bilgi kâğıtlarının üzerinden geçerek onlara uygun bazı seçenekler çıkarmaya çalıştım. Finansal hesaplayıcımla çalışırken, hayat sigortası perspektifinden uzaklaşıp aylık bütçelerinde bir miktar nakit tasarrufu yapılabilir mi diye düşünmeye başladım. Birkaç harcamayı düzenleyerek ve hesaplayıcıyla çalışarak, bu ailenin gelir düzeyini hiç değiştirmeden 7 yıldan kısa bir zamanda, ipotek dâhil bütün borcundan kurtulabileceğini görmek beni şok etti.

O sırada 8 yıldır finans alanında çalışıyordum ve daha önce hiç kimsenin bunun mümkün olduğunu söylediğini duymamıştım. Bu ailenin durumunu tekrar tekrar analiz ettim ve her seferinde aynı sonuca ulaştım: 6.2 yıl sonra borçlarından kurtulacaklardı. Sonra dosya çekmecemi açtım ve diğer müşterilerin bilgi kâğıtlarını çekmeye başladım. Aynı hesaplamaları onlar için de yaptım ve aynı cevaba ulaştım: 7 yıldan kısa zamanda borçsuz oluyorlardı. Samimi olmak gerekirse bu veri karşısında şok oldum.

Bu tabloyu görmenin müşterimi cesaretlendireceğini düşündüm ve güzel bir sunum hazırlayarak hayat sigortası için yeniden bulduğumuzda bulduğum şeyi onlara göstermeye karar verdim. Bu aile için gerçekten kötü hissediyordum. Finansal durumun yarattığı gerilimin hayatın her alanını etkilediğini iyi biliyordum ve umutsuz olmadıklarını bilmelerini istedim. Böylece küçük sunumumu müşteriye sundum

**BU AILENİN GELİR
DÜZEYİNİ HIÇ
DEĞİŞTİRMEYEN
7 YILDAN KISA
BİR ZAMANDA,
İPOTEK DÂHİL
BÜTÜN BORCUNDAN
KURTULABİLECEĞİNİ
GÖRMEK BENİ ŞOK ETTİ.**

ve ben rakamların üzerinden geçerken onlar dona kalmış bir halde oturuyorlardı. Borçlarından çok kısa sürede kurtulabileceklerini gösterdikten sonra, adam gözyaşlarıyla ayağa fırladı ve bana teşekkür

etmeye başladı. Tepkileri, gerçekten bir televizyon programında piyangoyu ya da büyük ödülü kazanan bir aileyi izlemek gibiydi. Onlara söylediğim şeylere inanamıyorlardı. Hem onlar hem de benim için çok dokunaklı bir deneyimdi.

O akşamı düşündüğümde, müşterinin varlıkları ve rakamları üzerinde sadece düzenlemeler yaparak 7 yıldan az bir zamanda borçlarından kurtulabileceklerini gösterdiğime inanamıyordum. Bunun onlarda yarattığı etkiyi ve umudu görmüştüm. Müşterilerimden kaçının “7 yıldan az zamanda borçsuz kalacağını” kontrol etmek için müşteri dosyalarımın çoğunun üzerinden geçtim ve şaşkınlık içinde %85’inin bu kategoride olduğunu gördüm. Ama bunu insanlara kim söylüyordu? Müşterimle geçirdiğim o akşamdan ve eski müşteri dosyalarının birçoğu üzerinde çalıştıktan sonra, yaptığım planlamayla insanlara borçlarından kurtulmaları için danışmanlık verebileceğimi fark ettim.

O zamanlar ben de borçsuz değildim, ama finansal olarak gerilim yaşayan insanlara içten bir yakınlık duyuyordum ve bu misyon sadece hayat sigortası satmaktan daha cazip göründü. Bütün sigorta müşterilerime aynı tür rapor çıktılarını göstermeye başladım ve istisnasız hepsi şok oldu.

Bir iş modeli olarak çözmem gereken birkaç sorun vardı. İlk olarak, hesapları elle yapmak ve sonra gene bir sunum formatında elle yazmak uzun zaman alıyordu. İkincisi ise bu işi yaparak nasıl para kazanacaktım? Sonunda, bir bilgisayar yazılımcısıyla anlaştım ve planımı daha kolay üretecek bir program hazırlattım. İkinci sorunla ilgili olarak, borçtan kurtulmaları için zaten parası olmayan kişilerden ücret alamayacağımı biliyordum. Bu konuda dua etmeye başladım.

Bir gün şöyle bir beyin fırtınası oldu. Tanrı’nın bana insanlara ücretsiz yardım ederken aynı zamanda para kazanabileceğim bir iş fikri verdiğini gerçekten hissettim. Planıma göre kayıp para adını verdiğim, müşterinin sahip olduğu, ama görmediği parayı arayacaktım. Örneğin,

tasarruf imkânlarını araştırmak için otomobil, ev, hayat ve sağlık sigorta oranlarını karşılaştıracaktım. Ev kredileri oranlarını karşılaştırarak yeniden yapılandırmanın akılcı olup olmadığını inceleyecektim. Araştırdığım her bir finans alanıyla kişisel olarak ilgilenmesem de, bunun gibi birçok şeyi kontrol edecektim. Müşterimin evindeyken, onlara tasarruf alanlarını gösterdikten sonra fikirlerimi uygulayacak bir şirket ya da daha ucuz olduğunu keşfettiğim bir firma temsilcisi bulmalarını tavsiye etmiştim. Birden bire, bu müşteri karşılığında o şirketlerden komisyon alabileceğimi fark ettim.

Özet olarak, zaten müşterime o şirketi ve ürününü satmak için bütün işi ben yapmıştım. Tüm yapmaları gereken onunla sadece sözleşme yapmaktı. Böylece müşterilerime önerdiğim tüm satıcıları, temsilcileri ve profesyonelleri aramaya başladım ve onlara ne işi yaptığımı anlatıp bu hizmet karşılığında bana komisyon ödeyip ödemeyeceklerini sordum. Hepsi “evet” dediler. Böylece bu işi yapmaya başladım. Eski şirketimden ayrıldım ve insanların borçlarından özgür olmalarına yardımcı olmak için kendi şirketimi kurdum. İş giderek büyüdü ve iki buçuk yıl içinde Drenda ve benim borçtan kurtulmamıza yetecek kadar para sağladı! Çok heyecanlıydık! (Eğer kendiniz için ücretsiz bir plan yaptırmak isterseniz, lütfen 1-800-815-0818’i arayın. 28 yıl sonra hâlâ bu planlamaları yapıyoruz!)

Her gün Tanrı bize Egemenliği’nin nasıl işlediği hakkında giderek daha fazla şey gösteriyordu. Bir başka müşteriyi ziyaret ederken, Tanrı personel çalıştırmamı ve küçük işimi gerçek bir işletmeye dönüştürmemi söyledi. Bizimle birlikte çalışacak yeni personelleri işe almamızla birlikte, işletmemiz daha büyük seviyelerde büyümeye başladı. Giriş bölümünde size arabalarımızı nakit parayla aldığımızı ve rüya evimizi yaptırdığımızı anlattım. Yeni çalışanlarımla yaptığım aylık işi toplantılarında Tanrı’nın Egemenliği hakkında konuşuyordum ve insanlar işi fırsatlarının kendisi kadar Tanrı’nın Egemenliği’ni ve bunu hayatlarında nasıl uygulayacaklarını işitmek için de şirketimize geliyorlardı.

Tanrı'nın bana gösterdiği dersler müthişti ve elbette bu derslerin birçoğunu her yıl ava çıktığım sırada öğreniyordum. Avlanırken tanık olduğum hikâyeler en hafif deyişle hayret vericiydi. Kendi gözlerimin önünde cereyan etmeselerdi, asla inanmazdım. Her bir hikâye Egemenlik hakkında daha önce hiç görmediğim yeni bir şey öğretti. Bu kitapta bunlardan birkaçını sizinle paylaşmayı düşündüm, ama av hikâyelerimi gerçekten okumak isterseniz, internet sitemden *Faith Hunt* (İman Avı) adlı kitabımın bir kopyasını edinebilirsiniz.

Bu hikâye, yeni Egemenlik bilgimi kullanarak geyik avlamayı ilk kez keşfetmemden birkaç yıl sonra gerçekleşti. Zaten söylediğim gibi, Tanrı bana bir geyik için tohum ekmeyi ve dua ettiğimde onu şimdiden aldığıma inanmayı öğretti ve her yıl istisnasız 30 ila 45 dakika içinde geyiğime kavuştum. Bu arada bu olay 28 yıldan bu yana olmuştur. Neyse, o yıl her zamanki gibi ava çıktım ve geyiğin görüneceğinden tamamen emindim. Birkaç dakika içinde, gerçekten de bir geyiğin yaklaşık 200 metre uzakta komşumun arazisine girmek üzere olduğunu gördüm. Geyik bir kez ormana girdi mi onu kaçıracağımı biliyordum, ancak onun benim geyiğim olduğunu da biliyordum. O sıralarda henüz ok ve yay kullanarak avlanmak, geyik ya da boynuz sesi çıkarmak hakkında bir şey bilmiyordum. Geyiğin benim ganimetim olduğunu bilmeme rağmen, hayvanın komşumun ormanlık arazisine girdiğini çaresizce izledim. Ama birden ruhumda “Geyiğe sana doğru gelmesini söyle” cümlesini duydum. “Ne? Geyiğe bana doğru gelmesini söylemek mi; bu ne demek oluyor?” Emin değildim, bu yüzden geyiğin beni işitemeyeceği kadar yüksek bir sesle şöyle dedim: “Geyik, durmanı, geri dönmeni ve çıktığım ağacın altına gelmeni buyuruyorum.” Ok ve yayla avlanıyordum ve geyiğin gerçekten çok yakınımda olmasını istediğimden ağacımın altında durması kısmını ilave ettim. Eğer bu geyik bana iman sayesinde gelecekse, o zaman iyi bir atış yapabilmem için ağacımın altına bile gelebileceğini düşündüm.

İnanılmaz ama, ben bu sözleri söyler söylemez geyik durdu, geri döndü ve benim ağacımın olduğu yere ilerlemeye başladı. Ben şok

olmuş bir halde izlerken, geyik 200 metrelik yolu yürüdü, doğrudan benim çıktığım ağaca geldi ve evet, yaklaşık 4 metre altımda durdu. Üzerimde ne bir kamufraj, ne koku önleyici, ne de ses borusu vardı, sadece Tanrı ve ben, ama bu geyik şimdi tam altımda duruyordu. Bir kimsenin bu atışı kaçırabileceğini sanmıyorum. Geyiği büyük sevinç içinde eve götürdüm, ama tanık olduğum mucizenin şokunu atlatılmış değildim. Bu geyik ona konuştuğum ve buyruk verdiğim için mi bana geldi? Kesinlikle öyle görünüyordu.

Ohio'da kiraladığımız çiftlik 35 dönümdü ve bir miktar ormanlık arazi, bir dere yatağı ve tarlalardan oluşuyordu. Kış aylarında ve özellikle de yer karla kaplandığında, tavşan avına çıkmaya bayılırdık. Ohio'da tavşan avı sezonuyla birlikte halka boyunlu sülün avı sezonu da açılırdı, ama çiftliğimizde nadiren sülün görürdük.

O gün tavşan avına çıktık ve dere yatağı boyunca avlanırken birden bir sülün havalandı. Kuşa çabucak nişan alıp ateş ettim. Tetiği çektiğim an kuşun gövdesini ıskaladığımı, ancak kanadını vurduğumu anladım. Sülün yere düştü, ancak yere düşer düşmez ani bir depara kalktı. Sülünler saatte 60 kilometre hızla koşabilirler ve bu kuş bunu kanıtlamak için elinden geleni yapıyordu. Yer yeni yağmış karla kaplıydı ve kuş açık arazide hafif bir açıyla yokuş yukarı koşuyordu, bu nedenle kuşun son sürat kaçışını net bir şekilde izleyebiliyordum.

Kuşu elimden kaçırdığımı düşünerek bir an için olduğum yerde çaresizce durdum, ama ruhumda ani bir teselli hissettim. O geyiğe durmasını ve bana gelmesini buyurduğum zaman ne olduğunu biliyordum. Şimdi bunu yeniden denemem gerektiğini hissettim ve yüksek sesle bağırdım, “Sülün, İsa'nın adıyla, DUR!” O an kuşun ilerleyişini gözden kaybettim. Tüm araziye net olarak görebiliyordum ve ben bağırdığım an sülün durmuştu. Oğlum Tim benimle birlikteydi ve “Baba, sen bağırır bağırmaz sülün durdu” dedi. Ama neredeydi? Tim'le birlikte arazide bıraktığı izleri takip ettik ve işte orada karın üstünde oturuyordu. Başını karın içine gömmüştü, ama tüm gövdesi

açıkta, karın üzerinde görünüyordu. Az miktarda bir otun arkasındaydı ve bu nedenle onu gözden kaybetmiştik. Ölmüş müydü? Kuşu yerden kaldırıncaya aniden öfkeyle kanatlarını çırpmaya ve ötmeye başladı. Kuş oldukça canlıydı! Kuşu kestiğimiz sırada incelediğimizde, kurşunun sağ kanadını sadece sıyrıp geçtiğini gördük. Tim ve ben hayretle birbirimize baktık. Tanık olduğumuz şeye hiç kimse inanmazdı, hiç kimse.

Daha önce bahsettiğim gibi, Ohio’da iki geyik limiti vardı, ama yılda sadece bir erkek geyik için tohum ekerdim. Ancak Ohio eyaleti geyik popülasyonunu azaltmaya çalıştığı için dişi geyik avını teşvik etmeye başladı. Bu yüzden bir erkek bir de dişi geyik için tohum ekdim ve ilk ava çıkışımda 30-40 dakika içinde erkek geyik gelirdi ve sonraki çıkışımda dişi geyik gelirdi. Bir gün kafama dank etti, “Dur bir dakika; geyikler tohumu ekerken kâğıda yazdığım sırada geliyorlar.” Bu doğru olabilir miydi? Ya sıralamayı tersine çevirsem ne olurdu? Genelde bir erkek ve bir dişi geyik için ekirdim ve bu sırayla ortaya çıkarlardı. Bu sefer, normalde yaptığımın aksine önce dişi geyik, sonra erkek geyik için ekdim; ve geyikler gene ortaya çıktılar, ama bu kez ilkin dişi geyik, sonra erkek geyik çıkageldi. Teorimi test etmek için bu sırayı birkaç yıl boyunca değiştirdim ve her seferinde işe yaradı. Bu olaylara tanık oldukça, Egemenlik karşısında huşu duyuyordum ve ne kadar az bilgim olduğunu anlıyordum. Bir şey kesindi, Rab hayatımın gidişatı üzerinde düşündüğümden çok daha fazla yetkiye sahip olduğumu bana gösteriyordu.

Bir yan not olarak, şu anda 2015 yılının geyik avı sezonu. Yiyecek olarak dört çatallı ya da daha büyük bir erkek geyik, bir yaşında bir dişi geyik ve bir yaşında düğme çatallı bir erkek geyik için tohum ekdim. Saat gibi hiç şaşmadan altı çatallı geyiğim ağacıma geldi; sonraki seferde bir yaşındaki dişi geyik ağacıma geldi. Bir sonraki avımda bir yaşındaki erkek geyiğin çıkıp geleceğini biliyorum. Bunun çılgınca geldiğini biliyorum; size sadece gördüklerimi söylüyorum.

Ama bütün bunları son derece netleştiren öyle bir geyik avı yaşadım ki, beni korkuttu. Dört çatalı ya da daha büyük bir erkek geyik ve ayrıca düğme çatalı bir geyik (düğme çatalı erkekler av yasasında dışı sayılıyordu; kürklerinin altında saklı olan boynuzları küçük düğmeleri andırır) için tohum ekmiştim. Her zamanki gibi ava çıktım ve 15 dakika içinde sekiz çatalı erkek geyiğimi avladım. Sonraki avımda düğme çatalının orada olacağından emindim.

İki hafta sonra yeniden ava çıktım ve ağacın üstünde otururken yaklaşık 250 metre uzakta açık alandan bana doğru gelen güzel bir sekiz çatalı erkek geyik gördüm. Doğrudan benim ağacıma geliyordu. Yolundan şaşmadı ve çayırılığı geçip ağacımın altında yaklaşık 20 saniye kadar durdu. Sonra dönüp geldiği yoldan çayırılığa geri gitti. Hatırlarsanız, Ohio’da sadece bir erkek geyik avlamak yasaldı ve ben önceki avımda zaten sekiz çatalı geyiğimi avlamıştım. Bu yüzden oturduğum yerden bu erkek geyiği sadece izledim ve ateş edemedim. Ama kafam karışmıştı. İlk defa tohum ekmiş olduğum geyik türünden farklı bir tanesi yakınımaya gelmişti. Bu erkek geyiğin çayırılığı aşır gelmesi ve sonra tam benim ağacımın altında durması ve sonra geldiği yoldan aynı şekilde geri dönmesi çok tuhaftı. Sanki benim için o geyik görevlendirilmişti. Tüm sabah bekledim, ama düğme çatalı görünmedi.

O akşam ofisimde bugün olanlardan canım sıkkın haldeydim. Bir şeyler ters gitmişti; düğme çatalı erkek geyik gelmeliydi. Ama onun yerine neden sekiz çatalı bir erkek çıkageldi? Tüm bunları düşünürken, ruhta dua etmeye başladım ve ne olduğunu Tanrı’nın göstermesini istedim. O’nun sesini işittim, “Tohumuna bak.” Tohumuma mı bakayım? Ekmiş olduğum şeyi biliyordum. Bankam çeklerimin kopyalarını üretiyor, böylece hesap özeti çıkarırdım ve geyikler için tohum olarak ektiğim çeke baktım. Biri dört çatalı ya da daha büyük, diğeri ise önceden dediğim gibi dışı sayılan bir düğme çatalı olmak üzere iki erkek geyik için tohum ektiğimi sanıyordum. Ama çekimde şöyle yazıyordu, “iki erkek geyik dört çatalı ya da daha büyük, bir düğme çatalı.” Çeki yazarken “iki erkek geyik, biri dört çatalı ya da

**ARTIK HIÇBİR KUŞKUYA
YER BIRAKMADAN
EGEMENLİĞİN SON
DERECE BELİRLİ
YASALARI OLDUĞUNU
BİLİYORDUM.**

daha büyük, biri düğme çatalı” demek istememe rağmen, böyle anlaşılmıyordu. “İki erkek geyik dört çatalı ya da daha büyük, bir düğme çatalı” Kaç tane geyik ediyor? Üç ve ikincisi tıpkı ilki gibi dört çatalı ya da daha büyüktü.

Durumu çözdüğümde donup kaldım. O sekiz çatalı erkek benim içindi. Egemenlik yasası nedeniyle orada olması gerekiyordu. Oturduğum yerden sıçradım ve bağıra bağıra evin her tarafında koşup durdum. VAV!!!!

Aynı zamanda bu olay beni korkuttu. Eğer tanık olduğum şey Egemenliğin ne kadar kesin ve belirli işlediğini gösteriyorsa, o zaman daha dikkatli olmam gerekiyordu. Gerçekte olmasını istemediğim olayları istemeden de olsa harekete geçirmiştim, çünkü ruhsal yasaya göre serbest bırakmışım. Böylece ben de dahil birçok insanın gerçekte görmek istemedikleri olayları tecrübe ettiğini, ama bunları kendilerinin harekete geçirdiğini anladım. Hatırlayın, İsa söylediği sözlerle, bir incir ağacını kuruttu, ama başka bir seferinde Lazar’ı mezardan dışarı çağırdı. İki durumda da farklı amaçlarla aynı yasa kullanıldı. Bir sonraki avımda tıpkı ekmiş olduğum tohumda yazılı olduğu gibi düğme çatalı erkek geyik çıkageldi.

Bütün bu olaylar dizisi beni hayrete düşürdü ve Egemenlik görüşüm üzerinde muazzam bir etki yarattı. Artık hiçbir kuşkuya yer bırakmadan Egemenliğin son derece belirli yasaları olduğunu biliyordum. Ancak bu bizi şaşırtmalı mı? Dünyadaki her fiziksel yasa da bu kadar belirlidir. Sanırım ruhsal yasaların tıpkı fiziksel yasalar gibi işlediğini hiç fark etmemiştim. Anlamalıydım, ama anlamadım. Ama şimdi Egemenliğin belirli, hem de çok belirli olduğunu biliyorum.

Tamam, siz istediniz, o halde size bir av hikâyesi daha anlatacağım. (Avlanırken öğrendiğim bu dersleri seviyorum, o yüzden bana

katlanmanız gerekecek.) Egemenliğin ne kadar belirli işlediğini görünce, daha sıra dışı bir deney yapmaya ve yedi çatalı bir erkek geyik için tohum ekmeye karar verdim. Genelde geyiklerin boynuzlarının her iki yanında eşit sayıda çatal olur. Dört çatallıların boynuzlarının iki yanında ikişer çatal vardır; sekiz çatallıların iki yanında dörder çatal vardır vs. Ama bazı durumlarda bir geyiğin boynuz çataları çeşitli nedenlerden ötürü çift sayıda olmaz ve her iki yanda farklı sayıda çatalar olur. Ama dediğim gibi normalde boynuzlarının iki yanında aynı sayıda çatal bulunur.

Normal değil, sıra dışı bir şey için iman etmek istedim, çünkü tabiri caizse bir deney yürütüyordum. Ne kadar belirli olursanız, o kadar uzun beklemek zorunda kalabileceğinizi ve Kutsal Ruh'un talimatlarının da o kadar kesin olacağını zaten öğrenmiştim. Av sezonunun açılış gününde çıkmamam gerektiğini anladım; orada değildi. Aslında bütün Ekim ayı boyunca bekledim ve ruhumda biliyordum, "Hayır, henüz burada değil." Sinir bozucuydu; sonbahar renkleri, orman beni çekiyordu ve artık ava çıkmak istiyordum. Ama gene de bekledim.

Sonra oldu. Georgia'dan ziyaretimize gelen eşimin ailesiyle salonda konuşurken onu hissettim. Yarın sabah benim günümüdü. Yedi çatalı geyiğim orada olacaktı! Bütün aileme yarın geyiğimi avlayacağımı söyledim. Ertesi sabah heyecanla uyandım ve şafakla birlikte kendimi dışarı attım. Ormanlık bölgeyi sınırlayan 4 dönümlük bataklığa tepeden bakan bir ağacın üzerinde yayımla pusuya yattım. Güzel bir nokta. Siz otururken ördekler uçarak gelir; misk farelerinin, hatta vizonların etrata gezindikleri görülebilir. Bataklığın kıyısında çalılıklar var; ve arazimin sınırları içinde geyiklerin dinlenmek için kullandıkları alanların başında geliyor. Ağacın üstünde beklerken hiçbir şey olmadı. 45 dakika, sonra bir saat bekledim ve hâlâ bir şey yoktu.

Evimin önünden araba kapılarının açılıp kapanma seslerini işittim; Drenda'nın anne babası Georgia'ya dönecekti. Gitmeden önce onlarla birlikte kahvaltı edeceğime söz vermiştim; üstelik kahvaltıyı ben

hazırlayacaktım. Orijinal planım geyiğimi sabah erkenden avlamak ve sonra kahvaltı için bir an önce eve dönmektir. Ama geyik henüz gelmemiştir ve isteksizce ağaçtan inip eve doğru yola koyuldum. Tecrübelerimden geyiklerin sabahın ilerleyen saatlerinde bataklık bölgesine geldiklerini biliyordum, zira dediğim gibi başlıca dinlenme alanlarından biriydi. Geyiğin her an burada olacağını biliyordum, ama daha fazla kalamazdım. Bir başka sabah yeniden gelmek zorundaydım.

Evde herkesi selamladım ve kahvaltı hazırlıklarına başladım. Evde her zaman kahvaltıyı ben hazırlarım ve hatırlayabildiğim kadar uzun bir zamandan beri bunu yapıyorum. Tam buğdaylı waffle pişirmek için özel bir tarifim var ve bana göre kesinlikle muhteşemler. Menüde ayrıca yumurta, sosis ve kızarmış peynir vardı, ama kahvaltımı müthiş yapan asıl şey hakiki akçaağaç şurubuydu. Ohio akçaağaç şurubu ile meşhurdur ve bölgede yaşayan herkes evlerinde akçaağaç şurubu yapar ve satar. Evime sahte şurubun girmesine asla izin vermem, sadece hakiki olanı tüketirim. Ve böylece kahvaltıyı hazırlıyorum ve mutfak penceresimiz ormana ve bataklığa bakıyor. Aniden araziye geçerek bataklığa doğru ilerleyen bir erkek geyik gördüm. Kendimi tutamayıp bağırdım, “İşte geyiğim geldi!” Ev halkına kahvaltı işini devralmalarını söyledim, çünkü onun peşinden gidiyordum!

Geyiğin araziye geçişini gördüğümde tecrübeme dayanarak tam olarak nereye gittiğini anladım; oraya gitmek için doğrudan benim ağacımın altından geçecekti. Ağacıma arka taraftan yaklaşım geyikten önce oraya varabilirsem bir atış şansı yakalayabileceğimi düşündüm. Geyik varmadan önce ağaca yetişip yukarıya çıkmak zor bir iş olacaktı, ama hemen ŞİMDİ evden çıkmalıydım! Kapıya koştum ve çıkarken yayımı kaptım. Arazinin etrafından koştum ve olabildiğince sessizce ağacıma yaklaşım yukarı tırmandım. Buraya kadar işler iyi gitmişti, geyikten hiçbir iz görünmüyordu.

Tam ağacın üzerine oturmakta olduğum sırada erkek geyiğin bataklık alandan geçerek doğrudan bulunduğu ağaca doğru

yaklaştığını gördüm. Dişi bir geyiğin izinde olduğundan başka hiçbir şeye dikkat etmiyordu ve beni ne gördü ne de kokumu aldı. Dişi geyik ağacımın altında aceleyle geçip bataklığa doğru ilerledi. Erkek olansa aynı yolda onu karşılamak üzere yaklaşıyordu. Bundan daha mükemmel bir senaryo olamazdı. Şimdi erkek geyik 20 metre uzağımdaydı ve yayımla dikkatlice nişan alıp oku fırlattım. Ok yaydan çıktığı an hedefimi vuracağımı anladım. Unutmayın; geyikten önce buraya gelebilmek için arazinin arka tarafından koşarak geldiğim için nefes nefeseydim.

Ancak ok hayvanın gövdesinin alt kısmına isabet ettiği için hayal kırıklığına uğradım, zira hayati bölgeleri ıskalamıştım. Vurulduğu an geyik bataklığı sınırlayan yoğun çalılığın içine daldı ve yavaşça gözden kayboldu. Yayla avlandığım diğer avlarda gözlemlediğim kadarıyla, geyikleri bazen vurdukları zaman ne olduğunu anlamazlar. Pek çok keresinde sizi görmedikleri ya da kokunuzu almadıkları sürece sadece yürüyüp giderler. Ayrıca yaralı geyiklerin genelde çalıların içine uzandıklarını ve çok uzağa gidemediklerini de biliyordum. Bu geyik beni görmemiş olduğundan, tam olarak yaptığı şey buydu. Oldukça sessiz biçimde ağaçtan indim ve geyiği ürkütmemek için uzun yolu seçerek oraya gelmek için kullandığım yoldan eve döndüm.

Eve geldiğimde herkes bana neler olduğunu ve geyiği avlayıp avlamadığımı sormaya başladı. Olanları anlattım ve oğullarımdan benimle gelip çalılığın içinde yaralı geyiğin izini sürmelerini istedim. Geyiği bulup bir atış daha yapmayı umuyordum. Çalılığı çevreledik ve yavaşça içerisinde ilerlemeye başladık. Aniden oğullarımdan biri geyiği ürküttü ve yerden kalkıp sıçramasına neden oldu. Yaklaşık 60 metre kadar önümde uzun otların arasından sağımdan soluma doğru koşmaya başladı.

Geyik aniden arazinin kenarından yürüyen diğer oğlumu gördü. Bu kişinin onu ürküten olmadığını anladığından ve hangi yönün güvenli olduğunu bilmediğinden, seçeneklerini hızla değerlendirmek

için duraksadı. Eğer onu avlayacaksam tek şansımın bu olduğunu biliyordum. Beni hâlâ görmemişti. Şimdi 60 metre ötede tam karşımda durmuş oğluma doğru bakıyordu. Yayımların bu mesafeden geyiği öldürecek güçte olduğundan emin değildim, zira ok bu mesafeyi kat edemeyebilirdi. Daha önce bu yayla bu mesafeden atış yapmamıştım ve kullandığım yay saniyede 120 metre hızla ok atabilen 90 kilo çekiş gücündeki yeni yay tüfeklerinden biri değildi. Yaklaşık hedef menzili 40 ya da 50 metreyle sınırlıydı.

Geyik enine ve hareketsiz durduğu için atışı yapmaya karar verdim. Yayımlarını kaldırdım, bir tahmin yaparak nişan aldım ve oku savurdum. Okun süzülerek uçuşunu izledim ve geyiği tam boynundan vurduğunu gördüm. Okun ucu geyiğin boynunun diğer tarafından çıktı (ayrıntılar için özür dilerim). Geyik can havliyle çalıllığın içine fırladı ve nereye kaçtığını görmedim. Geyiğin gözden kaybolduğu noktaya doğru yavaşça yürümeye başladım. İşte oradaydı! Ok işini görmüştü ve geyiğimi yakalamıştım.

Oğlum Tim yanıma gelirken, her şeyden çok geyiğin boynuzundaki çatalarla ilgiliydim. Bütün bu süreç boyunca sayma şansını bulamamıştım, ama hemen orada yedi çatal saydık. Geyiğe yakından baktığımızda, aslında sekiz çatalı olduğunu ama bir tanesi kırılmış olduğundan şimdi yedi çatalı olduğunu gördük. Tim ve ben hayret içinde kaldık ve Rab’bi yücelttik. Egemenlik tamamen müthiştii! Tim’le geyiğin başında dururken şöyle düşündük, “Bize kim inanacak? Egemenliğin bu şekilde çalıştığını bilen birileri var mı?”

Sanırım meselenin özünü anladınız. Tanrı’nın Egemenliğı belirlenmiş yasalar çerçevesinde çalışır ve bunların her seferinde aynı şekilde işlediğine güvenilebilir. Başlangıçta bu yasaların, para dahil her türlü şey için çalıştığını anlamak heyecan verici oldu. Bu yasaları öğrenebilirdim. Ruhsal bir bilim adamı olacaktım ve Egemenliğin nasıl işlediğini çözecektim. Tanrı bana yardım edecekti.

BÖLÜM 2

MAVİ DUMAN

Drenda ve ben Egemenliğin hayatlarımızda nasıl çalıştığını ve işlediğini görmeye başladığımızda, borçlarımızdan tamamen kurtulduk ve karşılaştığımız herkese öğrendiklerimizi anlatmak istedik. Kilisemizi başlatırken ve işlerimi yürütürken, bizi dinlemek isteyen herkese anlattık. Ama ruhumda başka bir şey daha olduğunu hissettim; ne olduğunu bilmiyordum, ama Egemenliği insanlarla paylaşmam için Tanrı'nın beni daha fazlasını yapmaya yönlendirdiğini biliyordum.

2005 yılında hayatımı değiştiren bazı Egemenlik ilkelerini paylaşmak için finansal devrim konferansı adını vereceğim beş derslik bir eğitim düzenleme arzusuyla doldum. Metodist bir kilisede yetişmişim ve bazen bir hafta süren uyanış toplantılarımız olurdu. Aynı türdeki beş toplantıyla insanları Tanrı'nın finansal alanda bana öğretmiş olduğu kavram ve ilkelere yönlendirmeyi istiyordum. Bu zamana dek bu ilkeleri sistematik bir formatta hiçbir araya getirmemişim. Ama iç dünyamda kendimi beş derslik bir eğitim verirken görüp duruyordum.

Bu konuda dua ederken, bir süredir görmediğim Larry adlı bir arkadaşım ile karşılaştım. Bana Arnavutluk'ta düzenleyeceği bir konferanstan söz etti ve bu konferansta eğitim vermem için beni davet etti. Larry yaklaşık 12 yıldan beri Arnavutluk'ta müjdeleme hizmeti yapıyordu ve bu ülkede büyük bir etki yaratmıştı. O kadar uzağa seyahat

etme fikri benim için biraz yeniydi ve Arnavutluk'un nerede olduğunu bile tam bilmiyordum. Larry, bütün ülkeyi kapsayan bir konferans olacağını ve ülkenin birçok pastörünün katılacağını söyleyerek beni teşvik etti; Egemenlik bağlamında edindiğim finansal anlayışın insanlar için yararlı olacağını düşünüyordu. Larry, konferans boyunca iki ya da üç toplantıda paylaşım yapacağımı söyledi. Beş toplantı olmamasına rağmen, gene de bana verilen sürelerde konu hakkında eğitim vermek için sabırsızlanıyordum. Bu nedenle seve seve geleceğimi söyledim.

Arnavutluk'a vardığımda, Larry şaşırtıcı bir sözle beni karşıladı. "Gary," dedi, "konuşmacılardan birisi son dakikada iptal etti, bu yüzden beş ders yapacaksın." Kalbim yerinden oynadı. İşte bu! Bunun Tanrı'nın verdiği bir görev olduğunu anladım ve ruhumda gördüğüm şeyin hayata geçişini görecektim. Yanımda notlarım vardı, ama onları beş derslik bir formata sokmamıştım. Böylece her günkü eğitimden sonra ruhta dua edecek ve sonraki ders için notlarımı yazacaktım. Her derste üzerimdeki meshediliş inanılmazdı.

Bu noktada, ziyaret ettiğim dönemde Arnavutluk'un son derece yoksul bir ülke olduğunu belirtmeliyim. Çalışanların aldığı ortalama ücret ayda yaklaşık 500 dolardı ve rüşvet alıp vermek halk için bir yaşam biçimiydi. İnsanların finansla ilgili bir eğitimi nasıl karşılayacaklarından emin değildim. Tanrı Sözü'nün herkes için geçerli olduğunu biliyordum, ama bu benim için yeni bir deneyimdi. İlk derste öğretirken, başlangıçta bir duvar hissettim. İkinci derste insanların ruhsal açlığının beni çektiğini sezdim ve Tanrı'nın Egemenliği'nin iyi haberini işittikçe yüzlerinden imanlarının büyüdüğünü görebiliyordum. Dersler devam ettikçe giderek daha sevinçli oldular ve Egemenlik'in onları heyecanlandırıldığını söyleyebilirdim.

Son toplantıdan önceki akşam, Rab bana yerel kiliseler için bir sunu toplamamı söyledi. Bundan biraz rahatsızdım, çünkü ilk olarak bu benim düzenlediğim bir konferans değildi ve ikinci olarak insanların nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Yerli pastörlerin toplantıya

katılımını teşvik etmek için ulaşım ve konaklama masraflarının çoğunu Larry ve ben karşılamak zorunda kalmıştık. Bu konuyu Larry ile konuştum ve sunuyu toplamamı onayladı.

Böylece son ders sırasında konferans için sunu topladım ve meshediliş o kadar büyüktü ki ayakta zor durabildim. Odadaki herkes sunularını vermek için ön tarafa gelirken dans edip Tanrı'yı övüyorlardı. Sunu torbalarını tutan hizmetkârlar ağlıyor ve ayakta durmakta zorlanıyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, en azından sunu toplarken değil. Sunu verirken dans edip sevinçle bağırışan insanları izlerken, böylesine değerli tohumlar ekenlerin içten imanları ve meshedilişi beni derinden etkiledi.

Hizmetin ardından Larry gördüklerinden bariz biçimde etkilenmişti. Ayrıca o akşamki derste toplayıp dairesine götürdüğümüz ağzına kadar dolu iki sunu torbası da onu şaşırtmıştı. Larry, önceden bir toplantının ardından topladığı sunuların genelde bir torbanın ancak yarısını doldurduğunu söyledi. Kalabalık sokaklarda torbaları gizleyerek hızlıca Larry'nin küçük dairesinin yolunu tuttuk.

Larry'nin dairesine vardığımızda, salonda oturup paraları saymak için sunu torbalarını açtık. Larry torbanın içindekileri masaya dökerken, benim için bugün bile kelimelerle anlatması çok güç bir şey oldu. Birden bire hafif ve mavimsi bir duman odayı doldurdu ve Tanrı'nın varlığı tüm gücüyle kendisini hissettirdi. Odayı dolduran meshediliş altında oturduk. Vaaz verirken ya da insanlar için dua ederken hissettiğim herhangi bir meshediliş gibi değildi. Aksine, bu meshedilişte Tanrı'nın varlığı vardı. Kutsaldı ve Tanrı'nın bizzat kendisinin huzurunda gibi hissettim. Biz otururken meshediliş giderek güçlendi ve güçlendi. Tüm yapabildiğimiz sadece orada oturmak ve ağlamaktı. Sonra masaya dökülmüş para yığınının tam ortasında bir evlilik yüzüğü gördüm. O akşam parası olmayan birinin kendisi için değerli tek şeyi torbaya atmış olduğu gerçeğiyle sarsıldım. Rab o an bana konuştu ve şöyle dedi:

Egemenlik ve finans hakkında sana öğrettiğim bu ilkeleri uluslara öğretmen için seni çağırıyorum. Bu yüzük büyük bir imanla sunu torbasına atıldı. Ama onu almanı ve bu akşamın anısı olarak saklamanı istiyorum. Nasıl ki bir alyans bir antlaşmayı simgeliyorsa, sen de halkıma olan sağlıklı antlaşmamı ilan ediyorsun. Ve bil ki, seni her nereye gönderirsem, masrafını karşılamam için parayı sağlayacağım.”

Bütün gece uyuyamadım. O gece Larry'nin dairesinde kalıyordum ve meshediliş odada asılı kalmıştı. Eve dönüşümde tüm Atlantik boyunca uyuyamadım. Tüm yapabildiğim pencereden dışarı bakmak ve 8 saatlik uçuş boyunca ağlamak oldu. Rab'bin o gece bana konuşmasından sonra tam 46 saat uyuyamadım. O geceyi izleyen aylar boyunca, ne zaman o anı düşünsem, aynı şeyleri hissederek ağlamaya başlıyordum.

Rab'bin yüzük hakkında bana söylediklerini Larry'e anlatmadım. Sunu torbalarındaki para Arnavutluk kiliselerine aitti ve yüzüğün de satılabileceğini biliyordum; ama Rab'bin bana ne söylediğini biliyordum. Larry beni arayıp Rab'bin ona konuştuğunu ve o yüzüğü bana vermesini buyurduğunu söyledi. Bu olay beni hem şaşırttı hem de sevindirdi. Yüzüğü çerçevelettim ve şimdi ofisimde duruyor. O günden beri büyük finansal zorluklardan geçerken, pek çok kez bu yüzüğe bakarak Rab'bin o gece bana söylediği sözleri anımsadım. Tanrı, hiç aksatmadan o gece beni yönlendirdiği yolda yürürken ihtiyacım olan her şeyi sadakatle sağladı. Arnavutluk'ta geçirdiğim o gece hayatımı değiştirdi, ama Tanrı'nın gelecek günlerde bana göstereceği çok daha fazla şey vardı.

Arnavutluk'tan döndükten sonra, Egemenlik'in bu mesajını gidebildiğim her yere götürmek için içimde güçlü bir güdü hissettim. Bu bilgiyi yaymak için güçlü bir tutkum vardı ve aynı beş dersi vermek ve aynı şeyin olup olmayacağını görmek için hevesliydim. Çok beklemem

gerekmedi. Utah'tan bir pastör aynı beş derslik eğitimi vermem için beni kilisesine davet etti. Larry'den bunun yaşam değiştiren bir eğitim olduğunu duymuştu ve gelmemi istiyordu. Çok yoksul küçük bir Kızılderili kilisesinin pastörüydü. Finansal yardıma ihtiyaçları vardı ve eğer Larry'nin söyledikleri doğruysa, onlara yardım edebileceğimi hissetti.

Böylece oraya uçtum ve Pazar sabahı ve Pazar akşamından Çarşamba akşamına kadar toplantılar yaptım. Arnavutluk'ta olduğu gibi toplam beş ders vardı ve aldığım tepki aynıydı. Konferansın son akşamında güçlü bir meshedilişin altında sunularını veren katılımcılar bağırıyor ve dans ediyorlar. Bu kez mavi duman görmedim, ama beş dersin tamamında güçlü bir meshediliş hissettim. Son toplantının ardından, tıpkı Larry'nin Arnavutluk'ta yaşadığı gibi ben de sadece 17 çiftin topladığı cömert sunuyu görünce şok oldum. Sunuyu kilitli bir çantanın içine koydum ve ertesi gün işleme almak için ofisime götürdüm.

O günün ilerleyen saatlerinde ofisimden bir telefon geldi. Arayan sekreterimdi ve bir şeyler olduğu belliydi. Sesi titriyordu ve sanki ağlamaklı geliyordu. İlk sözleri şunlardı, “Pastör, getirdiğiniz paralarda bir şey var.” “Ne demek istiyorsun, Tracy?” diye sordum. Sonra anlatmaya başladı; paraları sayıp kasaya koymak için sunu torbasını açtığı anda üzerine güçlü bir meshediliş gelmiş ve yere düşmüştü. Gürültüyü duyan diğer sekreterim de ne olduğuna bakmaya gelince o da meshediliş altında titremeye başlamış. Sonra Tracy “Utah'ta bu paraya ne oldu?” diye sordu. Ona bilmediğimi söyledim.

Birkaç hafta sonra aynı ilkeleri Ohio'nun güneyindeki küçük bir kilisede öğretiyordum. Bu kiliseye ilk dört dersi DVD olarak göndermiştik ve önceki dört hafta boyunca dersleri izlemişlerdi. Beşinci dersi vermek için Pazar akşamı oraya geçtim. Meshediliş bir kez daha bizi yere yıkmak üzereydi. O akşam sunuyu topladığımda, diğer toplantılarda gördüğüm aynı tepkiyi aldım. İnsanlar sunu

vermekte çok heyecanlıydılar. Kilisede sunu toplanırken ön tarafa paraların koyulacağı bir sepet koyuldu. Bu kez mavi duman tekrar görüldü. İnsanlar sunu verirken sunu torbasının etrafında 1,5 metre çapında bir küre görüldü. Meshediliş bir kez daha o kadar güçlüydü ki, toplantıdan sonra kendi başıma yürüyemediğim için arabama yardımla gidebildim.

Tüm bunlar olurken, neler olduğunu gerçekten anlamıyordum ve başka yerlerde böyle olayları duymuyordum. Konferanslar yapmaya devam ettim ve meshediliş güçlü şekilde devam etti. Ve evet, mavi duman birkaç konferansta daha görüldü. Ama beni en çok şaşırtan şey meshedilişin paranın üzerinde olduğu gerçeğiydi. Bir

**AMA İSA SADECE
CENNETE GITMEMİZ
İÇİN BEDEL ÖDEMEDİ,
AYRICA TANRI'NIN
BİR ÇOCUĞU OLARAK
HAYAT SÜRMEMİZİ VE
YERYÜZÜNDE TANRI'NIN
EGEMENLİĞİ'NİN
NİMETLERİNDEN
FAYDALANMAMIZI
MÜMKÜN KILDI.**

konferanstan sonra, elemanlarım sunuyu saymakta zorluk çekti. Arnavutluk'ta Larry sunuyu masaya döktüğünde meshedilişin daireyi doldurduğunu hatırladımız mı? Eğer bu sunuların içinden bir miktar parayı elinize aldığımızda, anında meshedilişi hissedip titreyemeye başladımız. Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama basitçe gözlemlediğim şey bu.

Ruhsal bir bilim adamı olarak bütün bunlar aklımı karıştırdı ve Rab'be sordum. Benimle konuştu ve toplanan sunuların üzerinde neden

güçlü bir meshedilişin görüldüğünü açıkladı. Çoğu insanın görev icabı ya da yasacılık nedeniyle sunu verdiğini söyledi. Bazıları bir formül gibi veriyor, ama verirlerken gerçek bir iman sergilemiyorlar. Birçok insan veriyor, çünkü vermedikleri takdirde Tanrı'nın onlara kızacağını düşünüyorlar. Bazıları sanki borçlu oldukları bir faturayı öder gibi veriyorlar. Tanrı, Egemenlik hakkında öğrettiğimde ve Egemenliğin

saklı finansal ilkelerini ortaya çıkardığımda, insanların yüreğindeki imanın arttığını söyledi. Sonra gerçek bir imanla verdiklerinde Egemenlik'le olan bağlantısıyla birlikte meshediliş akıyor.

2005 yılında Arnavutluk'a yaptığım ziyaretten sonra hayatım çok değişti. Egemenlik'in iyi haberini insanlara götürme isteğim benim ve Drenda'nın televizyon aracılığıyla uluslara ulaşmamızı sağladı. Yıllar önce keşfettiğimiz Egemenlik'i insanlara anlatmak için bir yılda milyonlarca dolar harcıyoruz. Ama belki de siz henüz Egemenlik'in iyi haberini duymadınız. Biz de böyleydik; cennete giden, ama cenneti yeryüzünde ortaya çıkarmayı bilmeyen imanlılardık. Ama İsa sadece cennete gitmemiz için bedel ödemedi, ayrıca Tanrı'nın bir çocuğu olarak hayat sürmemizi ve yeryüzünde Tanrı'nın Egemenliği'nin nimetlerinden faydalanmamızı mümkün kıldı. Ama daha önemlisi, Müjde'nin iyi haberini ulaştırmamız gereken milyonlarca insan var ve bunu yapmak para gerektiriyor. İnsanlar izliyorlar. Hayatlarımız farklı görünmelidir! Arnavutluk'ta o meshedilişe kapı açan öğretiyeydi? Tanrı'nın uluslara duyurmamı söylediği şey neydi? İşte bu kitabın amacı bu ve benimki gibi sizin de hayatınızı değiştireceğine inanıyorum.

BÖLÜM 3

LÜTFEN TANRIM, MERHAMET ET!

Jerry ofisini aradı ve onun oturduğu yere geldiğimde uğramamı ve birlikte öğle yemeği yememizi teklif etti. Ona yakın bir kasabada bulunan bir televizyon istasyonunda röportaj veriyordum ve materyallerim ve TV yayını aracılığıyla hayatının nasıl değiştiğini benimle paylaşmak istiyordu. Daha önce Jerry'le hiç karşılaşmamıştım, ama bir ya da iki kez telefonda konuşmuştuk. “Seve seve” dedim. Nasıl olsa öğle yemeği yiyecektik ve hazır oradayken onunla görüşüp hikâyesini işitmeyi çok isterdim.

Öğle yemeği için Jerry ve oğluyla buluştum ve Jerry hikâyesini anlatmaya başladı. Jerry, 30 yıl bir kilisede pastör olarak hizmet etti, ama bir felç sonucunda özürlü hale geldiğinden hizmeti bırakmak zorunda kaldı. Felç geçirmesinin ardından hayatını sürdürmekte zorlanmaya başladı. Çalışmadığı için, aile arazisinin ödemelerini geciktirdi ve icra kanalıyla satışa çıkarıldı. Faturaları ödemek ve yiyecek satın almak bile zorlaştı. Aslında, Jerry için işler o kadar kötü hale geldi ki, bir gün bir eline 45'lik bir tabanca diğer eline Kutsal Kitap'ı alıp hayatına son vermeyi düşündü.

Jerry bu çaresizlik içindeyken bir gün TV yayınıma rastladı ve

materyallerimden bazılarını sipariş etti. Materyaller eline geçtiğinde, faturaları ve temel yiyecek ihtiyacını karşılamak için acilen 2000 dolara ihtiyacı vardı. Yüreğinde iman büyümeye başlayana dek materyalleri tekrar tekrar dinledi. İhtiyacı olan 2000 dolar için Tanrı'ya güvenmeye karar verdi. Böylece avladığım ilk geyik için Drenda ve benim yaptığımız şeyi yaptı. O 2000 dolar için bir tohum ekti. Markos 11:24'e göre parayı şimdiden aldığına iman ettiği tarihi ve saati bir kâğıt parçasına yazdı ve çeki hizmetimize postaladı.

Jerry'le konuşmadığım için bu olanlardan haberim yoktu. Yaklaşık bir buçuk hafta sonra ön kapıya bir adamın geldiğini ve onunla konuşmak istediğini söyledi. Jerry bu adamı geçmişinden tanıyordu, ama bir süredir onunla konuşmamıştı. Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra, adam aslında Jerry'e 2000 dolarlık bir çek vermeye geldiğini söylemiş. Tam bir buçuk hafta önce şu şu gün ve saatte Jerry'e 2000 dolar getirmesi için Kutsal Ruh'tan bir mesaj almış.

Jerry bunu duyunca donakaldı. İhtiyacı olan 2000 doları aldığına inandığı günü ve saati yazmış olduğu kâğıdı çıkarmak için hızlıca cüzdanına koştu. Jerry'nin kâğıt parçasına yazdığı tarih ve saat ile adamın Jerry'e 2000 dolar vermek için Kutsal Ruh'tan mesaj aldığını hissettiği zaman birebir aynıydı. Jerry bunun asla bir tesadüf olmadığını biliyordu; Tanrı'nın Egemenliği'nin, özellikle Egemenlik'in yasalarının doğrudan bir etkisiydi.

Hikâyesine devam etti ve 16 yaşındaki oğlu (yemekte onun yanında olan) hariç tümü evli yedi çocuğu olduğunu söyledi. Bu oğul babasının başına gelen olayları gördükten sonra esasen Tanrı'dan uzaklaşmıştı. Tanrı'ya çok öfkeliydi, çünkü babası 30 yıldır Tanrı'ya sadık kalmıştı, ama Tanrı'nın babasını terk ettiğini düşünüyordu.

Jerry oğluna erişmenin bir yolunu bulmak istedi ve aklına bir fikir geldi. Materyallerimde geyik avı hakkında çok konuşuyorum ve Tanrı'nın bana imanla avlanmayı nasıl öğrettiğini anlatıyorum. Geyik avlamak oğlunun tutkusuydu, bu yüzden Jerry, oğluna sonbaharda

Egemenlik'in yoluyla geyiğini nasıl yakalayacağını açıkladı. Oğlu bunu düşündü ve sonunda kabul etti, sonra tıpkı 2000 dolar için Jerry'nin yaptığı gibi hem o hem de Jerry iman ettiler. Oğlu sekiz dakika içinde güzel bir geyik avladı. Jerry ve oğlu geyiği kesim için kasap dükkânına götürürken, arabanın teybinde benim CD'imi dinliyorlardı. Dükkâna vardıklarında, oğlu arabada kalıp biraz daha dinlemek istedi. Jerry işini bitirip arabaya döndüğünde, oğlu şöyle dedi, "Baba, bence bütün bu yıllar boyunca bir şeyleri gözden kaçırmışız. Bu geyiğin Tanrı'nın Egemenlik'inin sonucunda geldiğine inanıyorum."

Bundan sonra Jerry'nin oğlu hayatını yeniden Rab'be adadı ve babasına eğer Tanrı 2000 doları ve geyiği sağladıysa, evlerini hacizden kurtarmak için gereken 17.000 doları da sağlayabileceğini söyledi. İşte bu sıralarda Jerry'yi tanıdım. Jerry'nin mektubunun onun ve oğlunun evlerini hacizden kurtarmak için ettikleri tohumla birlikte ofisimize ulaştığı zamanı hatırlıyorum. Mektupları kısaydı, ama ihtiyaçlarını net olarak belirtiyordu. Mektupta evlerinin hacizden kurtulmasından başka bir şeyden söz etmemişlerdi. Ben de elimi o mektup üzerine koydum ve onları duamla destekledim. Bunu yaptığım anı ve saati tam olarak hatırlıyorum.

Jerry bundan yaklaşık iki hafta sonra başka bir adamın evlerine geldiğini söyledi. Jerry, bu adamı da geçmişte kiliseden hatırlıyordu. Adam, evi yaklaşan icra satış listesinde gördüğünü ve hacizden kurtarmak için ne kadara ihtiyacı olduğunu sordu. Jerry, tutarın 17.000 doların üzerinde olduğunu söyledi. Adam hemen orada tutarın tamamı için bir çek yazdı. Jerry çeke inanmayan gözlerle bakakaldı. Tam bu noktada, Jerry restoranda oturduğumuz masada ağlamaya ve insanlara Tanrı'nın Egemenliği'ni öğrettiğim için bana teşekkür etmeye başladı. Jerry, tüm çocuklarının Tanrı'nın elini gördüğü için mutlu olduğunu ve bu sayede Tanrı'nın Egemenliği'ni onlarla paylaşma fırsatı bulunduğunu söyledi. Bunu seviyorum! Tanrı'nın Egemenliği'nin gerçeği budur ve bu gerçeği insanlarla paylaşabildiğim ve onların hikâyelerini işitebildiğim için sevinçliyim. Gördüğünüz gibi, Jerry'nin acınmaya

ihtiyacı yoktu. Cevaplara ihtiyacı vardı ve bu cevapları Egemenlik'te buldu.

Şimdi, Jerry'nin hikâyesine burada bir şey ilave etmem gerektiğini hissediyorum. Jerry'nin kapısına insanlar gelip ona para vermiş olsalar da, yanlış bir fikre kapılıp finansal cevabınızın siz sadece evinizde kolanızı içerken birden ortaya çıkacağını düşünmenizi istemem. Hayır, ihtiyacınız olanı biçmek için oynayacağınız bir rolünüz olacak. Jerry'nin durumunda, Jerry 30 yıl pastörlük yapmıştı. Uzun bir zaman bu insanların yaşamlarına ruhsal tohumlar ekmişti. Ve ikinci olarak, Jerry felç geçirdiği için evinden dışarı çıkamıyordu. Jerry ekmiş olduğu yerden, yani bütün bu yıllar boyunca ekmiş olduğu kilisesindeki insanlardan biçti.

Size Jerry'nin felçten tamamen iyileştiğini söylemem gerek; ve o gün öğle yemeği için bulduğumuz zaman 35 kilodan fazla vermişti.

**“SİZE DOĞRUSUNU
SÖYLEYİYİM, BİR
HARDAL TANESİ KADAR
İMANINIZ OLSA ŞU
DAĞA, ‘BURADAN
ŞURAYA GÖÇ’ DERSENİZ,
GÖÇER; SİZİN İÇİN
İMKÂNSIZ BİR ŞEY
OLMAYACAKTIR.”**

Tanrı'ya hamdolsun, Egemenlik'i yakaladı. Şöyle diyebilirsiniz, “Ama Jerry bir pastördü; elbette Egemenlik hakkında her şeyi bilirdi.” Görünüşe göre bilmiyordu ve eminim ki, gördüklerime göre bu konuda yalnız değil. Ne yazık ki, kiliseye giden birçok insan Tanrı'nın Egemenliği'yle bağlantı kurmayı ve cevap almayı bilmiyorlar. Matta'da geçen bir öykü birçoklarının nasıl düşündüğünü ortaya koyuyor.

Kalabalığın yanına vardıklarında bir adam İsa'ya yaklaşip önünde diz çöktü. “Ya Rab” dedi, “Oğlumun haline acı! Sarası var, çok acı çekiyor. Sık sık ateşe, suya düşüyor. Onu senin öğrencilerine getirdim, ama iyileştiremediler.”

İsa, «Ey imansız ve sapmış kuşak!» dedi. «Sizinle daha

ne kadar kalacağım? Size daha ne kadar katlanacağım? Çocuğu buraya, bana getirin.» İsa cini azarlayınca, cin çocuktan çıktı, çocuk o anda iyileşti.

Sonra öğrenciler tek başlarına İsa'ya gelip, "Biz cini neden kovamadık?" diye sordular. İsa, "İmanınız kıt olduğu için" karşılığını verdi. "Size doğrusunu söyleyeyim, bir hardal tanesi kadar imanınız olsa şu dağa, 'Buradan şuraya göç' derseniz, geçer; sizin için imkânsız bir şey olmayacaktır."

– Matta 17:14-20

Bu öyküde çaresiz bir adam görüyoruz; oğlu kötü ruhların elinde neredeyse ölüm derecesinde acı çekiyor. İsa'nın hizmetini ve cinleri kovma gücünü işiten bu adam, iyileştirmesi için oğlunu İsa'ya götürmeyi düşündü. Ancak, oraya vardığında, İsa'nın orada olmadığını, üç öğrencisiyle birlikte dua etmek için dağa çıktığını öğrendi. Orada bulunan diğer öğrenciler sorun olmadığını söylediler; İsa onlara yetki verdiğinden beri O'nun adıyla cinleri kovuyorlardı ve adamın oğluyla da ilgilenebilirlerdi. Ama bu çocuk için dua etmelerine rağmen, cin çocuğun içinden çıkmadı. Bütün çabalarına rağmen, cin çocuğu terk etmedi. Baba üzgündü ve İsa'nın ardından gelen kalabalığın aklı karıştı.

Ama tam o anda, İsa ve üç öğrencisi dağdan inerek oraya geldiler. Adam İsa'yı görünce, önünde diz çöküp oğlunu O'nun öğrencilerine getirdiğini ama onu iyileştiremediklerini açıkladı. Sonra baba, cevabı yok gibi görünen bir krizle karşılaşan çoğu kişiye doğru görünecek bir şey yapar. Oğluna acıması için İsa'ya yakarır. Çaresiz olduğunuzda merhamet bulmak için yalvarmak yapılacak doğru şey gibi görünmesine rağmen, adamın cevabı bu değildi ve sizin cevabınız da değildir. Baba, İsa'nın şefkatini uyandırmak için kötü ruhun oğluna nasıl işkence ettiğini, onu ateşe, suya atarak öldürmeye çalıştığını anlatmaya koyulur. İsa ise adamı durdurur. Adamın oğlunun uğradığı eziyeti daha fazla duymasına gerek yoktu. İsa hüsrarla haykırır, "Ey

imansız ve sapmış kuşak! Sizinle daha ne kadar kalacağım? Size daha ne kadar katlanacağım. Çocuğu buraya, bana getirin.” İsa, tek bir cümlede cinin neden dışarı çıkmadığını bütünüyle açıklar.

Ama İsa'nın sözlerinin ima ettiklerine yakından bakmadan önce, üzerinde durduğumuz temel olan Tanrı'nın yalan söylemediği ve söyleyemeyeceği gerçeğini yeniden tasdik etmemiz gerekir. Söyledikleri doğrudur. Bununla birlikte, bu durumu şu cümleyle değerlendirebiliriz, “Cinlerin çıkacağı VARSAYILIR!” Eğer çıkmazlarsa, o zaman bir yanlışlık vardır ve bu yanlışlık Tanrı'nın değil, bizim tarafımızdadır. Şunu unutmayın, Tanrı'dan alma konusunda sorunlar her zaman bizden kaynaklanır. İsa, cinin neden çıkmadığını açıkça belirtir; sapmış düşünce ve imansızlık. Birazdan bu iki sebebi ele alacağız. Ama tartışmamızın bu noktasında, öyküdeki baba ve oğula odaklanmak istiyorum.

Baba, oğlu için besbelli çaresiz kalmıştı. Öğrenciler onun için dua edip de hiçbir şey olmadığında, ne yapacağını bilemedi. Kesin bir cevap yoktu. Yardımcı olabileceğini düşündüğü tek cevap işe yaramadı. Geriye yapılacak tek bir şey kaldı ve o da merhamet için yalvarmaktı. “Merhamet için yalvarmak” ifadesi bir kimsenin yardım etme gücüne ve yetkisine sahip olmasına rağmen, bunu yapmamayı seçmesini çağırır. Bu yüzden, yapılacak tek şey çocuğun çektiği korkunç eziyet hakkında uzun bir açıklama yaparak İsa'nın onun durumuna acımasını sağlamaya çalışmaktı

Dürüst olmak gerekirse, birçok kişi böyle dua eder; Tanrı'nın yardım etmeye kadir olduğunu bilmelerine rağmen, vereceği cevaptan emin olmadıklarından merhamet için yalvarırlar. Bu nedenle, uzun dualar ve bir yığın sözcükle acılarının ve koşullarının ayrıntılarını ortaya koyarlar. “Baba, bu paraya Cuma'ya kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun; lütfen Tanrım bana yardım et.” Ya da “Tanrım, lütfen, eğer çocuğumu iyileştirirsen, hayatımın sonuna dek Sana hizmet edeceğim. Lütfen, Tanrım.” İnsanların karşılaştıkları durumları hafife almıyorum,

ama İsa'nın o durumda Tanrı'nın gücünü nasıl hızlıca getirdiğini ve çocuğu özgür kıldığını lütfen göz önünde tutun. Tanrı'nın yüreği, arzusu budur. Şefkat, güç ya da yetki eksikliği yoktur. Öyküdeki sorun bu değildi. İsa sorunun sapmış düşünce ve imansızlık olduğunu ortaya koyuyor. Diğer bir ifadeyle, yanlış düşünceleri ve imanlarının kıtlığı bu olayda Egemenlik'in yetkisini engelledi.

Tamam, burada konuşacak çok şey var; Egemenlik ve bunun nasıl işlediği hakkında pek çok anahtar unsur var. Bilmeniz gereken bazı şeylere burada bütünüyle girmek istemiyorum, ama en azından onlardan söz edeceğim ve burada işlediğini gördüğümüz yasaları daha sonra çalışacağız.

Egemenlik yasası hakkında temel bir anlayış edinmek için, şu asıl temel noktayı anlamalıyız: Tanrı Adem'e yeryüzü üzerinde tam bir yetki verdi. Ona egemen olacaktı.

Tanrı, “İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım” dedi, “Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.”

Yaratılış 1:26

İbraniler 2:7-9 ayetlerinin bunu gayet net ortaya koyduğunu düşünüyorum:

*‘Onu meleklerden biraz aşağı kıldın,
Başına yücelik ve onur tacını koydun,
Ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin.
Her şeyi ayakları altına sererek
Ona bağımlı kıldın.’
Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı
olmayan hiçbir şey bırakmadı.*

En azından şimdilik şunu anlayın ki, yasal yetki alanına sahip bir kimse burada göğün yetkisini açığa çıkarmadıkça, Tanrı yeryüzü âleminde (insanların Egemenliği) yetkisini kullanamaz.

Bu nedenle İsa, Matta 18:18’de öğrencilerine şöyle der:

Size doğrusunu söyleyeyim, yeryüzünde bağlayacağınız her şey gökte de bağlanmış olacak. Yeryüzünde çözeceğiniz her şey gökte de çözülmüş olacak.

Tekrar etmek gerekirse, bir insan aracılığıyla çözülmek için göğün yeryüzü âleminde yetki alanı yoktur. İsa, bu nedenle eğer bir kimse göğün yetkisini kullanırsa, göğün bunu destekleyeceğini söyler. Eğer biz yapmazsak, gök yapamaz. Eğer bu düşünce size garip geldiyse, lütfen burada durmayın. Bu konuyu ileride daha ayrıntılı biçimde ele alacağım. Ama şimdilik bu gerçeği cinin çocuktan çıkmamasının sebebi olarak kabul edin—**çıkma zorunda değildi!** Orada kalarak yasal hakkını kullanıyordu. Yine, İsa cinin çıkmak zorunda olmamasının nedeninin iman kıtlığı ya da yetki alanı eksikliği olduğunu açıkladı. Adem, isyanı aracılığıyla esasen Tanrı’yı uzaklaştırdığında, Tanrı insanlarla ilgili meselelerde yetki alanını yitirdi. Bu noktada Şeytan insanlık üzerinde yetki alanı kazanır.

Sonra İblis İsa’yı yükseklere çıkararak bir anda O’na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O’na, “Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim” dedi. “Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan, hepsi senin olacak.”

– Luka 4:5-7

Sonuç olarak Tanrı, yetkisini taşıyan Adem’i kaybettiği için yeryüzü âlemindeki meşruiyetini yitirdi. Dediğim gibi bu belirli yasaları daha sonra ele alacağım, ama bu hikâyeyi öne çıkarmamın nedeni babanın

çaresiz tutumuna ve merhamet için yalvarmaya bel bağladığına işaret etmektir. Lütfen aşağıdaki birkaç cümleyi çok dikkatli okuyun.

Eğer muhtaç bir insana adalet sağlayacak ve çözüm getirecek bir yetki, yasa ya da sistem yoksa, o zaman geriye kalan tek şey merhamet için yalvarmaktır. Bunu başka bir şekilde

ifade edeyim. Eğer bir kimse bir sorunu için yasal bir çare bulamıyorsa ve adaletin yerini bulacağı bir sürece erişmiyorsa, o zaman cevap almasının güvencesi yoktur. Yapılacak tek şey yalvarmaktır.

Ama siz böyle değilsiniz, dostum; Egemenlik'in adaletine erişebilirsiniz. Sorunlarınıza cevaplar var. Hatırlayın, Egemenlik bir yöntemdir ve o egemenliğin yetki alanında yaşayan her yurttaş için geçerli ve tarafsız yasalarla yönetilir. Kitabın başlarında belirttiğim gibi, Tanrı'nın Egemenliği adalet (Tanrı'nın Yasası'nın doğru dediği şeyi uygulatmak için Tanrı'nın yetkisine başvuran yasal süreç) ve doğruluk üzerine kuruludur. O cinin çocuğun içinden çıkmamasının bir nedeni vardı ve bu neden Tanrı'nın zayıflığı ya da iradesindeki bir değişiklik değildi. İsa, çabucak öğrencilerini azarlayıp cini kovduğunda bunu bize gösterdi.

Egemenlik'in tezahür ettiğini görmeyen çoğu Hristiyan doktrinlerini değiştirerek "Bütün cinler çıkmaz" diyorlar. Tanrı'nın her şeye gücünün yettiğini biliyorlar, bu yüzden Tanrı'nın yeryüzünde her istediğini yapabileceğini ve cin çıkmadığı takdirde, Tanrı'nın onu çıkartmayı seçmemiş olduğunu varsayıyorlar. Dostum, bu anlayış tamamen yanlış. İsa, ONLARIN sapmış düşünceleri ve imansızlıkları yüzünden göğün yetki alanının kısa devre olduğunu söyledi. Şu şekilde ifade edeyim. Cinin dışarı çıkmamasının nedeni yasal bir meseleydi— nokta. Çıkmak zorunda kalmadı, çünkü oradaki öğrenciler göğün

**AMA SIZ BÖYLE
DEĞİLSİNİZ, DOSTUM;
EGEMENLİK'İN
ADALETİNE
ERİŞEBİLİRSİNİZ.
SORUNLARINIZA
CEVAPLAR VAR.**

**İNSANOĞLU
YERYÜZÜ ÂLEMİNDE
MEŞRUIYETE SAHIP
OLDUĞUNDAN,
YETKİ ALANINA
SAHIP BİR İNSAN
GÖĞÜN SÖYLEDİĞİNE
TÜMÜYLE GÜVENİP
O YETKİYİ BURADA
KULLANMADIKÇA,
TANRI'NIN YÖNETİMİ
VE YETKİSİ HAREKET
EDEMİZ.**

yetkisini ve yasal yetki alanını o duruma taşımadılar. “Ama Gary, cini çıkarmaya çalışıyorlardı.” Evet, ama dediğim gibi, yasal olarak çıkmak zorunda değildi. Neden? Çünkü cinin çıkmasını sağlayacak göksel yetki alanı yoktu.

Az önce söylediğimi farklı bir şekilde ifade edeyim. Öğrenciler, Tanrı'nın düşüncesi yerine yanlış bir şeyi iyi ya da makul gören sapmış düşünceye sahipti. İmansızlık da başlıca bir sorundu, zira yeryüzü âleminde yetki alanına sahip olmak için iman gereklidir. Öğrenciler, cinin çıkacağına tümüyle güvenmemişlerdi. Korkuyorlardı.

İnsanoğlu yeryüzü âleminde meşruiyete sahip olduğundan, yetki alanına sahip bir insan göğün söylediğine tümüyle güvenip o yetkiyi burada kullanmadıkça, Tanrı'nın yönetimi ve yetkisi hareket edemez. Bu arada, yüreklerimizin göğün söylediğine tümüyle güvenmesine iman denir ve o gün kimsenin imanı yoktu. Düşünceleri kuşku ve imansızlıkla dolu olduğundan göğün yetki alanı kesintiye uğradı. Ama İsa'nın imanı vardı ve cinin çocuktan çıkacağını biliyordu! İsa işi üstlendi ve cin çıktı. “Ama Gary, İsa azarladığı zaman cin çıktı, çünkü ne de olsa O İsa'ydı.” Gerçekten mi? İsa'nın kendi memleketindeki hizmetini aktaran Markos 6:5'e bakalım.

Orada birkaç hastayı, üzerlerine ellerini koyarak iyileştirmekten başka hiçbir mucize yapamadı.

İsa'nın iyileştirme gücüne sahip olduğunu kabul ediyorsunuz, değil mi? O zaman bu öyküde neden yapmak istediği şeyi yapamadığını

açıklayabilmeniz gerekiyor. İhtiyaç vardı, ama bir şey O'nu engelledi. Buna 6. ayette cevap veriyor “Halkın imansızlığına şaşıyordu.” İman etmek (gök ile aynı düşüncede olmak) yeryüzü âleminde göğe meşruiyet sağlar. Örneğin, Mesih'e iman ederek kurtulduğunuz zaman bu ilkenin işlediğini kolayca görebilirsiniz.

Çünkü insan yürekte iman ederek aklanır, imanını ağzıyla açıklayarak kurtulur.

– Romalılar 10:10

Yürekte iman ediyorsunuz (göğün söylediği söze) ve aklanıyorsunuz. Bu, yasanın uygulanmasıyla yeryüzü âleminde göğün meşruiyete sahip olmasını ima eden yasal bir terimdir. Bu ilkenin uygulanması bakımından Adem'e yeryüzünde yasal egemenlik verildiğini hatırlayalım ve insanlar hâlâ bu konumdadır. Bu konum insanın ruhsal bakımdan egemen olmamasıyla karıştırılmamalıdır, zira Şeytan bunu bahçede insanın elinden aldı. Tanrı, şimdi yeryüzünde insanın elinde tuttuğu yasal konumu ihlal edemez. Bu nedenle Tanrı, yeryüzü âlemine yasal olarak giriş kazanmak ve kendisini ifade etmek için gökle aynı düşünceye sahip bir insan bulmalıdır.

Romalılar 10:10'da yeryüzünde göğün yetkisinin ve gücünün açığa çıkabilmesi için gerçekleşmesi gereken iki şey olduğu belirtilir. Birincisinden zaten söz ettim: Yüreğimizde göğün söylediklerine tümüyle güvenmeliyiz ve onunla aynı düşüncede olmalıyız; buna iman denir. İkinci olarak, kendi başına iman etmenin burada göğü açığa çıkarmayacağını bilmeliyiz. Şaşırdınız mı? Açıklayayım. Bir elektrik düğmesi düşünün. Elektrikler var, ama ışığı açmak için gene de düğmeye basmalısınız. Göğün söylediklerine yüreğimizde iman ettiğimizde, bu iman gökle bağlantıyı yasal ya da meşru kılar. Ama sonra bu yetkiyi burada açığa çıkarmak zorundayız. Örneğimizde olduğu gibi, düğmeye basmalıyız. Bunu Egemenlik'in yetkisini ağzımızla

açıklayarak ve eyleme geçirerek yaparız.

Aynı şeyleri tekrar ettiğimin farkındayım, ama göğün size ayırdığı şeyi alabilmeniz için Egemenlik'in bu yarasını anlamamız HAYATİ önemdedir. Gökten alacağınız her bir şeyi, kurtuluşa kavuştuğunuz yolun aynısıyla alacaksınız, yani göğün söylediklerine yürekten iman ederek ve göğün söylediklerini ağızımızla açıklayarak ya da eyleme geçirerek.

İsa'nın öğrettiği ve sergilediği haliyle Egemenlik kavramı öğrenciler için tamamen yabancıydı. Öğrencilerin birçok kereler tanık oldukları şeyler karşısında şaşkına döndüklerini görebiliriz. Okuduğumuz önceki ayette, öğrencilerin cinin tezahüründen korktuklarına, kuşkuya kapıldıklarına ve böylece imanlılarının sıfırlandığına inanıyorum. Öğrenciler cini kovmak için harekete geçtiklerinde, muhtemelen cinin çocuğu yerden yere atarak büyük bir gösteri yaptığını varsayıyorum. Bu tezahür korku uyandırmış olabilir. Elbette varsayımsal konuşuyorum, emin olduğum bir şey var. Yüreklerinin göğün düşüncesinden kopup imansızlığa sürüklenmesine neden olan bir şey oldu.

Diğer taraftan İsa, göğün böyle bir durum hakkında söylediği şeyden kesinlikle emindi ve cine çocuğun içinden çıkmasını buyurdu. Gördüğümüz gibi, cinin dışarı çıkmamasında sorun göksel âlemden değil, yeryüzü âleminde ileri geliyordu.

Egemenlik'in yeryüzü âlemindeki işlevini diğerlerinden daha iyi tasvir eden bir pasaj seçmem gerekseydi, bu Markos 11:22–24 olurdu. Sahneyi kurmak için önceki birkaç ayetle desteklememiz gerekir ve İsa'nın bir incir ağacına konuştuğunu ve ağacın kurduğunu göreceğiz. Ağaçta meyve bulamayan İsa onu lanetler. Ertesi gün aynı ağacın yanından geçen öğrenciler ağacın kurduğunu görürler. Petrus, bu olay karşısında şaşkına döner ve şok içinde İsa'ya seslenir.

İsa onlara şöyle karşılık verdi: «Tanrıya iman edin. Size doğrusunu söyleyeyim, kim şu dağa, 'Kalk, denize atıl!' der

ve yüreğinde kuşku duymadan dediğinin olacağına inanırsa, dileği yerine gelecektir. Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir.

– Markos 11:22-24

Petrus'un olanlardan ötürü şaşkın olduğuna dikkat edin. Bu nasıl oldu? İsa sadece ağaca konuşmuştu. Gene de ağaç hiç kuşkusuz İsa'nın sözlerine tepki gösterdi ve kurudu. İsa bundan sonra Petrus'a bir "gerçek", yani Tanrı'nın Egemenliği'nin bir yasanını öğretir. İsa'nın bu açıklaması, Tanrı'nın Egemenliği'nin yeryüzü âleminde nasıl etkin olduğu hakkında daha fazla anlayış sağlar. Bu örnekte bir kez daha konuştuğumuz yasanın aynısının işlediğini görüyoruz; göğün söylediklerine tümüyle güvenen bir insan göğün yetkisini ağızıyla açıklar ya da açığa çıkarır. Elbette bu öyküde o insan bizzat İsa'nın kendisidir, ama İsa, açıklamasında "kim ..." diyerek yaptığı şeyi başkalarının da yapabileceğini açıkça belirtir.

İnsanlar bunu bilseler ve İsa'nın öğrettiği yasayı anlasalar, hayatlarında dramatik bir etki yaratacağına eminim ki siz de katılırsınız. Egemenlik'in etkisini kendi ailemin hayatında gördüm, ama öğrendiğimiz ilkeleri öğrettiğimiz zaman başkalarının hayatlarını da etkilediğini görmemiz müthişti. Kendi kilisemden bu yasanın tezahür ettiği bir hikâyeyi paylaşacağım. Birçok kez Egemenlik ve işlevi hakkında bilgi sahibi olmak ölüm kalım meselesidir. Bu hikâyede

Jennifer kilisemize katılıp iman ve Egemenlik hakkında öğrenmeye başladı. Egemenlik'te sahip olduğu yetkiyi ve hakları öğrenmekten büyük heyecan duyuyordu. İkinci çocuğuna hamileydi ve evde doğum yapmak

**BUNUN İÇİN SİZE
DIYORUM KI, DUAYLA
DILEDİĞİNİZ HER
ŞEYİ DAHA ŞİMDİDEN
ALMIŞ OLDUĞUNUZA
INANIN, DİLEĞİNİZ
YERINE GELECEKTİR.**

istiyordu. Bu nedenle çocuk doğurmak ve çocuğuna uyarlanacak Egemenlik vaatleri hakkında Tanrı Sözü'nde ne öğretildiğini çalışmaya başladı. Kendi evinde sağlıklı bir doğum geçirebileceğine ikna oldu. Bir ebeyle anlaştı ve daha önce birkaç ev doğumunda bulunmuş kilisemize katılan bir kadından doğum sırasında kendisine koçluk yapmasını istedi.

Doğumdan önce her toplantıda Egemenlik'in ilkelerini içine çekiyordu. Bu kavramkar Jennifer için yeniydi ve Tanrı'nın Egemenliği'nde gerçek cevaplar olduğunu öğrenmeyi çok seviyordu. Ne yazık ki, bu dönemde kocası Pazar günleri çalışmak zorundaydı ve Jennifer'la birlikte kiliseye çok sık katılamıyordu. Nihayet bebeğin doğum zamanı geldi. Ebeye ve doğum koçuna haber verilmişti.

Yatağımın ucundaki telefon çaldığında sabaha karşı 2 ya da 3 sularıydı. Telefonun diğer ucunda Jennifer'in koçu bağıırıyordu, "Pastör, lütfen dua edin; bebek ölü doğdu!" Aldığım bu haberle birden sıçradım. Doğum koçu bebeğin az önce bir ambulansla hastaneye götürüldüğünü söyledi. Eve gelen tıbbi ekibin aslında bebeği ölü ilan ettiklerini belirtti.

Drenda ve ben hemen kalkıp giyindik. Ne yapmam gerektiğini dinleyerek Ruh'ta dua etmeye başladım. Şeytan'ın bu olayla birlikte seve seve kilisemizi karalayacağını biliyordum. Gazete başlıklarını görür gibiydim, "Evde Doğumları Teşvik Eden Kült Kilisede Bebek Öldü." Gerçekte bir bebeğin evde ya da hastanede doğmasıyla ilgili bir tutum benimsemedik, ama kadınların birçoğu evlerinde doğum yapmayı tercih ettiler; bu doğruydü. Drenda ve ben, arabayla 20 dakikalık mesafedeki hastaneye giderken yolda Ruh'ta dua etmeye devam ettik. Yolu yarıladığımızda birden Tanrı'nın Ruhu'nun üzerime geldiğini hissettim ve bebeğin iyi olacağını anladım. Aynı anda eşim bana döndü ve Rab'bin ona bebeğin iyi olacağını açıkladığını söyledi.

Rab'bin hem eşime hem de bana ne söylediğini biliyordum, bu yüzden acil servise girerken neyle karşılaşacağımı merak ettim.

Acil serviste yedi ya da sekiz hemşirenin tamamen normal görünen, pembe, ağlayan bir bebeğin etrafında toplandığını gördüm. Yüzlerini dikkatlice inceledim. Çoğu kez bir bebekle ilgilenen bir grup kadının yüzünde gülümsemeler görürsünüz. Ama bu defa hiçbir gülümseme yoktu. Aksine hepsinin yüzünde tam bir şok ifadesi vardı.

Telefonla bizi arayan kadınla görüştük. Bize bir kere daha 20 dakika uzaktaki evde bebeğin ölü ilan edildiğini söyledi. Bebek hastaneye geldiğinde de ölü olduğu doğrulanmıştı, ama aniden uyanmıştı. Tanrı'ya hamdolsun! Kutsal Ruh'un söylediği gibi bebeği capcanlı görmek Drenda'yı ve beni çok sevindirdi.

Bu arada, başka bir ambulans bebeğin annesi Jennifer'i doğum odasına getirmişti. Bebeğinin son durumundan habersizdi. Eşim Drenda onu kontrol etmek için doğum odasına çıktı. Drenda odaya girdiğinde Jennifer dinleniyordu, ona "Jennifer, bebeğin gayet iyi ve çok güzel bir bebek" dedi. Jennifer'in yanında duran hemşire yerinden sıçradı ve ters bir tavırla "Hayır, o bebek ceset torbasında!" dedi. Eşimse hemşirenin hatasını düzeltti. Tanrı'ya yücelik olsun, Hailey adı verilen o bebek bugün beyin hasarı ya da herhangi bir sağlık sorunu bulunmayan güzel bir genç kız oldu. Tanrı'nın Egemenliği'nin ruhsal yasaya dayalı çalıştığını bildiğimden, bu sonucun şans eseri olmadığını biliyordum. Böylece, Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini inceleyen ruhsal bir bilim adamı olarak gerçekte ne olduğunu keşfetmek istedim.

Ambulans eve geldiğinde bebek Hailey'in resmi olarak "ölü" ilan edildiğini biliyordum. Ayrıca hastaneye götürüldüğü zaman orada da ölü olduğu ilan edilmişti. O halde ne oldu? Orada bulunan doğum koçuyla konuştum ve her şeyi ayrıntılı olarak anlatmasını istedim. İpuçları arıyordum. Bebek doğana dek her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Ama bebek dışarı çıktığında yaşam belirtileri yoktu ve rengi mosmordu. Ebe bebeği canlandırmaya çalıştı ama başaramadı. Koç daha sonra Jennifer'in ailesinden birçok kişinin o sırada evde olduğunu ve hepsinin paniklemeye başladığını söyledi. Ama Jennifer sakince

onlara sessiz olmalarını söyledi ve sonra kocasının ağzına parmağını dayayıp “Tek bir söz etme; bu bebek iyi olacak!” dedi.

Koçun hikâyesini tam o noktada durdurup Jennifer’in kocasına dediği şeyi tekrar etmesini istedim. Aynı şeyi tekrar ederek Jennifer’in parmağını kocasının ağzına dayadığını ve “Tek bir söz etme; bu bebek iyi olacak!” dediğini söyledi. Vav! İşte buydu! Bebek Hailey’in hayatı bu beyanın söylenmesiyle kurtuldu. Kendimi az önce büyük bir olayı çözmüş bir dedektif gibi hissettim! Mutluydum. Çok basit, ama aynı zaman çok derindi. Jennifer o durumun ortasında sadece ruhsal yasayı uygulamıştı ve bebeğinin hayatı kurtulmuştu! Öğrendiklerim üzerinde düşündüğümde her şey gayet makuldü.

Jennifer, iş yoğunluğu nedeniyle kocasının aylar boyunca kendisinin aksine imanda büyümediğini biliyordu. Ayrıca evin başı olarak kocasının doğumdaki korkunç olayı kabullenmesinin bebeğinin kaderini mühürleyeceğini biliyordu. Bu nedenle ilk tepkisi kocasıyla konuşmak ve onun bebeğinin ölümüne rıza göstermesine engel olmak oldu. Jennifer çocuğun yaşayacağına ve iyi olacağına ikna olmuştu ve cesaret ve imanla bunu ilan etti.

Jennifer hastaneden çıkar çıkmaz evine gelen ambulansın sağlık ekibine gidip o gece hastane yolunda bebek için ne yaptıklarını sordu. Ona şaşkın şaşkın baktılar.

“Hiçbir şey,” dedi sonunda birisi.

“Ne demek, hiçbir şey?” diye sordu Jennifer,

“Suni teneffüs yaptınız mı?”

“Hayır” dediler.

“Bebek için bir şey yaptınız mı?”

“Hayır” dediler bir kez daha.

Jennifer’e bebeğinin ölmüş olduğunu ve onu geri getirmek için bir umutları olmadığını söylediler. Ancak, hastaneye vardıklarında bebek birden “uyandı”! O ambulans ekibi önceden yılın müdahalesi ödülü

olarak hastaneden ve itfaiyeden övgüler almış uzman bir ekipti. Ama bu durumda hiçbir şey yapmadıklarını itiraf ettiler.

Yakın bir zamanda Hailey'i annesi Jennifer ile birlikte televizyon programımızda konuk ettik; hepimiz gözümüzde yaşlarla Tanrı'nın Egemenliği'ni bir kez daha kutladık. O durumda Egemenlik'in ruhsal yasası ve yetkisi dahilinde nasıl işleyeceğini bilen bir kimsenin olmasını kutladık.

Bu hikâyede Jennifer'in göğün söylediklerine tümüyle güvendiğini ve sonra o yetkiyi kendi sözleriyle açığa çıkardığını görüyoruz. Yasa gerçekten işliyor!

Kilisemizdeki başka bir aile Tanrı'nın Egemenliği'nin bu yasasıyla aşağıdaki deneyimi yaşadılar. İki kızkardeş birlikte öğle yemeği yemeye karar verdi, ama bu pek kolay olmayacaktı, zira toplamda 12 ya da 13 çocukla ilgilenmeliydiler. Yemeklerini yerken dört yaşındaki Joel'in ortalıkta olmadığını fark ettiler. Evin her yerine baktılsa da bulamadılar. Belki bir yerde saklanmış olabileceğini düşündüler, ama kapsamlı bir aramanın ardından yine bulamadılar. Birden annesi Tina'nın aklına korkunç bir fikir geldi. Ya arka bahçedeki havuzdaysa? 13 yaşındaki yeğeni Courtney'le birlikte hemen arka kapıya koşular. Joel'i havuzun dibinde hareketsiz bulduklarında Tina dehşete düştü. Kimse ne kadardır orada olduğunu bilmiyordu. Tina 911'i aramaları için bağırırken suya daldı ve Joel'i dışarıya çekti. Çocuk nefes almıyordu, yüzü soluktu ve hareketsizdi.

Bizim çocuk hizmetimizde yetişen 13 yaşındaki Courtney teyzesine şöyle dedi, "Hayır, Tina Teyze, 911'i aramamıza gerek yok; burada yetkimiz var. Dua etmemiz gerek." Böylece ikisi birden dua etmeye başladılar, ama hâlâ bir şey olmuyordu. Tina yeniden bağırды, "911'i arayın!" Sonra Courtney teyzesine şunu söyledi, "Tina Teyze, onun yaşayacağını ilan etmeliyiz." Böylece Courtney şöyle seslendi "Joel, İsa'nın adıyla, kalk!" Birden Joel öksürdü, boğazından sular çıktı ve bilinci açıldı ve tamamen normalleşti.

Bu hikâyeyi düşündüğümde, her zaman hayret ediyorum; çocuğun iyileşmesine değil, ama 13 yaşındaki kızın o anda sergilediği sağduyuya hayret ediyorum. Son derece gerilimli bir ölüm kalım meselesinde korkuya teslim olmadan ne yapılması gerektiğini değerlendirebildi. Courtney Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini bilmenin güzel bir vaazdan fazlası olduğunu bir kez daha ortaya koydu: bu yaşam ya da ölüm meselesidir!

Bu hikâyede de Egemenlik yasının nasıl işlediğine dikkat edin. İlk başta Courtney dua etmeleri gerektiğini söyledi, dua ettiler, ama hiçbir şey olmadı. Bunun nedeni, dua ettiğimizde Tanrı'nın yetkisini ve gücünü açığa çıkarmadığımızdır. Ancak Tanrı'nın yönlendirmesi için dua ederiz. O anda tam olarak ihtiyaçları olan şey buydu. Daha sonra Courtney, çocuğun yaşayacağını ilan etmeleri gerektiğini söylüyor. Bunu yaptıklarında, tamamen iyileşmiş olarak ayağa kalktı ve bugüne kadar tamamen sağlıklı. Bir kez daha göğün söylediklerine tümüyle güvenmiş bir yürek görüyoruz, ama bu yetki imanlı bir erkek ya da kadın tarafından yeryüzü âleminde açığa çıkarılana dek hiçbir şey olmuyor.

Sizinle bir hikâye daha paylaşacağım ve bu seferki bizim aileden. Drenda'nın ağabeyi, eşi Candy'i beşinci çocuklarının doğumu için hastaneye götürdü. Drenda ve ben, Candy'nin doğum yapacağı sabah yeni aile üyesini görmek için hastaneye uğradık. Hastaneye vardığımızda doğumun çoktan olup bittiğini düşünüyorduk. Ama birkaç gecikme nedeniyle doğum henüz gerçekleşmemişti. Biz doğum servisine yürürken, bebek Holland bebek odasına götürülüyordu. Muhtemelen önceden gördüğümüz gibi, doğum servislerindeki bebek odaları yeni doğanların dışardan kolayca görülebilmesi için geniş pencereye yerlerdir.

Küçük Holland'ı içeri getirdiklerinde, bebeğin renginin neredeyse beyaz görüldüğünü fark ettim. Johnny'nin bütün çocukları neredeyse beyaza çalan sarı saçlıdır; bu yüzden ilk başta bebeğin soluk renginin

muhtemelen bu aile için normal olduğunu düşündüm. Ama iyi görünmüyordu. Aniden doktorlar etrafta koşturmaya başladılar. Hemşireler çabucak perdeleri çektiler ve bebek odasını görüşümüze kapattılar. Bunun iyi bir işaret olmadığını anladım. Perdeler çekilmiş olmasına rağmen, içerde olan bitenleri gördüğüm bir aralık vardı. Hemşireler ekipmanları hazırlamaya başladılar ve bir doktor Holland'a suni teneffüs uygulamaya başladı. Doktorların konuşmalarını net olarak duyabilmek için bebek odasının diğer kapısına yürüdüm. Bebeğin kalp atışının olmadığını ve kalbini çalıştıramadıklarını söylediklerini işitince şok oldum. Dinlemeye devam ettim ve kalp monitörünün gecikmeli biplediğini duydum. İki kalp atışının arasında neredeyse 15 ya da 20 saniye geçiyordu. Holland'ın kalbi neredeyse hiç atmıyordu!

Doktor odadan çıkıp Johnny'nin yanına geldi. "Durum iyi görünmüyor Johnny; üzgünüm ama hâlâ çabalıyoruz" dedi. Bebek odasına girmemize izin yoktu, bu yüzden Drenda ve Johnny odanın bir ucundaki kapısına ellerini koydu ve ben diğer ucundaki kapısına ellerimi koydum. Dua etmeye ve Holland'ın yaşayacağını, ölmeyeceğini ve iyi olacağını ilan etmeye başladık. İsa'nın adıyla o kalbin atmasını buyurduk.

Birden Johnny'le konuşan doktor aceleyle odadan dışarı fırladı. Hiçbir şey söylemeden yanımızdan hızla geçti. Birkaç dakika sonra, bir hemşireyle birlikte aceleyle geri döndü. Hemşire yüksek sesle "Doktor, bunu yapamayız. Bu hastanede bu prosedürü yapmaya yetkili değiliz. O kanı almanıza izin veremem" diyordu. Doktor, hemşireye kulak asmadan bebek odasına girdi. Eline bir kılavuz aldı ve görünüşünden bir prosedürü nasıl yapacağını dikkatle incelediği anlaşılıyordu. Perde aralığından onu izlerken ayağa kalktı ve uzun bir tübü bebeğin ağzından sokmaya başladı. O anda bebeğe kan verdiğini anladım.

Aniden kalp atışının başladığını işittim. Hızlandı ve yeni doğan bir bebeğin normal kalp atış hızında sabitlendi. Doktor bir dakika sonra dışarı çıktı ve "İçerde melekler vardı; bu bebekte Tanrı bana yardım

etti!” Sarsılmış olduğunu görebiliyorduk. Daha sonra o doktorun aslında görevde olmadığını ve Candy’nin doğumunda bulunmadığını öğrendik. Bütün bunlar olurken sadece başka bir hastayı kontrol etmek için hastaneye uğramıştı. Bize Holland’ın kalbinin 36 dakika boyunca atmadığını söylerken hâlâ neler olduğuna inanamıyordu!

Bugün Holland dört yaşında güzel bir çocuk. İçinden geçtiğimiz bu durumda Egemenlik yasalarını anlamamız sayesinde cevapları bulduğumuza inanıyorum. Bebek odasının kapısına ellerimi koyduğumda içimden şöyle düşündüğümü hâlâ hatırlıyorum, “Drenda’nın minik yeğeni için cenaze yapmayacağız! Biz buradayken değil!”

Paylaştığım hikâyelerde Egemenliğin etkisini derin düşündüğünüzde, Egemenlik yasalarının herkes için her zaman çalıştığını hatırlayın! Kitabın başında söylediğim gibi, yeryüzü âleminin doğal yasaları her zaman aynı sonuçları verir. Taraf tutmazlar ve onları öğrenmek ve uygulamak için zaman harcayan herkes için çalışırlar. Elektrik Amerika’da Afrika’yla aynı şekilde işlemektedir; arada hiçbir fark yoktur.

Tanrı’nın Egemenliği’nin gizli ama tanımlı yasalara sahip bir krallık olduğunu anlamaya başladığımda, sorunlarımın cevaplarını bulduğumu gördüm. İhtiyacım olduğu zamanlarda kendisini tutanın, bereketlememeyi ya da yardım etmemeyi seçenin asla Tanrı olmadığını anladım. Hayır, kurbanı aracılığıyla göğün sahip olduğu her şeye erişmemi sağlayan İsa Mesih aracılığıyla Tanrı’nın hayatta ihtiyacım olan her şeyi bana vermiş olduğunu anladım. Egemenlik’in

**EGEMENLİK
YASALARININ
HERKES İÇİN HER
ZAMAN ÇALIŞTIĞINI
HATIRLAYIN!**

öğrenebileceğim ve hayatıma uygulayabileceğim belirli yasalarla işlediğini artık görüyordum.

Kutsal Kitap’taki her hikâyeyi farklı bir zihniyetle, Egemenlik’in bir başka yasasını açığa çıkaran ipuçlarını

arayarak okumaya başladım. Kutsal Kitap'ta sıklıkla okuduğum hikâyelerdeki olayların nedenlerini öğrenebilmek için kendimi ruhsal bir bilim adamı olmaya adadım. 1. Yuhanna Mektubu'nda geçen bu ayetler birçok kimseye garip ve alışılmadık gelir. Daha önce okuduğumuzu biliyorum, ama yeniden okuyalım, çünkü cevabınız olan gerçeği dile getiriyor.

Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işittir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz.

– 1. Yuhanna 5:14-15

Bu pasajı seviyorum, çünkü yasadan söz ediyor ve yasa bize adalet bulma güvencesini veriyor. Güvenimiz şudur; Tanrı'nın isteğine (yasaya, Tanrı'nın doğru dediği şeye) uygun ne dilersek bizi işittir. Bir kere daha vurgulamak gerekirse, “işittir” ifadesi Tanrı'nın bizi sesli sözcükleri duyması anlamında değildir. Bunun yerine, Tanrı'nın dileğimizle ilgilenmesi anlamındadır. Bir davaya bakan ve duygularına göre değil (en azından böyle işlemesi gerekiyor), ama yasaya göre hüküm veren bir yargıç düşünürseniz, bu ayetleri anlayacaksınız. O bizi işittir; davamıza bakar ya da davamızla ilgilenir ve adalete, yani yasal olarak bizim olana kavuşmak için güvencemiz olur.

Dostum, gerçekten durmanız ve bu ayetleri yeniden, yavaşça okumanız gerektiğini düşünüyorum. Eğer demin okuduğunuz söz doğruysa ki öyle, o zaman hayatınız sevinçle dolmak üzere! Bu bilgiye sahip olmadan dua eden insanların güvencesi yok; dua ederlerken sadece boş sözler söylerler. İsa, Matta 6:7-13'te bundan söz etmiştir.

“Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın. Onlar söz kalabalığıyla seslerini duyurabileceklerini sanırlar.”

– Matta 6:7

“Boş sözler” ifadesi anlamsız sözcükler ya da sesler konuşmak anlamına gelir. Çoğu insanın duaları böyledir. Adalet hakları olduğuna ya da Tanrı'nın yasal olarak hâlihazırda onlara verdiği şeylerden habersizlerdir. Zaten sahip olduğunuz bir şey için yalvarmanıza ya da ağlamanıza gerek yok!

Bir trafik polisinin yol kenarında durup bir kamyonu durdurmaya çalıştığını hayal edin; ağlamaya ve kamyonun durması için yalvarmaya başlıyor. “Lütfen, kamyon, dur. Bana merhamet et. Lütfen, yalvarım dur.” Böyle bir davranış Amerika Birleşik Devletleri'ne ve onun yasal sistemine karşı acınacak ve utanç verici bir hakaret olurdu. Hayır, o polis yol kenarında dik durur ve net bir biçimde kamyonu durmasını söyler ve kamyon ülkenin yönetimini temsil eden polisin yetkisi uyarınca durur.

Tanrı'ya yalvaran imanlılar ülkenin yasasından ya da pozisyonlarından habersizdir. Bir polis memurunun kamyonu durdurmak için yalvarması ülkeye bir hakarettir, çünkü bu davranış yasadışı ve yetkisiz bir ülkeyi resmeder. Bu tür bir ülkede sadece anarşi hüküm sürer. Hristiyanlar yalvardığında ve sızlanıp durduğunda, bu davranış Tanrı'nın Egemenliği'ni zayıf ve cevaplar sunamayan bir yönetim olarak resmeder. Zaten istedikleri şeylere hakları olmakla birlikte, Tanrı'nın onlara yardım etme isteğinden ya da yetisinden kuşkulananmalarına neden olur. İsa, bu türden zayıf karakterli yalvarışlara karşı açık bir cevap vermektedir—“DURUN!”

Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın. Onlar söz kalabalığıyla seslerini duyurabileceklerini sanırlar. Siz onlara benzemeyin! Çünkü Babanız nelere gereksinmeniz olduğunu siz daha O'ndan dilemeden önce bilir. Bunun için siz şöyle dua edin:

*Göklerdeki Babamız,
Adın kutsal kılınsın.*

*Egemenliğin gelsin.
Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de
Senin istediğin olsun.
Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver.
Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi,
Sen de bizim suçlarımızı bağışla.
Ayartılmamıza izin verme.
Bizi kötü olandan kurtar.
Çünkü egemenlik, güç ve yücelik
Sonsuzlara dek senindir! Amin.*

– Matta 6:7-13

Unutmayın, İsa bu ayetlerde bize nasıl dua edeceğimizi öğretiyor. Ne yazık ki, birçok insan bu ayetleri güzelce çerçeveleyip duvarlarına asıyorlar, ama ne anlama geldiklerini anlamıyorlar. Bu pasaja Rab'bin Duası adı verilir, ama aslında bu sözlerle öğrencilerine dua etmeyi öğretiyordu. Kilise ibadetlerimizde yaptığımız gibi bu sözcüklerle dua etmiyordu. Bu sözler, eğer tabiri caizse sonuç almak için dua etme kılavuzudur, sadece ezberleme ayetleri değildir.

“Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun” ifadesi nasıl dua edeceğimiz hakkında bir talimattır. Tanrı'nın gökteki isteğini yeryüzü âlemine ve içinde bulunduğumuz durumlara getirerek dua etmeliyiz. O zaman aradığının cevabı nedir? Tanrı'nın size ait olduğunu söylediği şeye inanın ve göğü yeryüzü âlemine getirmek ve hem sizin hem de çevrenizdekilerin ihtiyaçlarını sağlamak için Egemenlik yetkinizi kullanın.

O zaman bir anlığına durun ve şunu düşünün. Duanızın etkili olduğunu ve bütün göğün onun arkasında olduğunu hiç kuşku duymadan bilseydiniz, dua ederken emin olur muydunuz? EVET!!! Göksel bir vatandaş olarak yasal haklarınızı tam olarak bilerek, size hâlihazırda karşılıksız verilenlerin farkında olarak, bereket almanın sürecini anlayarak ve bu yasalardan yararlanarak tamamen yeni

bir yolda, yani Egemenliğin yolunda yürüyebilirsiniz. Korkuya ne olurdu? Belirsizliğe ne olurdu? Bu bilgi geleceğinize dair güvenceye ve fırtına ortasında emniyete nasıl yol açardı? Egemenlik’i keşfetmeye başladığımızda Drenda ve benim üzerimizdeki etkisi buydu. Çoğu kez gördüklerimize hayret ettik. Hayır, bunu yeniden ifade edeyim. Sürekli şaşırıyor ve hayrete düşüyorduk! Bununda da ötesinde, Tanrı’nın yeryüzü âleminde Egemenliği adına hizmet etmesi için kilisesine verdiği muazzam yetkiye şaşırıyorduk.

*Çünkü yaşam veren Ruh’un YASASI, Mesih İsa sayesinde
beni günahın ve ölümün YASASINDAN özgür kıldı.*

– Romalılar 8:2

“Günahın ve ölümün yerasından” özgür kılındığımızı, Egemenlik’e ve “yaşam veren Ruh’un yerasına” kavuştüğümüzü keşfetmek müthişti. Bizim için daha da müthiş olan şey bu yasanın hayatlarımızda Egemenlik’in doğruluğunu üretmesine bizzat tanık olmamızdı.

Tanrı’nın Egemenliği’nin bana verdiği yeni umutla hem bedensel hem de duygusal olarak iyileştim ve antidepresan ilaçlardan kurtuldum. 1800’lerden kalma yıkık dökük bir çiftlik evine ayda 300 dolar kira ödemeye çabaladığım yoksul durumundan kurtuldum ve 20 dönüm bir arazi üzerinde 700 metrekarelik güzel bir evi borçsuz satın alabildim. Üstelik eşim bundan çok mutlu oldu! Her gün bozulmayan düzgün arabalar kullanabilmemiz paha biçilmezdi. Sadece birkaç yıl öncesinde Müjde hizmetleri için yüzbinlerce dolar bağışlamamız bizim için olanaksız bir hayaldi. Egemenliğin ışığı ve yaşam karanlığı yutuyordu ve Tanrı’nın tamamlanan yaratılışın son haline bakarak söylediği gibi “Her şey iyiydi!” Ben de tüm bu olanlara hayretle baktığımda “Bu iyi, gerçekten çok iyi” dedim.

Drenda ve ben heyecanla Egemenlik’in gücünü insanlara paylaşmak ve hikâyemizi herkese anlatmak istiyorduk. Kilisemizdeki insanlar da yetişiyorlar ve bizimle aynı sonuçları elde ediyorlardı ve bunlardan

birisi de 12 yaşındaki kızımızdı. Tanrı'nın yaptığı çok şeyleri görmüş ve Egemenliğin sarsılmaz yasalarının hayatımızda işlediğine defalarca tanık olmuştu. Bu yasaları izlediğini ve öğrendiğini biliyordum, ama yaşadığımız bir hikâye gerçekte ne kadar çok şey öğrendiğini gösterdi.

Bir gün ona iyi geceler dilemek için odasına çıktım, ama bir şey farklıydı. Duvarında Pomeranian cinsi bir köpeğin resmi vardı. Çocuklarının odasında böyle bir resim görmek bir anne baba için yakında bir köpek isteneceğinin kesin bir işaretidir. Ama evin içinde ikinci bir köpeğin dolaşmasına sıcak bakmadığımdan bu isteği daha baştan sonlandırmaya karar verdim. Kirsten'in ablası Polly'nin zaten evin içinde yaşayan bir köpeği vardı ve yatak odalarını paylaştıkları için Polly'nin köpeği her zaman Polly ve Kirsten'le birlikteydi.

Kirsten'e resmi çok beğendiğimi, ama evin içinde ikinci bir köpek istemediğimi nazikçe söyledim. Eğer bir köpeğe bakmak istiyorsa, ablasının Dachshund cinsi köpeğiyle daha çok ilgilenebileceğini belirttim. Kirsten o gece hiçbir şey söylemedi, ama söylediklerimi kabul etti. Meselenin kapandığını düşündüm, ama daha sonra “Bir Pomeranian'ımız olsa güzel olmaz mı?” ya da “Çok tüylü ve pofuduk oluyorlar” gibi yorumlarla konu birkaç kez daha gündeme getirildi. Sonra elbette Kirsten, internetten bulduğu bir Pomeranian resmini hemen bana gösterirdi. Ben de bir kez daha “Hayır” derdim. Evde yetki bana aitti ve ikinci bir köpek almayacaktık.

Bir kez daha konunun kapandığını düşündüm; ta ki yaklaşık bir ay kadar sonra bir gün kiliseden eve dönene kadar. Kristen kendinden emin bir tavırla bana yaklaştı ve yüzünde bir gülümsemeyle şöyle dedi, “Baba, bugün tıpkı öğrettiğin gibi imanla bir Pomeranian yavrusu aldım.” İkinci bir köpek almakla ilgili önceki sözlerimi yeniden hatırlattım. Gülümsemesini değiştirmeden şöyle dedi, “Ama baba, annem Tanrı'nın bir kralın yüreğini değiştirebileceğini söyledi.” Bunu isyankâr bir tutumla söylemiyordu. Annesiyle anlaşmış ve Tanrı'nın yüreğimi değiştirmesi için birlikte dua etmişlerdi. Böylece annesiyle

konuştuğunu ve annesinin Tanrı'nın benim fikrimi değiştirebileceği konusunda onu teşvik ettiğini anladım.

Bu teşviğe dayanarak o sabah kilisede bir tohum ekmiş ve o köpeği şimdiden almış olduğunu imanla ilan etmişti. İnat ettim ve onu sevdiğimi, ama kararımın aynen devam ettiğini açıkladım, “Eve ikinci bir köpek almayacağız.” Özür diledim ve bunun olmayacağını söyledim. Söylediklerimi umursamaz görüldü; gülümseyerek uzaklaştı. Bir kez daha konunun kapandığını düşündüm.

Ancak bir ay kadar sonra Mississippi'deki küçük bir kilisede öğretmek için davet edildim. Etrafı kilometrelerce açık alanla çevrili çok küçük bir köy kilisesiydi. İlk akşamın sonunda pastör bana geldi ve hizmet sırasında Rab'bin kendisine konuştuğunu söyledi. Şöyle dedi, “Bunu biliyor musun emin değilim, ama Pomeranian köpekleri yetiştiriyorum ve Rab bana bir yuva bulmaya hazır altı haftalık yavrulardan birini sana vermemi söyledi.” Orada ağzım açık bir şekilde kalakaldım. Hâlâ o köpeği almama kararımı koruyordum, bu nedenle “Sana bildireceğim” dedim. Pastörün köpek yetiştirdiğinden hiç haberim yoktu ve önceden ona Kirsten'in bir yavru istediğinden bahsetmemiştim.

Sonunda pes ettim ve hem olanları hem de köpeği eve getirmek istemediğimi Drenda'ya anlattım. Bana baktı ve “Kızının imanını ret mi edeceksin?” diye sordu. Drenda da evde ikinci bir köpek istemiyordu, ama Kirsten'i ikinci bir köpeğin neden olacağı rahatsızlıktan daha çok seviyordu. Ve şimdi Kirsten'in imanının sonucunda Tanrı bu köpeği getirmişken, onu nasıl reddedebilirdik? Bunun üzerine pastöre köpeği alacağımı söyledim.

Kirsten'e hiçbir şey söylemedik, ama ablasından bizi almak için havaalanına geldiğinde mutlaka Kirsten'i de yanında getirmesini istedik. Kirsten havaalanına geldi ve köpek için aldığımız minik seyahat kafesini ona uzattık. Kirsten minik Pomeranian'ı gördüğünde, gözyaşlarına boğuldu. Her şey durdu. İnsanlar elinde minicik bir yavru tutarak ağlayan Kirsten'e bakmak için durdular. Çok geçmeden

etrafımızda meraklı bir kalabalık toplandı. Drenda, bu köpeğin bize nasıl verildiğini ve Kirsten'in ona kavuşmak için Tanrı'ya iman ettiğini herkese anlatıyordu.

İşte o an, elinizde sadece bir köpek yavrusu tutsanız bile bir havaalanında ruhsal bir uyanışın mümkün olduğunu anladım. İnsanların hepsi yavruyu görmek istedi ve havaalanındaki kalabalık, hatta güvenlik elemanları bile Kirsten'le birlikte ağlıyordu. Bu sırada berbat bir baba olduğumu hissettim. Minik yavrunun kızıma verdiği sevinci ve onun imanı sonucunda Tanrı'nın bu köpeği nasıl ortaya çıkardığını gördüğümde, onun için bu kadar değerli olan bir şeye neden karşı çıktığımı merak ettim. Kızımın ona verdiği isimle Shakespeare çok sevimli bir yavruydu. Ailenin gerçek bir parçası haline geldi. Bağımsız bir ufaklık olmasına rağmen, her zaman Kirsten'in peşinden gidiyordu.

Bu dokunaklı bir hikâye olmasına rağmen cevaplanması gereken bir soru sormalıyım ve kitabın asıl amacı bu. **Bu köpek nereden çıktı?** Önceden bana asla bir köpek teklif edilmemişti. Ve nasıl olmuştu da tam olarak kızımın aldığına iman ettiği köpek cinsi verilmişti? Bu bir şans mıydı? Hayır, kesinlikle değil. Doğrudan Tanrı'nın Egemenliği'nin ve onu idare eden yasaların ailemde işleminin bir sonucuydu. İmanı olan ve yeryüzü âleminde bu imanını eyleme geçiren herkes için her zaman geçerli olan bir sonuçtu. Bu köpeği ortaya çıkaran şeyin Tanrı'nın Egemenliği olduğunu kabul edebiliriz. Ama nasıl oldu? Bunun gerçekleşmesi için harekete geçen yasalar neydi? Umuyorum ki, kitap boyunca ilerledikçe Tanrı'nın Egemenliği'ni gönemnenize yardımcı olacak bazı cevaplar edineceksiniz. Ne de olsa, yasal haklara ve imtiyazlara sahip bir Egemenlik vatandaşısınız! Ama önce aile hayatımızdan bir Egemenlik örneği daha paylaşmama izin verin.

BÖLÜM 4

DEV BALIK

Drenda ve ben Tanrı'nın Egemenliği ve yeryüzü âleminde sahip olduğumuz yetki hakkında öğrenmeye devam ettikçe, nasıl yaşadığımızı aslında kendimizin belirlediği gerçeğinin daha da farkına vardık. Tanrı'nın Egemenliği hayatımızın her alanını etkiledi, ama hayatımızda ihtiyacımız olan ya da istediğimiz sağlayışı açığa çıkartmak zorunda olanlar bizdik. Kendi kendine olmuyordu. Kızımızın küçük köpeğinde olduğu gibi, hiçbir şey Tanrı'nın Egemenliği'nin hâkimiyeti altına getirilmeyecek kadar küçük ya da önemsiz değildi. Bunu anladığımızda, aslında bizim için imkânsız ya da olanak dışı bir şey yoktu. Hayatımın büyük bir kısmında, Tanrı'nın bize bereketlenmemiz için Egemenliğinin TAMAMINI verdiğini asla anlamamıştım. Bu nedenle, Egemenliğin hayatlarımızın her alanını, hatta küçük, önemsiz alanlarını bile etkilediğini görmek zevkliydi. Bunun bir başka örneği aşağıdaki hikâyede sergilenmektedir. Buna dev balık hikâyesi diyorum.

Bu olay ailece Alaska'ya tatile gittiğimiz zaman oldu. Orada olduğumuz gerçeği bile benim için bir hayaldi. Anchorage'e uçtuk, üç haftalığına bir karavan kiraladık ve Batı Sahili'nin büyük bir bölümünü gezdik. Tek kelimeyle şahaneydi! Bir gün Kenai Yarımadası'ndan geçerken sahildeki bir balıkçı teknisinin güvertesinde devasa bir balığın asılı durduğunu gördük. Birçok balıkçı teknesi limana yeni giriş

yapmıştı ve liman boyunca aynı dev balık teknelerde asılıydı. Büyük bir dil balığına benzettim. O zamana dek pisi balığı hiç görmemiştim ve ne olduklarını bilmiyorduk, ama gerçekten büyüklerdi. Yan yana dizilmiş balıkçı teknelerinde günübürlük pisi balığı turları için reklam ilanları asılıydı. Birden eşim bana döndü ve “Bir pisi balığı yakalamak istiyorum ve oradaki kaptanın teknesiyle günübürlük tura çıkmak istiyorum” dedi. İşaret ettiği teknenin pisi balığı avlama ilanına baktığımda Hristiyan balık simgesini gördüm.

Bunu duyunca çok şaşırdım! “Pisi balığı mı yakalamak istiyorsun?” Daha önce hiç balık tutmak istememişti. Ama ısrar etti, bu yüzden karavanı park ettik ve ofise yürüdük. Ofistekiler başka bir müşteriyle meşgul olduğundan etrafı inceledik ve duvardaki panoya yazılmış çeşitli yorumları okuduk. Şu an devam eden, ama yakında sona erecek bir pisi balığı derbisinden bahseden bir ilan gördük. Bunun ne olduğunu bilmediğimizden, muhtemelen siz de bilmeyebilirsiniz, o halde açıklayayım. Pisi balığı derbisi bütün tekne kaptanları arasında o ay içinde en büyük pisi balığını avlama yarışıydı. Kazananın resmi gazetede yayımlanıyor ve para ödülü alıyordu. Nasıl olsa ava çıkacağımız için Drenda ve ben derbiye katılmaya karar verdik. Katılım ücreti sadece birkaç dolardı.

Benim tatlı ve şefkatli eşim Drenda bana dönerek Hristiyan olan kaptanımızın işletmesinin ün kazanması ve Tanrı'nın yüceltilmesi için bu derbiyi kazanmaya karar verdiğini söyledi. Böylece kayıt olmak için sıra bize geldiğinde, Drenda cesur bir beyanla Pisi balığı derbisini kazanacağını, böylece Tanrı'nın yüceleceğini ve Hristiyan oldukları için işletmelerinin ünlü olacağını ilan etti. Elbette tekne kaptanının ne düşündüğünü tahmin edebilirsiniz. Elbette herkes Pisi balığı derbisini kazanmak istiyordu ve buna benzer sözleri ava çıkardığı turistlerin birçoğundan duyduğuna eminim. Ancak, Tanrı'nın yüceliği için kazanacağını beyan eden çok fazla insanla karşılaştığından pek emin değilim.

Kaptan Drenda'nın derbiyle ilgili yorumu üzerinde çok durmadı. Tekneyle açıldık ve pisi balıkları tutmaya başladık. Drenda, aynı zamanda teknenin sahibi olan kaptana derbiyi kazanmak için tutacağı pisi balığının ne kadar büyük olması gerektiğini sorup duruyordu. O ise sadece az önce tuttuğundan daha büyük olması gerektiğini söyleyerek cevap veriyordu. 18 kiloluk bir tane tuttuğunda yeterince büyük olmadığını söyledi. 30 kiloluk bir tane tuttuğunda gene yeterince büyük olmadığını söyledi. Herkes pisi balığının tadının nefis olduğunu bilir ve bu yüzden tuttuklarımızı eve göndermeyi planlıyorduk. Limit adam başı iki pisi balığıydı, bu nedenle 30 kiloluğu kendimize ayırdık.

Artık yavaştan güneş batıyor ve akşam oluyordu. Oğlum Tom, kızım Polly ve ben iki balıklık limitimizi doldurmuştuk. Diğer iki çocuğumuz Amy ve Tim bir konferansa katılmak için eve erken dönmüştü ve bizimle birlikte değildi. Drenda, elbette 30 kiloluk balığını tutmuştu, ancak güvertedeki hiçbir balık derbiyi kazanamazdı. Ama Drenda hâlâ büyük olanı yakalayacağından emindi. Hava hızla kararırken, kaptan limana dönme zamanı geldiği için olta makaralarımızı sarmamızı söyledi. Kaptan oltalarımızı sarıp toplanmamıza yardımcı olurken, Drenda talimatı duymazdan geldi. Pisi balığı derbisini kazanacak balığı yakalayacağını yeniden beyan ederek kaptandan birkaç dakika daha vermesini rica etti. Kaptan birkaç dakika daha bekledi ve en sonunda ona yaklaşarak "Özür dilerim, ama artık gerçekten gitmemiz gerek" dedi.

Kaptan tam oltaya uzandığında, oltada ani bir kıvrılma oldu. Belli ki, büyük bir balıktı, zira olta iyice gerildi ve makara ötmeye başladı. Kaptan balığın ne kadar büyük olduğunu hissetmek için oltayı yukarı kaldırdı, bunun büyük bir balık olduğunu kabul etti, ama köpek balığı olduğunu söyledi. Bunu balığın oltayı çekişinden anladığını açıkladı. Drenda'nın balığı yüzeye çekebilmesi çok zaman aldı. Neredeyse 90 metre derinlikteki balığı makarayla çekebilmek için tüm gücünü kullandı. Balık yüzeye çıktığında, aslında dev gibi bir pisi balığı olduğu görüldü, hatta Drenda'dan bile daha büyüktü.

Balık tekneye çekilirken kaptan, birine ya da tekneye zarar verme ihtimali nedeniyle balığın bu şekilde güverteye alınamayacak kadar büyük olduğunu söyledi. Bu tür büyük balıklar için özel bir cihazı olduğunu söyledi. Bu cihazın ucunda küçük bir patlayıcı vardı ve balığın başına bastırıldığında balığı öldürüyordu. Kaptan, cihazı büyük balığın başına bastırıp patlayıcı ucu tam harekete geçirdiği sırada balık aniden silkindi ve hedefi iskaladı.

Patlayıcının sesinden ürken balık tüm gücüyle yeniden dibe daldı. 90 metreye hızla inerken olta makarası yine tiz bir sesle ötmeye başladı. Balık delicesine dibe inerken olta ipinin kopmasından ya da ağzındaki iğnenin yerinden çıkmasından korktuk. Böylece Drenda'nın dev balığı yeniden yukarı çekmesi gerekti. Balıkla zaten bir kere güreşmiş olduğundan, bunu ikinci kez yapmak ona çok zor geliyordu; bu nedenle kollarımı onun etrafına sardım ve ellerimi onunkilerle birlikte makaranın üzerine koydum ve birlikte yavaşça balığı yeniden yüzeye çektik. Bu kez kaptan balığı tekneye almayı başardı ve hepimiz büyüklüğü karşısında hayrete düştük.

Pisi balığını kasaba merkezinde bulunan büyük bir basküle götürdük. Balık 56 kiloydu ve boyu Drenda'dan daha uzundu. Balığı tartan adam bunun şimdiye kadar yarışmaya giren en büyük balık olduğunu söyledi; ama yarışın sona ermesine daha iki hafta vardı ve balığın kazanıp kazanmayacağını henüz bilmiyorduk. Ama bir gün üzerinde Drenda'nın adı olan bir çek ile üzerinde resminin olduğu gazete haberinin bir kopyası postayla evimize geldi. Çok heyecanlandık.

Egemenlik bir kez daha çalıştı! Ve bir kez daha şu soruyu sormalıyım, “Drenda o balığı nasıl yakaladı?” Evlilik hayatımız boyunca sadece iki kez balık tuttuğuna tanık olmuştum ve balıkçılık asla onun için bir hobi değildi. İlk başta bir pisi balığı tutmak istemesinden ötürü hâlâ şok içindeydim. Ama bu yapması için nedenler vardı; derbiyi kazanacaktı! Ve kazandı. Daha sonra Alaska'daki kaptanla Tanrı'nın Egemenliği'ni ve balığı nasıl yakaladığımızı paylaştık. O gün

kaptandan ayrıldığımızda, henüz resmi kazanan olmamasına rağmen, kaptanın dikkatini çekecek kadar büyük bir balıktı. Ve elbette, sonunda bizim balık kazandı.

Dev balık hikâyemizin, ya da Drenda'nın hikâyesinin burada sona erdiğini düşünebilirsiniz. İnsanların Drenda'nın sadece şansının yaver gittiğini düşüneceğini biliyorum, ama ya ikinci keresinde? Bu olaydan beş yıl sonra Drenda ve ben bir pastör arkadaşımızı Alaska'da somon avına çıkmaya davet ettik. Ailece karavanla çıktığımız o tatilden bu yana Alaska'ya gitmemiştik ve o zamandan beri yeniden gitmek için bir bahane arıyorduk. Tekrar bir karavan kiraladık ve kızıl somon av mevsimi başladığından somon avlamayı planladık. Böylece somon avı sırasında, sohbet pisi balığı avına ve Drenda'nın balığına geldi. Arkadaşımız daha önce hiç pisi balığı avına çıkmamıştı, bu yüzden "O zaman gidelim" dedik. Aynı yere ve eğer şirketi hâlâ açıksa aynı kaptana gitmeyi planladık.

Ofisinin olduğu yere geldiğimizde artık orada olmadığını gördük ve başka bir kaptanla denize açılmamız gerekebileceğini düşündük. Ama önce internete bakıp adını bulabilir miyiz diye merak ettik. Çünkü ne teknenin ne de şirketin adını hatırlıyorduk. Biraz araştırdıktan sonra, beş yıl öncesinden üzerinde Drenda'nın resminin bulunduğu gazete haberine ulaştık. Haberde tekneden bahsediliyor ve şirketin adı veriliyordu. Böylece bir telefon araması yaparak şirketin hâlâ faal olduğunu, ama yolun on kilometre kadar aşağısına taşınmış olduğunu öğrendik.

Şirket ofisine girdiğimizde, masada oturan kadın başını kaldırdı ve "Pisi balığı şampiyonu!" diye bağırdı. Kadın kaptanın eşiydi ve dev balığımız ve son beş yılda işlerin nasıl gittiği hakkında keyifli bir sohbete başladık. O sıralarda ekonomik bir darboğaz vardı ve bize işlerinin o kadar iyi gitmediğini söyledi. İnsanların artık eskisi gibi seyahat edip balık avı için para harcamadıklarını ve bu nedenle kocasının hevesinin kırıldığını anlattı. Ona Tanrı'nın Egemenliği'ni

hatırlattık, ama kocasının Tanrı'ya hizmet etmekle ilgilenmediğini söyledi.

Tekneye vardığımızda, kaptan da Drenda'yı ve büyük balığı hatırladı. Drenda ona balık avının nasıl gittiğini sordu. Kaptan, Drenda'nın beş yıl önce derbide tuttuğuna kıyasla küçük balıklar yakaladıklarını anlattı. Ama deniz çok sığ olduğu için büyük olanların bu bölgede yaşamadığını söyledi. Drenda'nın derbiyi kazandığı eski bölgenin daha derin ve köpek balıklarıyla dolu olduğundan buraya taşındığını açıkladı. Köpek balıkları oltadaki yemleri derinlere inmeden çalışıyordu ve bu durum hem yem hem de zaman bakımından maliyetli oluyordu.

Bu yeni bölgede ne büyüklükte pisi balıkları tuttıklarını sorduk. Bir aydır 9 ila 15 kilodan daha büyük bir balığa rastlamadığını söyledi. Bunun üzerine Drenda ona bakıp şöyle dedi, "Tamam, bugün büyük bir tane yakalayacağım, bir süredir gördüğün en büyük pisi balığını tutacağım ve Tanrı'nın sadık olduğunu göreceksin." Ama kaptan bu söze güldü. Gün boyunca kaptanın dediği gibi 9-10 kiloluk balıklar yakalayabildik ve kaptan, Drenda'nın yakalayacağını söylediği "büyük balık" nedeniyle ona sataşıp durdu. Önceki gezinin sanki bir tekrarıydı.

Günün sonunda, kaptan makaralarımızı sarmamızı ve oltalarımızı toplamamızı istedi. Drenda yine hiç oralı olmadı ve büyük balığı yakalamak için bir iki dakikaya daha ihtiyacı olduğunu söyledi. Kaptan yine bir dakika kadar bekledi, ama sonra gitmesi gerektiğini belirtti. O anda olta eğildi ve uzun lafın kısası 30 kilo ağırlığında bir pisi balığı tuttu. Kaptan bir kez daha şaşkındı.

Balık avından sonra bir lokantaya gittik ve orada yemek yiyen başka bir kaptanla konuştuk. Drenda'nın 30 kiloluk bir pisi balığı tuttuğunu işitince buna inanmadı. Nerede avlanıyordunuz; ne kadar açıkta? Büyük balığı nerede tuttuğumuzu bilmek istiyordu. Lokantadan çıkınca, kaptanın ofisine uğrayıp balığın evimize gönderilmesi için imza atmamız gerekiyordu.

Kaptana veda etmeden önce Tanrı'nın Egemenliği'ni paylaşmak

için bir fırsatımız daha oldu. Kaptana bakıp şöyle dedim: “Bu iki balığı nasıl tuttuğunu gerçekten anlamak zorundasın. Egemenlik yasaları para konusunda da çalışıyor.” Bu defa en azından ilgisini çekmiştik. *Fixing the Money Thing* adlı kitabımı ona verip oradan ayrıldık.

Bu iki balık şans eseri miydi yoksa Egemenlik yasasının sonucu muydu? Kararı siz verin, ama Drenda ve ben uzun zaman önce bunun kararını verdik. Tanrı'nın Egemenliği'nde balık avlarında, borçtan kurtulmaya ya da şifa bulmaya kadar uzanan tecrübelerimiz heyecanlı ve hayatlarımızı değiştiren etkiye sahipti. Başkaları da Egemenliği tecrübe ediyorlar. İşte Drenda'nın hikâyesini duyan bir kadının bize gönderdiği bir mektup.

Selam Gary ve Drenda,

Kitabınızda Drenda'nın ödüllü pisi balığını yakaladığını okuduğumdan beri, benim de Balık Hikâyemi sizinle paylaşmam gerektiğini düşündüm. Geçenlerde Florida Cocoa Beach'e aile tatili için gittik. Eşim Robert derin denizde balık avına çıkmak ve Kolorado'daki evimize bir miktar balık götürmek istiyordu. Birkaç aydan beri seyahatimizi planlıyorduk, bu yüzden balık avına çıkmak istediğini söylediğinde heyecanlandım ve “Haydi, yapalım. Ve büyük bir balık için Tanrı'ya inanalım” dedim. Bob'a Florida'da balık tutacağımız bölgede hangi tür balıkların olduğunu sordum. Bana söylediği balıkların arasından büyük bir kırlangıç balığı için dua edip inandım.

Sonunda o gün geldi ve tekne kaptanından talimat almayı bekliyorduk. Dev gibi bir kırlangıç balığı tutacağımı ilan ediyordum ve kaptan konuştuğunda heyecanım arttı. Kaptan bugün tutamayacağımız balıkların levrek, dil balığı ve kırlangıç olduğunu söylediğinde hayal kırıklığına uğradım! Ah, diye düşündüm; şimdi neye inanacağım?

Ama imanımı çalıştırmak için bu fırsatın kaçmasına izin

vermeyecektim. “Ya Rab, dev bir kırlangıç yakalayacağıma inanıyorum ve öyle olsun, bir tane tutacağım ve eve balık götüreceğim!” dedim.

Teknedeyken 8 yaşındaki kızım Rachel’e dönüp şöyle dedim, “Bugün bir balık tutmak için dua edebileceğini ve Tanrı’ya inanabileceğini unutma. İnanıyor musun?” Gülümsedi ve başını salladı. Aynı teşvik sözlerini 21 yaşındaki kızım Jordan’a da söyledim. Bana şaşkın bir bakış attı, ama sonra kabul etti. Bob’a baktım ve ona “Büyük bir balık tutacağımıza inanalım!” dedim.

Birkaç saat sakin geçti ve oltamıza hiçbir şey vurmadı. Sonra aniden, Rachel’in oltası bir şey yakaladı ve çok heyecanlandık. Yardım etmesi için babasını çağırdı. Birkaç dakika sonra, birlikte bir Atlantik köpek balığı çektiler! Aav, Rachel inancının karşılığını aldı! Hep birlikte onu övdük. Ne savaşı bir çocuk!

Bir şey tutamayabileceğimi düşünmeye başladım, ama bu düşüncelerimi durdurdum ve balığıma zaten kavuştuğumu ilan ettim. Oturdum, sakinleştim ve Tanrı’nın şöyle dediğini işittim, “Eğer rahatlarsan ve sadece balığı sana getirmeme izin verirsen, onu alacaksın.” Bir balıkçı olmadığımı biliyordum ve kendi becerilerime zaten güvenemezdim. Oturdum, Tanrı’ya güvenerek derin bir nefes aldım ve bekledim. Yaklaşık 20-30 dakika sonra oltamda bir kıpırdanma oldu; en azından ben öyle olduğunu düşündüm, ama birazdan ucunda bir balık olduğu anlaşıldı.

Kocam bana koçluk yapmaya başladı ve sonra kaptan yanıma gelip aynı şekilde talimatlar verdi. Büyük balığı çekmek için makaramı sararken oltanın ucunda muhtemelen büyük bir kırlangıç balığı olduğunu söyledi. Daha yüzeye çıkmadan balığın türünü bilmesine çok şaşırdım! Makarayı sarıp oltayı çekmeyi sürdürdüm ve 10 kiloluk dev kırlangıç balığım sonunda yüzeyde görüldü! Büyük bir sevinç ve heyecanla Tanrı’ya şükrediyordum. İman hayatımda bir aşama kaydettiğimi biliyordum. Drenda’nın

güvenini hatırlayıp durdum ve aynı iman ve inanç kapasitesine sahip olduğumu düşündüm. Sebat ettim ve ödülünü aldım.

Hizmetiniz ve *Faith Hunt* (İman avı) da dâhil olmak üzere kitaplarınız için teşekkür ederim. Daha büyük bereketlere kavuşmama yardımcı olan Tanrı'ya ve hizmetinize minnettarım. Geleceğe daha büyük bir iman ve heyecanla bakıyorum. Bu deneyimin ailemize de ne kadar bereket olduğunu çok iyi biliyorum!

Sevgilerimle,

S.T.

BÖLÜM 5

BU KİMİN SEÇİMİYDİ?

Önceki hikâyelerde, Tanrı'nın Egemenliği'nin yeryüzü âleminde bir köpek, bir balık, ipoteğimizi kapatmak için gereken parayı sağladığını, hayatımızda ihtiyaç duyduğumuz ev ve arabaları ödememizi mümkün kıldığını, üç çocuğun hayatını kurtardığını ve daha fazlasını gördük. Bu hikâyelerin tümü Tanrı'nın Egemenliği ya da daha kişisel olmak gerekirse TANRIMIZ'IN Egemenliği tarafından üretildi! O'nun Egemenliği ölçülemez yücelikte olduğundan buna şaşmamalıyız.

İkinci Petrus 1:3 ayetinde şöyle der:

Kendi yüceliği ve erdemiyle bizi çağıranın tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi.

Baktığımız bütün hikâyelerde çok önemli bir soru sormak istiyorum, “Bu kimin seçimiydi?” Demek istediğim şu: Tanrı aniden o köpeği Kirsten'e ya da o balığı eşim Drenda'ya öylesine vermeyi mi karar verdi? Bunlar sadece Tanrı'nın egemen takdiriyle bizim için yapmaya karar verdiği olaylar mıydı? Yoksa bunların olmasının başka bir nedeni mi vardı? Bence cevap birçoklarını şok edecektir. Beni şok ettiğini biliyorum.

Bu soruyu cevaplandırmak için Luka 8. bölümde anlatılan bir

hikâyeye bakalım.

İsa oraya giderken kalabalık O'nu her yandan sıkıştırıyordu. On iki yıldır kanaması olan bir kadın da oradaydı. Varını yoğunu hekimlere harcamıştı; ama hiçbiri onu iyileştirememişti. İsa'nın arkasından yetişip giysisinin eteğine dokundu ve o anda kanaması kesildi. İsa,

“Bana kim dokundu?” dedi. Herkes inkâr ederken Petrus, “Efendimiz, kalabalık seni çepeçevre sarmış sıkıştırıyor” dedi. Ama İsa, “Birisi bana dokundu” dedi. “İçimden bir gücün akıp gittiğini hissettim.” Yaptığını gizleyemeyeceğini anlayan kadın titreyerek geldi, İsa'nın ayaklarına kapandı. Bütün halkın önünde, O'na neden dokunduğunu ve o anda nasıl iyileştiğini anlattı. İsa ona, «Kızım» dedi, «İmanın seni kurtardı. Esenlikle git.»

– Luka 8:43-48

Kutsal Kitap İsa'nın her yandan sıkıştırıldığını ve İsa'nın “Bana kim dokundu?” sorusunun Petrus'u şaşırttığını açıkça belirtir. Ruhsal bir bilim adamı olarak neden bir başkasının değil de, bu kadının iyileştiğini bilmek istiyorum. İsa'nın içindeki güç neden sadece ona aktı, ama o anda O'na dokunan diğerlerine akmadı? Cevap burada, ama cevaptan önce başka bir şey soralım. İsa ona bilerek mi hizmet ediyordu? Kadının üzerine ellerini koymuş muydu? Cevap hayır; aslında İsa kadının orada olduğundan bile habersizdi. İçinden gücü kimin çektiğini sormak zorundaydı, çünkü onu görmemişti. O zaman o gün kadının iyileşmesi kimin seçimiydi?

Farklı bir biçimde sorayım. O anda onu iyileştirmeyi Tanrı mı seçti yoksa Tanrı'dan şifa almak onun kararı mıydı? Bu önemli bir soru, zira birçok insan Tanrı'nın hayatlarında bir şey yapmasını “bekliyorlar.” İsa'nın kadını görmemiş olmasının, iyileşme kararının İsa'ya değil, kadına ait olduğunu kanıtladığına inanıyorum.

Şimdi bu durum son derece önemli bir vahyi ortaya çıkarır ve bu

vahiy şudur: Tanrı bir başkasının yerine belli bir insanı iyileştirmeyi rastgele seçmez. O'nun Egemenliği'ndeki yasal konumumuz aracılığıyla hepimize hâlihazırda şifaya erişim sağlamıştır. Yani gerçekte seçen biziz. Ama kadının o güçten nasıl yararlandığını bilmek istiyorum. Şifa almaya nasıl “karar verdi”? İsa, kadının Egemenliğin yetkisi ve gücüyle nasıl bağlantı kurduğunu bize açıklamaktadır. İsa kadına şöyle dedi, “Kızım, imanın seni kurtardı. Esenlikle git.” Bu cümle bilmemiz gereken her şeyi bize söylüyor ve o gün neden onun şifa alıp bir başkasının almadığı sorusunu cevaplıyor. Ruhsal bilim adamları olarak bu hikâyeye daha yakından bakmaya başlayalım ve neden şifa aldığına dair ipuçları bulmaya çalışalım.

İlk olarak İsa'nın kadına “kızım” diye seslenmesi onun İsrail halkından olduğunu gösterir. Bunun anlamı kadının Tanrı'yla bir antlaşma içinde olduğudur. Ya da İsrail'in bir vatandaşı olarak göğün önünde Tanrı'dan bereket almak için meşruiyete sahip olduğunu söyleyebilirsiniz. O gün İsa'yı sıkıştıran herkes aynı meşruiyete sahip olduğundan tek başına bu gerçek kadının şifa almasının tek nedeni olamaz. Gücün kadına akmasına neden olan başka bir şey olmalıydı. Sonra İsa bir başka neden daha söyler. Aslında İsa, kadının şifa almasının esas nedeninin bu olduğu açıkladı. İmanının onu iyileştirdiğini söyledi.

Böylece şifa alabilmesinin nedenini biliyoruz. İlk olarak İbrahim'in bir kızı olduğu için şifa almak yasal olarak onun hakkıydı ve ikinci olarak, o anda bedenine gücün akmasını mümkün kılan anahtar imanıydı. İbrahim'in kızı olması, yani göğün huzurunda Tanrı'nın İbrahim'le yaptığı antlaşmaya bağlı olması, elektrik şirketinin müşterisi olmanıza ve kabloların evinize çekilmesine benzetilebilir. Ama bu tek başına ışıklarının yanacağı anlamına gelmez. Işıkların yanması için elektrik düğmesini açmalısınız. Böylece bulmanız gereken tek şey düğmenin nerede olduğu ya da ne olduğudur. İsa, kadının imanını böyle tanımladı, ama iman nedir ve onu nasıl açarım? Bu, cevaplandırılması gereken hayati bir sorudur.

İman Nedir?

İman Hristiyanlar'ın genelde hafife aldığı bir kavramdır. Ve çoğunluk olmasa da birçoklarının imanın ne olduğunu, neden gerektiğini, imanda olup olmadıklarını nasıl bileceklerini ve nasıl iman bulacaklarını bilmediğine ikna oldum. Eğer iman bu kadını iyileştiren anahtarsa, o zaman imanı yakından incelememiz gerekiyor! Romalılar 4:18-21'de imanının tanımını buluruz. A evet, ne düşündüğünüzü biliyorum, "Hayır, Gary. İman tanımımız İbraniler 11:1'dir."

İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.

– İbraniler 11:1

Evet, geleneksel cevap bu, ama Kutsal Yazılar'a baktığınızda İbraniler 11:1 bize imanın gerçekte ne olduğunu değil, imanın yararlarını anlatmaktadır. Romalılar'daki pasajımızın imanın fiilen ne olduğuna dair çok net bir resim vereceğine inanıyorum:

İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. «Senin soyun böyle olacak» sözüne güveniyordu. Yüz yaşına yaklaşmışken, ölü denebilecek bedenini ve Sara'nın ölü rahmini düşündüğünde imanı zayıflamadı. İmansızlık edip Tanrı'nın vaadinden kuşkulandı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı'yı yüceltti. Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi.

– Romalılar 4:18-21

Bu hikâyenin bağlamını anlayalım. İbrahim ve Sara'nın çocuğu olmuyordu. Sara kısırdı ve ikisi de neredeyse 100 yaşındaydılar. Bedensel olarak çocuk sahibi olmaları imkânsızdı! Ancak Tanrı, doğal olarak tamamen olanaksız olmasına rağmen İbrahim'e bir çocuk vaat

etti. Kutsal Kitap, İbrahim'in Tanrı'nın söylediği sözü yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendiğini söyler. O zaman iman tanımımız şudur: "Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvenmek." Bunu şöyle ifade ediyorum: Doğal âlem farklı bir şey söylese bile, sadece zihinsel olarak değil, ama yüreklerimizin Tanrı'nın söylediklerine tümüyle ikna olarak ve güvenerek **gök ile anlaşma içinde olmaktır.**

**İMAN, UMUT
EDİLENLERE
GÜVENMEK,
GÖRÜNMEYEN
ŞEYLERİN
VARLIĞINDAN EMİN
OLMAKTIR.**

– İBRANILER 11:1

İman Tanımımız:

İman Tanrı'nın söylediği şeye tümüyle güvenmektir! Yüreğimizin ve zihnimizin gök ile anlaşma içinde olması, yüreğimizin tümüyle güvende ve esenlikte olmasıdır.

İman Neden Gereklidir?

Tanrı, istediği halde neden hastanelerdeki herkesi iyileştiremez? Neden savaşları durduramaz? Neden bize Müjde'yi duyurmaları için melekler gönderemez? Daha önce bütün bu soruları duyduğunuza eminim. Bunların cevabı çünkü yapamaz. Sorun Tanrı'nın bunları yapma kudretine sahip olmaması değil, bunları yapmak için yetki alanına ya da yetkiye sahip olmamasıdır. "Gary, Tanrı'nın her istediğini yapamayacağını mı söylüyorsun?" Bu sözün şu an size çok garip geldiğinin farkındayım, ama bunun cevabını bulmak için Kutsal Kitap'a bakalım.

Ama biri bir yerde şöyle tanıklık etmiştir:

*"Ya Rab, insan ne ki, onu anasın,
Ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?"*

*Onu meleklerden biraz aşağı kıldın,
Başına yücelik ve onur tacını koydun,
Ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin.
Her şeyi ayakları altına sererek
Ona bağımlı kıldın. ”*

*Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı
olmayan hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana
bağımlı kılındığını henüz görmüyoruz.*

– İbraniler 2:6-8

Bu ayetlerde, Tanrı'nın insanı dünya üzerine yerleştirdiği zaman ona tüm yeryüzü âlemi üzerinde tam bir yasal yetki verdiğini görebiliriz. İnsanın yetki alanına girmeyen hiçbir şey yoktu. Bu âlemde mutlak yetki ile egemenlik sürüyordu. Yetkiyle egemenlik sürme hakkı onu yeryüzüne yerleştirmiş olan yönetimden kaynaklanıyordu. Özetle insan, Tanrı'nın Egemenliği'nin sağladığı yetkiyle yönetimdeydi. Tanrı'nın yüceliğini, meshedilişi ve taşıdığı onurlu mevkiyi temsil eden Egemenlik tacını takıyordu.

Bu durumu daha iyi anlamak için bir kral düşünün. Normal bir insan olduğu ve doğal varlığında gerçek bir güç taşımadığı halde, sadece kendisini değil, ama bütün bir krallığı ve yönetimi temsil eden bir taç takar. Sözleri yetki taşır, zira sözlerinin arkasında temsil ettiği yönetimin ve krallığın bütün gücü ve doğal kaynakları bulunur.

Trafiği yöneten bir polis memuru, kocaman bir tırı “Yasanın adıyla dur” komutuyla durdurur. Evet, kamyon adamdan daha büyüktür ve adam kendi başına kamyonun gücüyle başa çıkamaz, ama kamyon durur. Kamyon, adamdan ötürü değil, o adamın üzerinde devleti temsil eden rozetinden ötürü durur. Bu durumda, yönetim rozeti takan adamdan çok daha büyüktür. Kamyon şoförü adamdan korkmaz, ama adamın temsil ettiği devletten korktuğu için durur. Aynı şey burada da geçerlidir. Adem yeryüzü âleminde yaratılmış her şeyin üzerinde egemendi. Yücelik ve onur tacıyla temsil edilen Tanrı'nın gücü ve

egemenliği, insana Tanrı'nın Egemenliği adına yönetme güvencesi verdi.

Adem'in Tanrı'nın yönetimine ihanet ettiği zaman, yeryüzünde egemenlik sürme kabiliyetini ve dolayısıyla tacını yitirdiğini anlamamız önemlidir. Yeryüzü âlemi kirlendi ve değişti. Yeryüzüne ölüm girdi ve artık Şeytan insani meseleler üzerinde yasal bir yetki ve etki alanı ele geçirdi. İnsanın yeryüzü âleminde hâlâ yasal yönetici olduğunu da mutlaka anlamalıyız, zira Tanrı tarafından yerleştirilmiştir, ama artık bir zamanlar sahip olduğu ruhsal egemenlik yetkisine sahip değildir. Ancak günaha düşmüş halinde bile hâlâ yeryüzünden sorumludur. Evet, artık insanın başında Tanrı'nın yönetiminin tacı yoktur. Tanrı'nın gücü ve görkemiyle yönetme yetkisine sahip değildir; onur mevkiini yitirmiştir. Ancak hâlâ yeryüzü âlemine açılan tek yasal kapıdır. İşte bu nedenle, isteğini insanların hayatlarında gerçekleştirmek için Tanrı'nın Ruh'la dolu insanları kullanması gerekir. Aynı şekilde, Şeytan da insanlıkla ilgili planlarına göre yeryüzü âlemini etkilemek için cinlerden esinlenen insanları kullanır. İnsanın yeryüzündeki yetki alanı ilkesi Egemenlik yasasını anlamamız için kilit önemdedir ve bunu bir kez anladığınızda, ruhsal olarak bazı şeylerin neden olduğuna ya da bazı şeylerin neden olmadığına ilişkin pek çok ruhsal sorunuzu cevaplandıracaktır.

Şöyle diyebilirsiniz, “Ama ben dünyanın ve içindeki her şeyin Tanrı'ya ait olduğunu sanıyordum.” Doğru, her şey Tanrı'nındır. Umarım bu örnek ne demek istediğimi anlamınıza yardımcı olacaktır. Eğer bana ait bir evi size kiralsaydım, yasal olarak eve sahip olmama rağmen, ne zaman istersem eve girme hakkımdan yasal olarak vazgeçerim. Pek çok kira kontratında ev sahiplerinin kiraladıkları mülklere

**İŞTE BU NEDENLE,
İSTEĞİNİ İNSANLARIN
HAYATLARINDA
GERÇEKLEŞTİRMEK
İÇİN TANRI'NIN
RUH'LA DOLU
İNSANLARI
KULLANMASI
GEREKİR.**

ne zaman girebileceklerini belirten bir madde vardır; örneğin acil bir durumda ya da tamirat için belli bir ihbar süresiyle girebilir. Eğer bu sözleşmedeki koşullar haricinde eve girmeye çalışsaydım, mülk sahibi olsam bile haneye tecavüz etmiş sayılırdım. Eğer kira sözleşmesinde belirtilen yasayı çiğnersem, sahibi olsam bile yasal olarak mülkü boşaltmaya zorlanırdım. Bu durum yeryüzü âlemine erişmek için Şeytan'ın neden Adem'i kullandığını tasvir eder. Sadece Adem'de anahtar vardı! Şeytan'ın kapıdan girmesi gerekiyordu ve o kapı Adem'di. Eğer Şeytan Adem'in etrafından dolanmaya kalkışsaydı, yasal olarak zorla dışarı atılacaktı.

Sonra İblis İsa'yı yükseklere çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, "Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim" dedi. "Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan, hepsi senin olacak."

– Luka 4:5-7

Bu ayette Şeytan, insanların bütün krallıklarının yönetiminin ve zenginliğinin kendisine verildiğini iddia eder. Bu yetkiyi ona kim verdi? Yetki önceden kimdeyse o, yani Adem! Bu nedenle Tanrı, insani meselelere yasal bir giriş yolu olmaksızın öylesine dalamaz. Eğer böyle yapsaydı, Şeytan bunun kurallara aykırı olduğunu iddia ederdi. Hayır, Şeytan'ın yeryüzüne kendi yönetimini ve yetkisini getirmek için kullandığı kapının aynısını Tanrı'nın da kullanması gerekecekti ve bu kapı bir insandı. Ama böyle bir insan var mıydı?

*RAB Avram'a,
"Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak,
Sana göstereceğim ülkeye git" dedi,
"Seni büyük bir ulus yapacağım,
Seni kutsayacak, sana ün kazandıracakım,*

*Bereket kaynağı olacaksın.
Seni kutsayanları kutsayacak,
Seni lanetleyeni lanetleyeceğim.
Yeryüzündeki bütün halklar
Senin aracılığıyla kutsanacak.”*

– *Yaratılış 12:1-3*

İbrahim imanımızın atası olarak adlandırılır, çünkü yeryüzündeki bütün halkların kutsanması için yeryüzü âleminin kapısını Tanrı’ya açan adam odur. Elbette, bu ayette yeryüzündeki bütün halkların kutsanması ifadesiyle İbrahim’in imanı aracılığıyla yeryüzü âlemine Tanrı’nın Egemenliği’ni yasal olarak yeniden getiren İsa Mesih’ten söz edilmektedir. İbrahim’in imanı gök için yeryüzüne yasal bir giriş yolu açtı ve Tanrı İbrahim ve soyundan gelenlerle bir antlaşma yaparak bu yolu kalıcı olarak açık tuttu.

Söylediklerimi şöyle özetleyeyim. Gökerin Egemenliği, yeryüzü âlemine girişini sadece yeryüzündeki bir erkek ya da kadın aracılığıyla yapabilir, çünkü onlar burada yasal yetki alanına sahiptir. Bu meşruyet ancak bir erkek ya da kadının yüreklerinde Tanrı’nın söylediklerine tümüyle güvenmeleri halinde (imanla) gerçekleştirilebilir.

Bunu ifade etmenin bir başka yolu, sadece Tanrı’nın egemenliğinin ve yetkisinin altına girmeyi arzu eden ve seçen bir insanın yasal olarak gök tarafından etkilenebileceğidir. Şeytan yeryüzüne giriş kazanmak için Adem’i aldatarak aynı ilkeyi kullanmıştır. Adem’i Tanrı’nın güvenilir olmadığına ikna etti ve Adem’in yüreğini Tanrı’yla anlaşmanın dışına çıkardı. Sonuç olarak Adem Şeytan’a inanmayı seçti ve Tanrı’nın yetkisini reddetti.

Böylece Tanrı aynı ilkeyi kullanarak İbrahim aracılığıyla yeryüzü âlemine egemenliğini ve yetkisini geri getirir. İbrahim Tanrı’ya iman etti ve bu imanı Tanrı tarafından doğruluk sayıldı, yani gereken yasal antlaşma yapıldı. İbrahim’in Tanrı’ya imanı sayesinde göğün yeryüzü âlemine girişini güvenceye alan yasal bir antlaşma meydana geldi, ANCAK

**DEMEK KI İMAN,
HABERİ DUYMAKLA,
DUYMAK DA
MESİH'LE İLGİLİ
SÖZÜN YAYILMASIYLA
OLUR.**

– ROMALILAR 10:17

bu antlaşmanın sadece İbrahim'i ve onun soyundan gelenleri bağladığını hatırlamak önemlidir. Bu antlaşmanın işareti olarak İbrahim'in bütün soyunun sünnet olması buyruldu. Sünnet penisin ucundaki derinin kesilip atılmasıdır. Böylece bir erkek bir kadının rahmine tohumunu bırakırken, tohumun sünnetli penisten geçmesi Şeytan'a, babaya ve anneye doğacak çocuğun göğün

huzurunda Tanrı ve İbrahim arasındaki yasal antlaşmanın bir mirasçısı olduğunu beyan ediyordu.

Ancak önceden gördüğümüz gibi, yasal bir antlaşma altında olsalar bile, Tanrı ve İbrahim'in yaptığı antlaşmanın sağladığı kişisel bereketlere kavuşmaları için Tanrı'nın söylediklerine yürekten güvenmeleri yasal bir gerekliliktir. Özetle, antlaşma evlerine kabloları döşüyordu, ama Tanrı'nın sözüne kişisel olarak inanarak ve eyleme geçerek elektrik düğmesini açmaları gerekiyordu.

Tamam, şimdi iman ne olduğunu ve imanın neden yasal olarak gerektiğini biliyoruz. Şimdiyse imanı nasıl elde edeceğimize ve imanda olup olmadığımızı nasıl bileceğimize bakacağız.

İmanı Nasıl Elde Ederiz?

İşte bir ipucu: İman için dua edemezsiniz. Şaşırdınız mı? Ben de öyle düşünmüştüm.

Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur.

– Romalılar 10:17

Tanrı'nın sözünü duymakla iman nasıl oluşur? Hepsisi bu kadar mı?

Süreç nedir? İnsan ruhunda imanın oluşması için gereken tek şey Tanrı sözünü duymak mıdır? İmanın nasıl oluştuğunu ve Romalılar 10:17'yi iyice anlamak için Markos 4. bölüme bakabiliriz. Eğer Kutsal Kitap'ınızı havaya atarsanız, Markos bölüm 4 açılmalıdır; o kadar önemlidir! İsa Markos 4:13'te eğer bu bölümde öğrettiği şeyi anlamazsanız, Kutsal Kitap'taki diğer bütün benzetmeleri anlayamayacağınızı söyledi. Bunun oldukça önemli bir uyarı olduğunu söyledim!

Bu bölüm neden bu kadar önemli? Çünkü bu bölümde göğün yeryüzü âleminde nasıl zemin bulduğunu, meşruiyet kazandığını ve bunun nerede gerçekleştiğini anlatır. Hayatınızda bu bölümde söz edilenleri anlamaktan daha önemli hiçbir şey yoktur. “Tanrı'nın Egemenliği nasıl işliyor?” diye sorabilirsiniz. Markos 4. bölümü okuyun! Bu bölümde İsa, artık bildiğiniz gibi göğün yeryüzünde yasal olarak egemen olmasının bir gerekliliği olarak imanın insan ruhunda nasıl oluştuğuna dair üç benzetme anlatmaktadır.

Bu bölümdeki üç hikâye ikinci benzetmesi, toprağa tohum saçan adam benzetmesi ve hardal tanesi hikâyesidir.

Öncelikle İsa'nın bu bölümde anlattığı ikinci hikâyeye, yani tohum saçan adam benzetmesine bakarak başlayalım.

Sonra İsa şöyle dedi: “Tanrı'nın Egemenliği, toprağa tohum saçan adama benzer. Gece olur, uyur; gündüz olur, kalkar. Kendisi nasıl olduğunu bilmez ama, tohum filizlenir, gelişir. Toprak kendiliğinden ürün verir. Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir. Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçim vakti gelmiştir.”

– Markos 4:26-29

Bu pasaja atlamadan önce, kavramlarımızı tanımlayalım. İsa'nın sözünü ettiği tohum ve toprak nedir? İsa aslında bu kavramları aynı bölümdeki ikinci benzetmesinde tanımlamıştır. Tohum Tanrı'nın

sözüdür ve toprak insanın yüreği ya da ruhudur. Böylece bu benzetmede, İsa'nın tanımlarından yola çıkarak bir adamın kendi yüreğine Tanrı'nın sözünü saçtığını söyleyebiliriz. Sonra toprak ya da adamın yüreği kendiliğinden yeryüzü âleminde iman (gökle anlaşma) üretmeye başlar.

İlerlemeden önce iman tanımımızın ne olduğunu hatırlamamız önemlidir: bir erkeğin ya da kadının yüreğinde göğün söylediklerine tümüyle güvenmesidir. Bu pasajda adam her ne kadar sürecin nasıl işlediğini bilmesede, yüreğine ekilen Söz'ün büyümeye ve kendiliğinden iman üretmeye başladığını söyler. Adam ister uykuda olsun ister ayık olsun fark etmez; süreç devam eder. Adam Söz'ü yüreğinde tuttuğu için, yüreği yavaşça göğün söyledikleriyle anlamaya girer ve iman üretilir.

Markos 4. bölümdeki ayetler bir süreç ile yürekte iman üretildiğini açıklar. Yüreğimiz Söz'ü içine ilk aldığı zaman, iman oluşmaya başlar. İsa bu aşamayı filizlenmeye benzetir. Filiz büyümeye devam eder ve başak haline gelir. Sonunda başağın içinde taneler oluşur, ama bu son aşamada bile henüz ürün, anlaşma ve doğal âlemde değişim yoktur. Sonra İsa sürecin devam ederek tanelerin büyüdüğünü ve olgun ürün haline geldiğini söyler. Süreç bu aşamaya geldiğinde, yani olgun ürün baş verdiğinde, anlaşma gerçekleşir, iman oluşur. Böylece insanlar göğün yüreklerine ettiklerini yeryüzü âleminde biçmeye hazır olurlar.

Şimdi dikkatinizi verin. Esasen neler olduğunu gözden geçirelim. Gök Tanrı'nın sözünü yeryüzü âlemine, anlaşmanın gerçekleşmesi gereken yer olan insanın yüreğine eker. O sırada, insan yüreği henüz gök ile anlaşma içinde değildir, ancak yüreğe ekilen tohumun kendiliğinden anlaşma ürettiği bir süreç başlar. İsa bu süreci göstermek için harika bir tasvir yapar. Bu süreci tohum eken bir çiftçiye ve bir bitkinin olgunlaşmasına benzeterek imanın bir resmini ortaya koyar. Doğal âlemde başaktaki taneler olgunlaştığı zaman, **AYNEN** toprağa ekilen tohuma benzer. Bunu tekrar edeyim.

Bitkinin başındaki tane olgunlaştığı zaman, AYNEN toprağa ekilmiş olan tohuma benzeyecektir.

Bir mısır bitkisi ekin ve başağındaki olgun tane ektiğiniz tohumla bire bir eşleşecektir. Aynılardır, aynı görünürler ve tatları aynıdır. İkisi arasındaki farkı anlayamazsınız; özdeşlerdir.

O zaman İsa'nın söylediğini yorumlayayım. Sözü duyduğumuz zaman (Romalılar 10:17), aslında Tanrı'nın sözünü ruhumuza, yüreğimize saçıyoruz. Eğer o sözü yüreğimizde tutarsak, olgunlaşacaktır ve olgunlaştığı zaman, yüreğimizdeki resimler (yeryüzü âlemi) göğün söyledikleriyle özdeş olacaktır. Başka bir ifadeyle, yüreğinize gökten bir vaat ekerseniz, Tanrı'nın söylediği şeye kendiliğinden bir güvence üretecektir. Sonunda, yüreğinizi göğün söylediklerine tümüyle güvenecek ve bir anlaşma kurulacaktır. Örneğin, eğer hastalıkla yüzleştirdiyeniz, bedeninizdeki belirtiler size hasta olduğunuz mesajını verir. Şifa bulmanızın bedelini İsa'nın çarmıhta ödediğini bildiren Tanrı sözünü yüreğinize ekerseniz, yüreğiniz yavaş yavaş Tanrı'nın söylediği söze kendiliğinden ikna olmaya başlar.

O söz yüreğinizde olgunlaştığı zaman, şifa bulma güvencesi **sizin** inandığınız ve ilan ettiğiniz şey olur. Artık sadece göğün söylediği şeyi alıntılanarak kalmazsınız. Yüreğiniz artık tümüyle ikna olmuştur. “İyileştirdim” dediğiniz zaman, artık alıntılanadığınız bir formül değildir; bunun yerine, iman ettiğiniz ve gerçek olduğunu bildiğiniz bir şeydir. Göğün söyledikleri artık sizin gerçeklik algınız haline gelmiştir.

İşte bu nedenle İbraniler 11:1'de şöyle der:

İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.

İman oluştuğunda göğün söylediklerine doğaüstü bir güven olur, ancak süreçte hâlâ başka bir adım daha vardır.

Adam şimdi yüreğinde emin olduğu şeyi biçmek, yani var olduğu

âleme getirmek için orağını vurmalıdır.

*Ürün olgunlaşınca, **adam hemen orağı vurur.** Çünkü biçim vakti gelmiştir.*

– Markos 4:29

Yürek gökle anlaşmada olmasına ve göğün gerçekliği insanın gerçekliği haline gelmiş olmasına rağmen, fiziki âlemde henüz gerçek bir değişim olmadığına dikkat edin. Yeryüzünde yetki alanına doğal olarak insan sahip olduğundan, göğün yetkisini bu âlemde açığa çıkarması gereken de insandır. Tanrı bunu bir erkek ya da kadın olmadan yapamaz. Önceden konuştuğumuz çok bilindik bir ayetle bunu size gösterebilirim.

*Çünkü insan yürekte iman ederek **aklanır.** imanını ağızyla **açıklayarak** kurtulur.*

– Romalılar 10:10

**GÖĞÜN YERYÜZÜ
ÂLEMİNDE MEŞRUIYET
KAZANMASININ
YOLU BUDUR: YÜREK
GÖKLE YER ARASINDA
ARA YÜZ OLUR VE
SONRA SÖZLERİMİZ
VE EYLEMLERİMİZ
GÖĞÜN GÜCÜNÜ
FİİLEN AÇIĞA
ÇIKARAN ELEKTRİK
DÜĞMELERİ OLUR.**

İnsan yüreğiyle söze inanır, iman üretilir ve aklanır. Aklanma yasanın icra edilmesiyle ilgili yasal bir terimdir. Bir insan yüreği gökle anlaşmaya girerse ve yüreği göğün söylediğine tümüyle güvenirse, aklanır. Böylece göğün onun yeryüzü âlemindeki hayatına akması yasal olur. Ancak aklanmak tek başına Tanrı'nın gücünü açığa çıkarmaz. Tıpkı elektrik santrali ile ev arasına altyapı kurduktan sonra bir adım daha olduğu gibi; elektriğin serbest kalması için düğmeye basmak ve

böylece ışıkları açmak. Neden? Çünkü Romalılar 10:10'un işaret ettiği gibi, aklanmaktan sonra gelen bir adım daha vardır.

Göğün ve yeryüzünün önünde aklanmış olan bir erkek ya da kadın, Tanrı'nın gücünü ve meshini yeryüzü âleminde serbest bırakmak için anlaşmayı ağzıyla açıklamalı ya da buna göre harekete geçmelidir. Ne söylediğimi tam anlayana dek lütfen bu ayeti defalarca okuyunuz. Böyle işliyor! Göğün yeryüzü âleminde meşruiyet kazanmasının yolu budur: yürek gökle yer arasında ara yüz olur ve sonra sözlerimiz ve eylemlerimiz göğün gücünü fiilen açığa çıkaran elektrik düğmeleri olur. Lütfen bu ayetin ikinci kısmına çok dikkat edin: Göğün yetkisini burada açığa çıkartması gerekenler biziz.

Göğün ilk olarak meşruiyet sağlamak ve ikinci olarak yeryüzü âleminde yetki alanına kavuşmak için bir erkek ya da kadın araması kavram olarak İsa'nın Matta 16. ve 18. bölümlerde öğrettiklerinde görülebilir.

Size doğrusunu söyleyeyim, yeryüzünde bağlayacağınız her şey gökte de bağlanmış olacak. Yeryüzünde çözeceğiniz her şey gökte de çözülmüş olacak.

– Matta 18:18

İsa burada Göklerin Egemenliği'nin anahtarlarını (yetki) yeryüzü âleminde kiliseye vereceğini söyler. Yeryüzünde neyi bağlarsanız ya da çözerseniz, bunu göğün destekleyeceğini söyledi. Bir kere daha bir polis memurunu düşünün; yetkiye sahip, ama güç devlette. Polis, devletin anahtarlarını ya da yetkisini elinde tutmaktadır, zira o devletin bir aracısı olmaya yemin etmiştir. Her ne söyleirse, devlet onu destekler. Unutmayın, burada yalnızca insanların yasal yetkisi vardır ve bu nedenle sadece bir insan göğe burada yasal yetki alanı verebilir.

İman konusunda bilmeniz gereken çok önemli bir nokta daha var. Markos 4. bölümdeki ayetlerimize yine bir değineyim.

***Toprak** kendiliğinden **ürün verir**. Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir.*

– Markos 4:28

Hatırlayın, İsa bu benzetmede toprağı insanın yüreğine ya da ruhuna benzetir. İmanın nerede üretildiğine dikkat edin; bu sizi şaşırtıyor mu? Çoğu insanın düşündüğü gibi göğün bir ürünü değildir, burada, yeryüzü âleminde üretilir ve yüreğinizin bir ürünüdür. Tanrı'ya iman için dua edemezsiniz ya da Tanrı'dan iman isteyemezsiniz. İmana gökte ihtiyaç yoktur. Gökte anlaşmaya ihtiyacımız olmayacak. Hayır, iman sadece yeryüzünde gereklidir ve sadece yeryüzündeki erkek ya da kadınların yüreklerinde gerçekleşebilir. Markos 4. bölümdeki benzetmenin öğrettiği gibi, imanı elde etmenin yalnızca tek bir yolu vardır, o da Tanrı sözünü yüreğinize koymak ve anlaşma sürecinin gerçekleşmesine izin vermektir. Bu nedenle eğer imana ihtiyacım varsa ne yapacağım? Yüreğime Tanrı'nın sözünü saçacağım ve iman çıkana dek büyümesine izin vereceğim. Sadece bu şekilde ortaya çıkar.

Markos 4. bölümü bitirmeden önce, burada sözü edilen orak hakkında konuşmak istiyorum.

*Ürün olgunlaşınca, adam hemen **orağı vurur**. Çünkü biçim vakti gelmiştir.*

– Markos 4:29

Kilise dünyasının çoğunun orak kullanmayı, yani ihtiyaçlarını nasıl bileceklerini öğrenmediğine inanıyorum. Genel olarak kiliseye nasıl sunu verecekleri öğretilmiştir, ama ettikleri tohumu yetiştirmeleri ve biçmeleri öğretilmemiştir. İsa bu ayette imanımızı biçme zamanı geldiğinde, orağı vurmamız gerektiğini açıkça belirtir. İmanla tohum ekmek konusunda harika bir iş yapmış olsak da, orağı nasıl vuracağımızı bilmedikçe, hasat olmaz. Açık konuşmak gerekirse, Rab bana Egemenlik'in nasıl işlediğini öğretmeye başlayana dek ben de

bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Bunun neye benzediğine dair size birkaç örnek vereyim.

Atlanta'da bir kilisede konuşmam için davet edildim. Bir Çarşamba akşamı hizmetiydi ve kilise o kadar büyük değildi, ama benim için sorun yoktu. İnsanlara Egemenliği öğretmeyi çok seviyordum. Kiliseye geldiğimde, kapıların kilitli olmasına ve içerde kimsenin olmamasına şaşırdım. Hizmetin başlamasına on dakika kalmıştı. Arkamda çok gürültülü bir kamyon sesi işittim; sanki egzozunda susturucu yok gibiydi. Dönüp baktığımda kilisenin arkasındaki sokağa eski, kırık dökük bir pikap kamyonetin park etmekte olduğunu gördüm. Hiç aldırmadım; ne de olsa, Atlanta'nın merkezindeydim. Beklerken binanın arkasından bir adam çıkıp geldi ve kendisini pastör olarak tanıttı. Geç kaldığı için özür diledi, ama eski kamyoneti zar zor çalışıyordu. Marş çalışmadığı için kamyonetini yokuş aşağı kaydırarak biraz hız aldıktan sonra debriyajla çalıştırıyordu. Birçok kereler hiç çalışmadığını ve kiliseye kadar sekiz kilometre yürümek zorunda kaldığını söyledi.

Kilisesi hakkında konuşurken, pastör olmasına rağmen kilisenin ana işlevinin yoksul mahallelerde oturanları doyurmak olduğunu söyledi. O bölgede ayda 10.000'in üzerinde yemek dağıttılar. Pastör konuşurken ben üzülüyordum. Karşımda ayda 10.000 kişiyi doyuran bir Tanrı adamı var, ama doğru dürüst bir arabası yok! Yiyecek dağıttığı birçok insanın göreceği tek Tanrı adamı belki de oydu. Onun güç bela idare ettiğini, 40 derece sıcakta kiliseye kadar sekiz kilometre yürümek zorunda olduğunu gördüklerinde, Tanrı'nın kendilerine yardım edebileceğine nasıl güveneceklerdi? Bunun çaresine bakabilirdim. Evimde ona verebileceğim 40.000 kilometrede yeni sayılacak bir arabam vardı. Düşüncemi ona açıkladım ve elemanlarımdan birini arabayla birlikte Atlanta'ya göndereceğimi söyledim. Elbette çok sevindi. O akşam ona ve küçük kilisesine Tanrı'nın Egemenliği ve parayla ilişkili olarak nasıl işlediğini öğrettim.

Eve döndüğümde, arabanın Atlanta'ya götürülmesini ayarladım. Elemanım arabayı almak için eve geldiğinde, gökte ruhsal bir alışveriş yaptığımı biliyordum. Arabayı Tanrı'nın Egemenliği'ne bıraktığımda, benim de ihtiyacım olacak bir araç için Tanrı'ya inanabileceğimi biliyordum. Araba sever biri değilim, yani arabalara düşkünlüğüm yoktur. Bazıları öyledir, ama ben değilim. Arabalar benim için sadece birer araçtır. Elbette güzel bir arabam olsun isterim, ama arabamı genelde yenilenmesi gerekene kadar kullanırım.

Elemanım uğradığında, garajıma gittim ve arabanın üzerine ellerimi koyarak şöyle dedim, “Baba, bu arabayı Senin hizmetindeki çalışmalara veriyorum ve bu arabayı serbest bırakırken, yerine başka bir araba alıyorum. . .” Tereddüt ettim. Tanrı'nın Egemenliği'nin ne kadar belirli çalıştığını ve sadece “araba” sözcüğünün işe yaramayacağını biliyordum. Ayrıca alacağımız araba konusunda Drenda'yla hemfikir olmamız gerektiğini de biliyordum. Cümlemin sonunu getiremedim, çünkü ne tür bir araba istediğime karar vermemiştim. Böylece baştan başladım, “Rab, bugün bu arabayı Senin hizmetine bırakıyorum ve bunu ektiğim için gerçekten güzel bir araba aldığıma inanıyorum, ama karar verdiğim zaman modeli ve markayı Sana sonra bildireceğim.” Hepsi buydu; araba gitti. Aklımda “Evet, ŞU arabayı istiyorum” diyebileceğim hiçbir araba yoktu.

Birkaç ay geçti. Elbette, Drenda arabayı vermemiz konusunda benimle aynı fikirdeydi ve tıpkı benim gibi nasıl bir araba istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Sonraki iki ay boyunca arabalar hakkında konuştuk ve sonra bir gün şöyle dedi, “Biliyor musun, sanırım üstü açılabilir bir arabadan hoşlanırım.” Ona katıldığımı ve kulağa eğlenceli geldiğini söyledim, ama hangi model? Üstü açılabilir araba modellerini hiç bilmiyorduk. Ama bir gün yolda giderken eşim aniden bağırdı, “İşte o!” “Ne oldu?” diye sordum. “İşte orada,” diyerek yolun karşısındaki otoparka işaret etti. “Nedir o?” dedim. “İstediğim araba orada!” Dikkatli baktığımda otoparkta üstü açılabilir bir araba gördüm. “Gidip modeline bakalım” dedim. Böylece arabanın yanına gittik ve arkasına baktık.

Gerçekten hoşumuza gitti. BMW 645Ci model harika bir üstü açılabilir arabaydı, ama gerçekten çok pahalıydı. Dürüst olmak gerekirse, arabayı gördüğüm zaman “Tamam, Rab bize ne yapacağımızı göster” diye düşündüm. Yeni bir BMW satın almak için 115.000 dolar ödemeyeceğimi biliyordum, ama Tanrı'nın muhteşem işler yapabileceğini de biliyordum. Drenda ve ben araba hakkında kimseye tek bir söz etmedik ya da bir araba aradığımızdan kimseye bahsetmedik.

İki hafta sonra, Drenda'nın ağabeyi bizi aradı ve “Drenda'nın arabasını buldum!” dedi. “Drenda'nın arabası mı, ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Bu arabanın satılık olduğunu gördüm ve birden bire bunun Drenda'nın arabası olması gerektiğini hissettim ve bunu söylemek istedim” dedi. “Modeli nedir?” diye sordum. “Bir BMW 645Ci, ve mükemmel durumda; yani kusursuz. Sadece birkaç yıllık, düşük kilometrede ve üzerinde bir tek çizik bile yok. Mükemmel durumda. Ayrıca satan adamı tanıyorsun.” “Öyle mi?” dedim. “Evet” dedi “Onu aramalısın.” Bana arabanın modelini ve markasını söylediğinde, Drenda ve benim iki hafta önce beğendiğimiz modelin birebir aynısı olduğunu söyledim. Tanrı'nın bir şey planladığını anladım.

Arabanın sahibi olan adamı aradım. Evet, onu tanıyordum ve araba hakkında biraz konuştuk; arabanın çok iyi durumda olduğunu anlattı. Sonra bana şu sözleri söyledi. “Telefonda bu araba hakkında konuşmaya başladığımızdan beri, gerçekten bu arabanın Drenda'nın olması gerektiğini hissediyorum.” Arabaya Drenda için baktığımdan ona söz etmemiştim. Adam sözlerine devam etti, “Ne yapacağımı sana söyleyeyim. Sana bu arabayı 28.000 dolara satacağım.” Kulaklarıma inanmadım. Arabanın değeri bundan çok daha fazlaydı. Bunu Drenda'ya söylediğimde, kelimenin tam anlamıyla havalara uçtu. Araba için nakit ödedik ve hâlâ kullanıyoruz. Çok iyi çalışıyor ve harika görünüyor. Üzerinde hâlâ bir çizik bile yok ve üstünü açarak güneşin ve temiz havanın altında onunla pek çok gezintiler yaptık.

Sevdiğim seyahatlerden birisi bu müthiş üstü açık arabayla Kolorado dağlarına yaptığımız yolculuk oldu. Kızımız Kirsten de o seyahatte bizimleydi ve gece boyunca Kansas'taki I-70 karayolunda arabayı üstü açık sürdüğümü anımsıyorum. Ben sürerken Kirsten arka koltukta uyuyordu. Başımızın üzerinde yıldızlar parlıyordu ve arada sırada geçen bir iki kamyon haricinde yol boştu. Havanın ve ortamın muhteşem olduğu o harika gecelerden biriydi. Sonraki iki hafta boyunca Rocky Dağları'nı arabayla geçtik ve arabanın zorlu yollarda neler yapabileceğini görmek çok güzeldi. Bu deneyimi sadece tek kelimeyle anlatabilirim—muhteşem!

Ama milyon dolarlık soru şu. Bu araba nasıl geldi? Neden tam olarak Drenda'nın “işte bu!” dediği arabaydı? Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatlarımıza bu arabayı getirdiğini biliyordum. Eski arabamı pastöre ektiğimde, ruhsal yasayı uyguladığımı biliyordum. Onun yerine bir cip, bir kamyonet değil, bir araba istediğimi hatırlıyorum; güzel bir araba istediğimi hatırlıyorum. Ama Drenda ve benim orağı vurmamız gerekiyordu. Biz “işte bu!” diyene kadar bu BMW ortaya çıkmayacaktı. O arabayı imanla vermeme rağmen, Drenda “işte bu” diyene kadar orağı vurmamıştık.

Bu ilkeyi müthiş bir biçimde ortaya çıkaran başka bir olay daha oldu. Bildiğiniz gibi avlanmayı seviyorum. Avcılığa uygun bir bölgede yaşıyorum ve kendi avlanma arazime sahip olduğum için minnettarım. 24 dönümlük arazimde yaklaşık 8 dönüm koruluk ve 4 dönüm bataklık var. Her yıl başarıyla geyik ve sincap avlıyorum. Etrafta her zaman uçan yaban ördekleri ve kazlar var, ama bir nedenden ötürü onları avlamayı hiç düşünmedim. Ah, yıllar içinde bir ya da iki kez oğullarımla bataklıkta gezinirken birkaç kazın üzerine atlayıp yemek için yakaladık. Ama asla gerçek anlamda ördek avlamadık.

Birkaç yıl önce düzinelerce ördeğin bataklığa uçtuğunu gördüm ve biraz ördek avlamayı deneyeyim diye düşündüm. Vav, çok heyecanlıydı! Bağlandım. O sonbaharın ördek avında, ördeklere atış

yapmak için ciddi bir talim yapmak gerektiğini anladım. Birkaç tanesini vurabildim ve etlerinin çok lezzetli olduğunu keşfettim. Birçok kereler ördekler havalı tüfeğimin menziline dışında ya da tam ucundaydı ve sanırım kaçırdığım atışların nedeni çoğunlukla buydu. Tavşandan geyiğe kadar tüm avlarım için kullandığım her zamanki tüfeğimi, yani bir Remington model 11- 87 kullanıyordum. Yanlış anlaşılmasın, o tüfeği çok seviyorum ve harika bir silah. Ama sadece ördek avı için tasarlanmış yeni av tüfeği modelleri çıktığını öğrendim. Bu yeni silahlarda kamufraj vardı ve sekiz santimlik kovanlarıyla uzun menzilli atışlara yardımcı oluyordu. Gelecek ördek av sezonu başlamadan bir tanesine bakmaya karar verdim.

Ördek sezonu bitmişti ve aylardan Ocak'tı. Avcılık malzemeleri satan bir dükkâna girdim ve yeni tüfeklerin neye benzediğini görmek istedim. Av tüfekleri reyonuna geldiğimde sadece ördek avına özel tüfekler için ayrılmış bir bölüm olduğunu gördüm. Birkaçına baktım ve sevdiğim birini almayı düşündüm, ama fiyatı 2.000 dolardı ve henüz sezonun başlamasına aylar vardı. "Bekleyeceğim," diye düşündüm. Ama dükkândan çıkarken sıra dışı bir şey yaptım. Aslında ne yaptığının tam farkında değildim. Düşünmeden yapılmış bir hareketti. İstedğim tüfeği işaret ettim ve sesli olarak şöyle söyledim. "İsa'nın adıyla şu tüfeği alacağım." Bir kez daha üzerinde çok düşünmedim; sadece o tüfeği alacağımı beyan ediyordum. Yüreğimde istediğim ördek tüfeğinin net bir resmi vardı.

Bundan birkaç hafta sonra bir şirketin konferansına konuşmacı olarak davet edildim ve orada dikkatimi çeken bir şey oldu. Konuşmamın ardından şirketin sahibi kalktı ve gelişimin onuruna bana bir hediye vermek istediklerini söyledi. "Sizin avlanmayı sevdiğinizi biliyorduk, bu nedenle size bu av tüfeğini aldık" dedi. Benelli marka yepyeni yarı otomatik ördek av tüfeği getirdikleri zaman neredeyse şok geçiriyordum, çünkü dükkânda görüp işaret ettiğim tüfeğin aynısıydı. Bunu görüyor musunuz? Tam olarak aynı tüfek nasıl ortaya çıktı? Yıllar boyunca düzinelerce tüfek hediye etmişim, ama orağı

**TANRI BENİM
İÇİN İSA'YI
GÖNDERDİĞİNDE VE
EGEMENLİĞİ BANA
VERDİĞİNDE BENİ
SEVDİĞİNİ GÖSTERDİ!**

hiç vurmamıştım. Diğer bir deyişle, o silahları imanla ve cömertçe ekmişim, ama orak vurmamıştım. Daha önce hiç “Rab, işte bu! Bunu istiyorum!” dememişim. Ama bunu yaptığım an, hasat görüldü!

Av tüfeği hikâyesini hizmetkâr bir arkadaşıma anlatıyordum. Bana, “Evet, sanırım Tanrı bazen bunu yapıyor. Seni sevdiğini göstermek için küçük bir hediyeyle seni bereketliyor” dedi. Dediği şeyi düşündüğümde şunu fark ettim, “Hayır, bu doğru değil. Evet, Tanrı beni seviyor, ama küçük bir hediyeyle sadece bana bir sürpriz yapmak istemedi.” Tam sırasıyla gelen köpek yavrusu, balık, geyik ve arabaların verilme sebebi Tanrı’nın sadece beni sevdiğini göstermesi değildi. Tanrı benim için İsa’yı gönderdiğinde ve Egemenliği bana verdiğinde beni sevdiğini gösterdi!

Hasatla ilgili bir hikâye daha anlatmak istiyorum. Zaten söylediğim gibi, arabalara düşkün değilim. Bir arabayı değiştirilmesi gerekene kadar kullanırız. Bir örnek sekiz yıllık Honda Pilot’umuz. O arabadan hoşlanıyoruz, kullanışlı, sorunsuz, yeni görünümlü ve bu yüzden tutuyoruz. Ama sık sık yolcuları ve misafirleri taşımak için daha büyük bir araba almayı düşündük. Bir süre önce Now Center’de düzenlediğimiz etkinliklerden biri için bir adet Cadillac Escalade kiraladık ve Drenda’ya birlikte onunla etrafta çokça dolaştık. Hoşumuza gitti. İnci beyazı rengini beğendik ve Escalade’in daha uzun modeli yerine bizim kullandığımız daha kısa sürümünden daha çok hoşlandık. “İstedığımız işte bu, inci beyazı renkte, daha kısa model bir Cadillac Escalade istiyoruz. Bunlardan birini almamız gerek” dedik. Hayatımız yoğundu ve etrafta gezinip bir tanesini almayı düşünecek zamanımız olmuyordu.

Aradan bir ay geçtikten sonra, sabah gazetemi almak için evin

kapısına çıkmıştım ki, telefonum çaldı. Telefondaki adam şöyle dedi, “Hey, Pastör, sana bir Cadillac Escalade almak istiyorum; ne renk istersin?” Şaşırmış bir şekilde “Vav, bu müthiş. Drenda ve ben inci beyazı rengini seviyoruz” diye karşılık verdim. “Tamam” dedi, “Ne bulabileceğime bir bakayım.” Heyecandan kısa modelini tercih ettiğimizi söylemeyi unuttum. Bir iki yaşında, iyi durumda ve düşük kilometrede bir tane bulmayı planlıyordu.

Bu adamdan yaklaşık bir ay haber alamadık, ama sonunda arayıp şöyle dedi, “Escalade’nizi buldum; benimle şu şu yerde şu şu saatte buluşun ve arabanızı alın” dedi. Böylece onunla buluşmaya gidince inci beyazı renkte ve daha kısa model Escalade’yi gördük. Çok güzeldi! “Özür dilerim, size geri dönmem uzun zaman aldı” dedi. “Daha uzun modelini bulmak için gerçekten çok uğraştım, ama çok fazla talep olduğu için satılık bir tane bulamadım. Sadece kısa modelini bulabildim. Umarım sorun değildir” diye devam etti. Sorun mu? Tam olarak istediğimiz ve söylediğimiz model kesinlikle buydu!

Yine o soruyu soracağım: Tam istediğimiz model Escalade nasıl ortaya çıktı? İlk olarak, önceden bahsettiğim pastöre verdiğim araba hariç sekiz araba bağışladım. Ama Drenda o BMW için söyleyene dek bir araba için asla “İşte bunu istiyorum” dememiştim. Şimdi bir kere daha Drenda’yla anlaştık ve sesli bir şekilde beyan ettik, “İşte bu!” Yıllardır kiliselerin imanlılara bağış vermeyi çok iyi şekilde öğrettiklerini, ama hasadı nasıl biçeceklerini öğretmediklerini söylemiştim. O zaman önceki hikâyelerden orağın ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Umarım belli olmuştur! Bir karşılık almak için birçok arabayı imanla ekmiştim, ama Drenda ve ben yeni bir araba konusunda daha önce hiç anlaşmadık. Arabalarımızı bir süreliğine kullandık. Ama “İşte bu!” dediğimiz an istediğimiz araba ortaya çıktı. Orak sözlerinizdir!

Dil ölüme de götürebilir, yaşama da;

Konuşmayı seven, dilin meyvesine katlanmak zorundadır.

Özdeyişler 18:21

Kilisenin beyan etmek hakkında çok şey öğrettiği bir dönem vardı. Bir şey söyledikten sonra ağızlarını kapatıp “beyan ettiğim şeye dikkat etmeliyim” diyen insanlar tanıdım ve belki siz de tanımış olabilirsiniz. Bu asil bir görev gibi görünüyor ve Tanrı’nın sözünü yüreğinizde tutmanıza yardımcı olacağına inanıyorum. Ancak, beyanlarınıza dikkat etmenin orağı vurmakla hiçbir ilgisi yok. Ne? Ama az önce orağın sözlerimiz olduğunu söyledin. Evet, söyledim, ama sadece doğru şeyi söylemekte ustalaşmak kendi başına bir anahtar değildir.

*Size doğrusunu söyleyeyim, kim şu dağa, ‘Kalk, denize atıl!’
der ve yüreğinde kuşku duymadan **dediğinin** olacağına
inanırsa, dileği yerine gelecektir.*

– Markos 11:23

Tekrar etmek gerekirse, Markos 4. bölümde sözü edilen orak sözlerinizdir! Markos 4. bölümde oraktan önce, iman süreci ve nasıl elde edileceği ele alınıyor. Tohum olgunlaştığı zaman, biçim vakti geldiği için orağı vurursunuz. Yüreğinizde gökle anlaştığımız için, yani imanda olduğunuz için biçim vakti hasat gelmiştir. Markos 11. bölümde geçen yukarıdaki ayet aynı ilkeyi ortaya koyar. Yüreğiniz Söz’e inanır ve sonra sözlerinizle göğün yetkisini açığa çıkarırsınız. Ancak “dediğinin olacağına inanırsa” ifadesine dikkatinizi çekerim. İman sınavı söylediğinize inanıp inanmamanızdır. Tanrı’nın sözünü sadece söylemek ya da beyan etmek iman değildir. Yüreğiniz gökle anlaşma içinde olmadıkça, yüzünüz morarana dek sözü beyan edebilirsiniz, ama hiçbir şey olmaz. O halde beyanımızı mı kontrol etmeliyiz yoksa yüreğimizi mi?

*İyi insan yüreğindeki iyilik hazinesinden iyilik, kötü insan
çindeki kötülük hazinesinden kötülük çıkarır. İnsanın ağızı,
yüreğinden taşanı söyler.*

– Luka 6:45

*Her şeyden önce de yüreğini koru,
Çünkü yaşam ondan kaynaklanır:
Yalan çıkmasın ağzından,
Uzak tut dudaklarını sapık sözlerden.*

– Özdeyişler 4:23-24

Söylediklerimizin yüreğimizden ve inandığı şeylerden çıktığını açıkça görebiliriz. Markos 4. bölümdeki süreci izleyerek, yüreğimizin inandığı şeyi fiilen değiştirmeyi ve onu gökle aynı hizaya ve imana getirmeyi biliyoruz. Sonra tümüyle güvendiğimiz zaman, sözlerimiz ve eylemlerimizle orağı vuruyoruz. Anladınız mı? Harika, devam edelim.

İman üzerine konuşmamızı sürdürürken, cevap verebilmeniz gereken bir soruyu ortaya atmak istiyorum.

Gerçekte İmanda Olup Olmadığımı Nasıl Anlarım?

Bu harika bir soru ve bunun cevabını mutlaka bilmelisiniz, zira önce imanda olmadan iman duasını etmek imkânsızdır. İmanda olup olmadığınızı anlamanın birçok yolu, bilmeniz ve aramanız gereken birçok belirti vardır. İmanda olmadığınızda korkuya dayalı pek çok kötü karar verebilirsiniz. Korkuya dayalı kararlar sizi her zaman yeryüzünün lanetine bağlı tutar ve Tanrı'nın sizin için istediklerini kaçırmınıza neden olur. Bu nedenle imanda olduğunuzun kanıtı nedir? İlk işaret kolaydır; iman tanımımıza bakabilir ve yürekte tümüyle güvenmenin gerçek bir anahtar olduğunu anlayabilirsiniz. Ama birçok defa güvendiğimizi düşünsek de aslında Tanrı sözünü yüreğimizde değil, sadece zihnimizde onaylarız. Aradaki farkı görebilmeniz gerekir. Tümüyle güvendiğinizde, elbette Tanrı sözüyle zihinsel bir anlaşma vardır, ama ayrıca emin olmanın getirdiği bir esenlik ve beklenti de vardır.

**İMAN, UMUT
EDİLENLERE
GÜVENMEK,
GÖRÜNMEYEN
ŞEYLERİN
VARLIĞINDAN
EMİN OLMAKTIR.**

– İBRANILER 11:1

İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.

– İbraniler 11:1

Eğer elinizde bir şeye sahip olduğunuzun kanıtı varsa, o şeye sahip olduğunuza dair hâlâ bir teminata ihtiyaç duyar mısınız? Elbette hayır. Eğer imandaysanız, henüz görmemiş olsanız bile Tanrı sözünün söylediğine sahip olduğunuza dair bir bilgi, esenlik ve güvence vardır. Bazıları bunu şöyle tanımlar: “Sahip olduğumu bildiğimi biliyorum.” Bu bilgi koşulların size söylediği şeylerden değil, içten gelir. Ruhunuzda ya da yüreğinizdedir. Korku yok olur ve artık rahatsız edici endişeler zihninizi doldurmaz; tamamlandığını bilirsiniz.

İmanda olmanın bir diğer unsuru sevinç ve beklentidir. Cevabımız burada! İman bir huzur ya da güvenlik duygusundan fazlasıdır. Ayrıca ruhsal olarak pozisyonunuzu savunabilmelisiniz. Bunu söylediğimde, bir mahkeme salonu düşünün ve siz de avukatın sorguladığı tanık olun. Durumunuz hakkında inandığınız şeye neden inanıyorsunuz? Pozisyonunuzu nasıl savunurdunuz? Sadece tek bir cevap var, Tanrı’nın sözü.

Örneğin, biri evinize gelip size “Hey, evimden dışarı çık” deseydi, “Oh, özür dilerim; bize bir gün izin ver, sonra çıkarız” diye karşılık verir miydiniz? Hayır, elbette böyle bir cevap vermezsiniz; muhtemelen gülersiniz. Eğer adam “Hayır, bu benim evim; tahliye et yoksa mahkemede görüşürüz” derse, yanıtınız “Seve seve mahkemede görüşürüz” olur. Duruşmada sakın bir tutumla hâkime tapunuzu gösterirsiniz. Tapunuza göz atar ve sonra rahatsızlık verdiği için diğer adamın tutuklanmasına ve mahkeme masraflarının onun tarafından ödenmesine karar verir. Güvenceniz, nasıl hissettiğinize ya da duygularınıza değil, yasalara ve yasal olarak evin sahibi olduğunuz gerçeğine dayanır.

İmanda olmak söz konusu olduğunda, birçok defa iman ne olduğunu anlamayan insanların imanın biricik kaynağı olan Tanrı

sözü yerine kendi eylemlerine güven duyduklarını görürüm. Tanrı'nın sözüne dayanarak yapılan eylem ya da formülü tümüyle güvenen bir yürekten gelen Egemenlik'in gerçek gücüyle karıştırmak kolaydır. Örneğin, Tanrı'nın Egemenliği'ne para ektiğinizde neden bu tohumun karşılığını alacağınıza inandığınızı sorarsam, cevabınız şu olmamalıdır, "Çünkü şu tarihte belli bir miktar para verdim." Bu beyan sadece eyleminizi, yani formülü göz önüne alıyor ve bir güvence çapası yok. Güvenceniz ancak Tanrı'nın Sözü'nden gelebilir.

İsteklerini alacaklarına neden inandıklarını sorduğumda bana cevap vermeden boş boş bakan birlikte dua ettiğim insanların sayısını hatırlamıyorum. Soruyu sorduğumda, imanlarını, yani gökle anlaşmalarını arıyorum. Onların şöyle dediğini duymak istiyorum, "Alacağıma inanıyorum, çünkü Tanrı bana şu şu bölümün şu şu ayetinde benim olduğunu vaat etti." Eğer bana ayet veremezlerse, büyük olasılıkla çapa atmamışlardır ve aslında teknelerinin nereye gittiğine dair bir ipuçları yoktur.

Unutmayın, iman ancak Tanrı'nın isteğini bildiğinizde var olabilir. Neden mi? İman sadece yüreğiniz Tanrı'nın isteğiyle anlaşma içinde olduğunda var olabilir. Birçok insanın aslında imanda değilken imanda olduklarını düşündüklerine inanıyorum. Zihinleri Tanrı sözünün doğru ve iyi olduğunu kabul edebilir, ama iman sadece yürekleri o söze tümüyle güvendiği zaman olur. Birçoklarının zihni Tanrı sözüyle aynı fikirdedir, ama yürekleri kararlı değildir.

Birçok insanın imanda olduğunu düşünürken aslında imanda olmadığını gösteren iyi bir örneğin şu olduğuna inanıyorum. Ya size geçenlerde gökyüzünün insanların dediğinin aksine mavi olmadığını, ama mavi adını verdikleri rengin aslında sarı renk olduğunu söyleseydim? Diğer bir ifadeyle, tüm hayatımız boyunca bize renklerin yanlış öğretildiğini ve mavinin aslında mavi değil, sarı olduğunu söylüyorum. Ne yapardınız? Şaşkınlık içinde yutkunur, sonra telefonu kapattığınız gibi ilkokul öğretmeninizi arar ve bütün renkleri size yanlış

öğrettiği ve hayatınızı allak bullak ettiği için onu azarlar mıydınız? Bu çok komik değil mi? Böyle saçma bir duygusal tepki, korku ya da drama olmazdı. Anında benim birkaçık olduğumu anlayacak, yorumumu saçma bulup geçiştirecek ve kendi işinize bakacaktınız. Neden? Çünkü mavinin mavi olduğuna tüm yüreğinizle güveniyorsunuz!

Şimdi verdiğim örneği iman konumuza uyarlayalım. Ya Tanrı'nın şifa hakkında söylediklerine tümüyle güvenseydiniz ve bir doktor size kanserden öleceğinizi söyleseydi? O doktora bakacak ve onun bir sersem olduğunu düşünecektiniz, çünkü bunun imkânı yoktu. Neden? Çünkü İsa'nın şifa sağlamak için gereken bedeli ödediğine tümüyle güveniyorsunuz. Anlıyor musunuz? Elbette birçok insan dua ediyor, ama incelendiği zaman dualarının iman değil, sonucundan emin olmadıkları umut duaları olduğunu görürüm. Dostum, işte bu nedenle kendimizi Tanrı Sözü'yle bina etmemiz çok önemlidir. Tanrı'nın isteğinin ne olduğunu bilmeliyiz ki, söylediklerine güvenebilelim ve ayrıca istemediği şeyleri reddedebilelim. Tanrı'nın yaşamla ilgili söylediklerinden beslenmenin ne kadar önemli olduğunu tasvir etmek için kendi hayatımdan bir örnek vereceğim.

İş sahibi olarak çok zor geçen birkaç haftanın ardından iyice yorgun düşmüştüm (henüz kilise pastörü değildim). Programım satış görüşmeleriyle doluydu ve elbette üzerimde komisyonla geçinmenin yarattığı finansal baskı vardı. Rutin bir dolgu işlemi için diş hekimine gidecektim. Diş hekimi Novocaine adlı ilacı diş etime enjekte edene kadar her şey normaldi. İğneyi batırduğunda ani bir çarpma hissi oldu ve sonra çenem yavaşça uyuşmak yerine aniden uyuştu. Şaşırdım ve durumu diş hekimine söyledim. Hekim “Oh, sanıyorum iğne bir sinire değdi” dedi. Hemen sordum, “Bu normal mi?” Şunu söyledi, “Yani genelde iyileşir.” Ne? Onu doğru mu duymuştum? “Doktor, ne demek genelde iyileşir?” diye sordum. Bana “Yaklaşık yüzde 80 ile 85 olasılıkla kalıcı bir olumsuz etki bırakmaksızın tamamen iyileşir” dedi.

Ne? Aniden içimde bir korku belirdi. Şimdi ne olacak? İyileşecek

mi? Zihnim korku dolu düşüncelerle dolmaya başlıyordu. Randevunun ardından yavaş yavaş geçmek yerine yüzüm uyuşmuş bir halde kaldı. Dış hekimi randevusundan bir saat sonra bir başka müşterimle görüşmek üzere yola çıktım, neler olduğunu düşünmek için çok zamanım vardı. Ama tüm yol boyunca esenliğim olmadığı için ve zihnimde dönüp duran korkular nedeniyle ıstırap içindeydim.

Günün ilerleyen saatlerinde müşterimle görüşmeden dönerken bir arkadaşımın evine uğradım. Yüzüm hâlâ uyuşuktu ve bu durumun iyileşeceğine dair birisinden rahatlatıcı bir söz duymak istiyordum. Hatama dikkat edin; aradığım güvence için Tanrı'nın Sözü'ne bakmadım, ama güçlü bir imanlı bile olmayan birisine danıştım. Bu kişiye neler olduğunu anlattım ve “Çok önemli değil, Gary; iyileşecektir” cümlesini duymayı bekledim. Bunun aksine, bana söylediği şey şu oldu. “Oh, hayır! Başına bu gelen bir arkadaşım vardı ve yüzü asla iyileşmedi; o zamandan beri yüzü felçli kaldı.” Duyduklarıma inanamıyordum! Şimdi aşırı bir korku içindeydim. İyi olacağımı biliyormuş gibi davrandım ve zaman ayırdığı için teşekkür ettim. Çaresizlik içinde bir başka arkadaşım evine gittim ve aynı soruyu sordum. Tam bir şok içinde ondan da aynı cevabı işittim, “Ah, olamaz” dedi, “Bir arkadaşımın başına aynı şey geldi ve yüzü asla iyileşmedi; yüzü bugün hâlâ felçli.”

Bu ziyaretin ardından iyice perişan oldum. Tanrı'nın şifa verdiğini biliyordum (zihnimde), ama korkudan kurtulamıyordum. Yüreğim kesinlikle güvenmiyordu. O gece ıstırap içindeydim! Aklım korkularla doluydu, zira yüzümdeki uyuşuklukta bir azalma olmamıştı ve hâlâ dış hekiminin muayenehanesinde olduğu kadar kötüydü. Uyumaya çalışırken sağ kulağımın altında biraz acı hissetmeye başladım. Yoksa? Babam birkaç yıl önce yüz felci geçirmişti ve hastalığının kulağının altında biraz acıyla başladığını söylemişti. Yüz felci, kulağın hemen altındaki kemiğin içinden geçen ve yüz kaslarını kontrol eden sinirin enfeksiyon ya da iltihap sonucu sıkışmasıyla oluşur.

**O ANDA TEK
UMUDUMUN
TANRI'NIN SÖZÜ
OLDUĞUNU
BİLİYORDUM.**

Yatağa uzanmış uyumaya çalışırken zihnimde sürekli şu sözlerin yankılandığını duyuyordum, “Tıpkı baban gibi yüz felci olacaksın.” Sabah uyandığımda tam bir yüz felci hastası olmuştum! Şimdi sadece çenem değil, yüzüm sağ tarafı da tümüyle uyuşmuştu ve gözlerimi ya da ağzımı kapatamıyordum. Darmadağın oldum.

Şüphelerimi doğrulatmak için yakınlardaki bir doktora gittim. Muayeneden sonra bana baktı ve gerçekten yüz felci olduğumu söyledi. Bunun üzerine “Bundan sonra ne olacak?” diye sordum. Bana “Vakaların yüzde 80 ile 85’i kalıcı bir felç bırakmadan kendiliğinden iyileşir.” “Duyduğumu düşündüğüm şeyi mi söyledi?”

O zaman başımın dertte olduğunu anladım. Şeytan’ın burada durmayacağını biliyordum ve bundan sonra olacakları görmek istemiyordum. Yanlış yolda ilerlediğimi fark edecek kadar ruhsal savaş hakkında bilgim vardı. Hatırlarsanız, bu tür şeyler hakkında henüz çok şey bilmediğim bir dönemdi. Ama eğer bu belayı yenmekte başarılı olacaksam ruhsal bir mücadele vermem gerektiğini biliyordum. Ayrıca bu durumun, yorgun olduğum ve sıkıntı beklemediğim bir zamanda beni savunmasız yakalamak için Şeytan’ın kurduğu bir tuzak olduğunu anladım.

O anda tek umudumun Tanrı’nın Sözü olduğunu biliyordum. Başıma bela olan bu korkuyu durdurmak için içimde kesinlikle güç yoktu. Bu nedenle 3x5’lik kartların üzerine şifa ayetlerini yazdım ve evimin her yerine bunları astım. Rab’bin huzurunda tövbe ettim ve yüreğimde iman geliştirme sürecini başlattım. İmanın gelişmesi için Tanrı Sözü’nü yüreğime ekmem gerektiğini biliyordum ve bu yüzden gün boyunca Tanrı’nın Sözü üzerinde derin düşünecektim.

İlk başta hiçbir şey değişmedi. Yüzüm uyuşmuş kaldı ve sürekli olarak korku ruhuyla savaştım. Yaklaşık bir hafta sonra, yüzümde henüz hiçbir değişiklik olmamışken, gerçekleşti! Markos 4:26 ayetinin öğrettiği süreçte olduğu gibi, Tanrı Sözü’nü yüreğime ekince iman

oluşmaya başladı; önce filiz, sonra başak, sonra başağı dolduran taneler ve sonunda olgun ürün oluştu.

Bütün bu süreç boyunca henüz anlaşma ve dolayısıyla iman yoktur. Ne var ki, değişimi görmememe ya da sürecin nasıl işlediğini bilmememe rağmen, Markos 4'e göre işler aslında değişiyor. Sözünü ettiğim değişim henüz doğal âlemde tezahür etmiyor, ama değişim yüreklerimizde gerçekleşiyor. Eğer Tanrı'nın Sözü'ne sıkı tutunursak, Söz yüreğimizin inanç sistemini inançsızlıktan gökle anlaşma haline doğru kendiliğinden yavaşça değiştirir. Böylece tek cevabımın o olduğunu bilerek Söz'e tutundum.

Bir gün evde yürüyüp üzerinde şifa ayetleri yazılı kartlara bakarken, daha önce yüzlerce kez görmüş olduğum bir tanesine aniden gözüm takıldı. Bu kez o ayete baktığımda, BAM! Birden üzerime meshediliş geldi, korku beni anında terk etti ve iyileştigimi ANLADIM. Evet, yüzüm hâlâ uyuştu. Değişiklik yoktu, ama iyileştigini biliyordum. Birkaç saat içinde yüzüm normale döndü ve bütün uyuşukluk tamamen geçti. Tanrı'ya şükrolsun! Tanrı Sözü çalışıyor!

İhmalimden ve meşguliyetimden ötürü ruhsal hayatımın zayıflamasına izin vermiş olmama rağmen, sonunda hatamı anladım ve akılsızlığımdan ötürü tövbe ettim. Bu olay imanın gerçekten işe yaradığını ilk öğrendiğim ve bu alanda çok tecrübem olmadığı bir dönemde oldu. Geçmişte sıkıntıya düştüğümde doğrudan Tanrı Sözü'ne gitmek yerine geleceğimde ne olacağını insanlara sormamı akılsızlık olarak görüyorum. Ne olduğunu bir kez anladığımda Tanrı'nın Sözü'ne güvenle yöneldim. Ne yazık ki, çoğu insan bu süreçte güvende değiller, çünkü daha önce iman ve imanının nasıl geldiği onlara hiç öğretilmemiş. Süreçten habersiz oldukları için, baskı altına girdikleri zaman, işe yaramadığını düşünerek Tanrı Sözü'nü boş veriyorlar.

Şeytan'ın Karşı Saldırısını Anlayın

Christine kilisemize geldiğinde Tanrı hakkında çok şey bilmiyordu. Pazar ibadetlerimizden birinde yeniden doğdu ve hayatı kökten değişti.

Kilisemizde bir Egemenlik oryantasyon sınıfımız var. Konuştuğumuz ve öğrettiğimiz konulardan birisi yasal olarak sahip olduğumuz şifa hakkı. Christine yıllardır işitme sorunu yaşıyordu. Aslında, 40 yıldır işitme cihazı kullanıyordu ve işitme duyusunu %50'nin üzerinde kaybetmişti. Annesi sağırdı ve kardeşi de aynı onun gibi işitme kaybı yaşıyordu. Christine bir imanlı olarak şifa için yasal hakka sahip olduğunu duyduğunda çok heyecanlandı!

Sınıfta eşim ellerini onun üzerine koydu ve işitmesinin açılması için dua etti ve aniden kusursuz biçimde işitmeye başladı. Christine çığlık atmaya, ağlamaya ve Tanrı'yı övmeye başladı. Eşim Drenda ve Christine iyi haberi vermek için geldiklerinde, Şeytan'ın karşı saldırısına karşı onu uyarmam gerektiğini hissettim. Eğer belirtiler geri gelmeye başlarsa hastalığa karşı cesaretle konuşmasını, artık iyileştiğini beyan etmesini ve Şeytan'a geri çekilmesini buyurmasını söyledim. Ertesi sabah sınav geldi. İşitme duyusunun gerilemeye başladığını fark etti. Bunun üzerine tam olarak dediğimiz şeyi yaptı ve sesli olarak "HAYIR! Şeytan, bunu kabul etmiyorum. İyileştim ve İsa Mesih'in adıyla iyiyim!" dedi. Pop! Kulakları yeniden açıldı ve o günden beri gayet net işitebiliyor.

Şeytan'ın karşı saldırıya geçeceğini ve kendi alanını geri almaya çalışacağını unutmayın. Bunu yapmasına izin vermeyin. Tanrı'nın Sözü üzerinde kalın!

Bu bölümde imanın ne olduğunu, nasıl işlediğini, imanda olduğunuzu anlamak ve imanı elde etmek konularında temel bir anlayışa kavuşmanıza yardımcı olmaya çalıştım. Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatınızda işlemesi için bunu bilmelisiniz. Unutmayın, İsa kadına şöyle dedi, "İmanın seni kurtardı." Ve sizin için de aynısı olsun: Yüreğinizin göğün söylediklerine tümüyle güvenmesi demek olan imanınız ve akabinde orağı vurmanız hayatta karşılaşabileceğiniz her sorun ya da ihtiyaçta aradığımız cevap olacaktır.

BÖLÜM 6

RAB'BİN BEREKETİ

Bir restoranda eşim ve misafir bir konuşmacıyla birlikte oturuyordum. Akşam saat 10:00 sularıydı ve az önce çok güçlü bir akşam hizmetini bitirmiştik. Garson siparişlerimizi almaya geldi ve onunla konuşmaya başladık. Misafir konuşmacımız ona kilisemizi ve bu akşamki hizmetin ne kadar harika geçtiğini anlatmaya başladı. Sonra garsona, “Avlanmaktan hoşlanırsınız mı?” diye sordu. Avlanmaya bayıldığını söyledi. Misafir konuşmacımız benim av hikâyelerimi her zaman büyük zevkle dinlerdi ve aslında ona o akşam bir arkadaşına götürmesi için *İman Avı* adlı kitabımın bir kopyasını vermiştim. Kitap yanımdaydı.

Garson pek çok defa ava çıkmasına rağmen hiç geyik vuramadığını anlattı. Misafirim ve ben Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl çalıştığını ve her ava çıktığında bir geyik avlamayı bekleyebileceğini açıklamaya başladık. Bizim hakkımızda ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Ama yanımdaki kitabı hatırladım ve ona bir tane vermeyi önerdim. Misafirime ona başka bir tane vereceğimi söyledim. Garson teşekkür etti ve kitaba bakacağına söz verdi, ama ben muhtemelen ondan bir daha haber almayacağımı düşündüm. Yanılmışım.

Bir yıl sonra, aynı misafir konuşmacı kilisemize tekrar geldi ve geçen yıl gittiğimiz restoranı çok sevdiğini ve yeniden oraya gitmek

istediğini söyledi. Biz de gittik. Oturduğumuzda, geçen yıl çalışan konuştuğumuz garsonun hâlâ orada olduğunu görmek bizi şaşırttı. Yanımıza geldi, bize bakıp “Hey, bir yıl önce gelmişsiniz ve geyik avını konuşmuştuk” dedi. “Evet, hatırlıyoruz” dedik. “Bana verdiğiniz kitabı okudum ve aynen uyguladım. Geçen yıl iki geyik avladım ve bu yıl da geyiğimi ele geçirmeyi bekliyorum” dedi. Bu hikâyeyi duymaktan mutlu olduk, ama şaşırmadık. Egemenlik her zaman çalışır!

Yaklaşık 25 pastör için düzenlediğim bir seminerde Tanrı'nın Egemenliği ve nasıl işlediğini öğretiyordum. Harika bir seminer olmuştu. Toplantı odasından çıkmak üzereyken pastörlerden biri yanıma geldi. Eşiyle birlikte benimle ve eşimle konuşmak istediklerini söyledi. Pastör bize eğer hafta sonuna kadar 6.900 dolar ödeyemezse evine haciz geleceğini anlatmaya başladı. Kendi adına şu anda elinde tuttuğu 100 dolardan başka parası olmadığını açıkladı. “Hepsi bu” dedi, “ama bu akşam öğrettiğin gibi bu parayı tohum olarak ekmek istiyorum ve sen ve eşin bu hafta ihtiyacımız olan para için bizimle birlikte dua edin.” Hepimiz el ele tutuştuk, dua ettik ve para için Tanrı'ya şükrettik.

Yaklaşık bir ay sonra aynı pastörü başka bir etkinlikte gördüm. Heyecanla bana koştu ve ”Sana ne olduğunu anlatmalıyım” dedi. “Daha önce konuştuğumuzda sana bunu söylemedim, ama eşim ve ben garajımızda yarı zamanlı olarak serigrafi tişört baskı işi yapıyoruz. Çok fazla iş yapmayız, ama arada sırada birkaç sipariş alırız. Sizinle dua ettikten sonra toplamda 8.900 dolarlık bir dizi sipariş aldık. O hafta çok çalışmak zorunda kaldık, ama Cuma gününe dek evimizi tutmak için gereken 6.900 doları kazandık. Teşekkürler!”

Kuzey Carolina'da yaklaşık 500 pastörün katıldığı bir pastörler konferansındaydım. Konuşmacı değildim, sadece katılımcıydım. Bir adam yanıma gelerek “Seninle konuşmam gerek” dedi. Bu adam Almanya'dan gelen bir pastördü ve bana anlatacağı ilginç bir hikâyeyi söyledi.

Genç oğlunun eline bir şekilde benim CD'lerim geçmiş. Onları

dinledikten sonra, parası olmadığı için imanla bir PlayStation 3 almaya karar vermiş. Sanırım hepiniz PlayStation 3'ün ne olduğunu bilirsiniz, ama bilmeyenleriniz varsa bir çeşit bilgisayarlı oyun konsoludur. Pastör bir gün oğlunun ofisine geldiğini ve o PlayStation 3 için onunla birlikte dua etmesini söylemiş. Oğlu bunu CD'lerimden öğrendiğini ve bir tohum ekerek bu konuda babasıyla birlikte dua etmek istediğini açıklamış. Pastör o anda bu konuyu çok düşünmediğini, ama kilisenin pastörü olarak oğlundan bir tohum, yani maddi bir sunu aldığını söyledi. Sonra o ve oğlu birlikte dua ederek oğulun şimdiden bir PlayStation 3'e sahip olduğunda anlaşımlar ve konuyu oldu bilmişler.

Ertesi gün kiliselerinden bir kişi pastörü aramış ve oğlunun kısa dönemli bir projede ona yardım etmeyi düşünüp düşünmeyeceğini sormuş. Oğul sevinçle kabul etmiş ve o iki günlük projede PlayStation 3 alacak kadar para kazanmış.

Bu olay oğlunun dikkatini çekmiş ve pastör birkaç hafta sonra oğlunun yeniden ofisine geldiğini ve başka bir şey için dua istediğini söylemiş. Pastör "elbette" demiş, ama oğlu Tanrı'dan ona gelişkin kaslar vermesini isteyince biraz şaşırılmış. Pastör bana bu konuda oğluna tam olarak nasıl bir cevap vereceğini bilemediğini söyledi. Ama sonunda oğluna eğer kas geliştirmek istiyorsa kendi üzerine düşeni yapması gerektiğini ve bunu anladığı takdirde onunla anlaşacağını söylemiş. Oğlu kabul etmiş. Böylece oğlu gelişmiş kaslar için ekim yapmış ve bunun için dua etmişler.

Ertesi gün pastörün evinin önüne bir araba park etmiş. Kiliseye katılan bir aileymiş. Pastör onlarla konuşmaya çıktığında, garajlarını temizlediklerini ve pastörün oğlunun isteyebileceği bir halter seti getirdiklerini söylemişler. Eğer istemezse, pastörün en azından isteyen başka birine verebileceğini düşünmüşler.

**RAB'BİN
BEREKETİDİR
KIŞIYI ZENGİN
EDEN, RAB BUNA
DERT KATMAZ.**

– ÖZDEYİŞLER 10:22

Pastör, oğlunun kas geliştirmek isteğini başka hiç kimsenin bilmediğini ve bu konuda henüz geçen gece dua ettiklerini söyledi. Pastör şok olmuştu. Eve girmiş ve oğluna şöyle seslenmiş, “O CD’ler nerede?”

Bu türden hikâyeler sıradandır. Her zaman duyuyorum ve bunların sizin hayatınızda da sıradan olmasını istiyorum. Şimdiye dek Tanrı’nın Egemenliği’nin yasalarının nasıl işlediğine dair kilit unsurların yanı sıra göğün yeryüzünde meşruiyet ya da yetki alanı kazanması için anlaşmanın ya da imanın gerekli olduğunu ortaya koyduk ve inceledik. Şimdi, bu Egemenlik yasalarının finansal ihtiyaçlarımıza nasıl yardımcı olabileceği hakkında biraz daha derine inelim.

*RAB’bin bereketidir kişiyi zengin eden,
RAB buna dert katmaz.*

– Özdeyişler 10:22

Bu ayeti ilk gördüğümde şöyle düşünmüştüm, “Elbette, aslında dediği şeyi kastetmiyor, değil mi?” Ama kesin olarak dediği şeyi kastettiğini keşfettim! Bu ayetin neyden bahsettiğini anlamak için, başlangıca, insanın yaratılışına bakmamız gerekecek.

Ama biri bir yerde şöyle tanıklık etmiştir:

*“Ya Rab, insan ne ki, onu anasın,
Ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?
Onu meleklerden biraz aşağı kıldın,
Başına yücelik ve onur tacını koydun,
Ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin.
Her şeyi ayakları altına sererek
Ona bağımlı kıldın.”*

*Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı
olmayan hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana
bağımlı kılındığını henüz görmüyoruz.*

– İbraniler 2:6-8

Bu pasajı daha önce okuduk, ama şimdiki konumuz bakımından önemli. Özetle insan yaratıldığında yeryüzündeki her şey onun egemenliğinin altına verildi. Ona bağımlı olmayan hiçbir şey yoktu. Tanrı'nın verdiği yetkiyle yeryüzü âlemini yönetti ve temsil ettiği egemenliğin tacını taktı. Egemenliğin meshini giyindi ve yetki makamıyla onurlandırıldı. Tanrı'ya isyan etmiş olan Şeytan, Adem yaratılmadan önce yeryüzüne atılmıştı. Şeytan, Tanrı'nın yetki tacını giyen insanın egemenliği altına girdiği için insanı küçümsedi. Şeytan'ın bundan böyle doğal, yaratılmış fiziksel doğası kendisinden çok daha zayıf olan bu yaratığa tabi olması gerekiyordu. Ancak Adem'in konuştuğu her sözcük sanki Tanrı konuşmuş gibi aynı yetkiye sahipti. Tanrı oğlu Adem bu müthiş yetki ve yücelik makamından yeryüzünü yönetiyordu.

Böylece Şeytan insandan nefret etti ve yeryüzü üzerinde sahip olduğu yetkiyi kıskandı. Tek amacı bir şekilde insanın tacını, yani sahip olduğu makamı onun elinden almaktı. Yalnız küçük bir sorun vardı. Şeytan Adem'in tacını ele geçirme gücüne sahip değildi; tek umudu Adem'i bir şekilde kandırarak tacını kendisinin çıkarmasını sağlamaktı. Şeytan böylece Tanrı'nın güvenilmez olduğuna ve hayatta Tanrı'nın sunduklarından daha fazlasının bulunduğu Havva'yı ikna etti. Böylece Adem ve Havva, Tanrı yerine Şeytan'a inanmayı seçtiler ve Tanrı'ya ihanet ettiler. Sonunda Adem ve Havva Tanrı'nın Egemenliği'ndeki yasal pozisyonlarını yitirdiler ve Şeytan 2. Korintliler'de Pavlus'un tanıttığı gibi bu çağın ilahı haline geldi.

Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasını diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir.

– 2. Korintliler 4:4

Adem isyan etmeden önce, oğul olmanın bereketlerinden yararlanıyordu. Tanrı'nın nesi varsa onundu ve hayatının bir tek

günü eksiklik ya da korku duygusunu tanımamıştı. Adem'in yeryüzü gezegeninde yaşaması için gereken her şey daha o yaratılmadan önce halihazırda oradaydı.

Yaratılış kitabında açıklanan yaratılışın altı gününe baktığımızda, insanın altıncı günün sonunda, yani Tanrı'nın yaratılış tasarısının son kısmında yaratıldığını görürüz. Kaderinde Tanrı'nın dinlenme günü olarak ilan ettiği yedinci günde yaşamak vardı. Bunun nedeni Tanrı'nın yorgun olması değil, her şeyi tamamlamış olmasıydı. Tanrı'nın tamamladığı işi ve insan için yaptığı görkemli tasarımı bir an için düşün. Ne yazık ki, Adem bütün bunları elinin tersiyle itti ve bu süreçte Egemenlik'teki yasal konumunu yitirdi.

Adem'in itaatsizlik etmesinin ardından Tanrı ona yargısını bildirdi:

*RAB Tanrı Adem'e,
"Karının sözünü dinlediğin ve sana,
Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için
Toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi,
"Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.
Toprak sana diken ve çalı verecek,
Yaban otu yiyeceksin.
Toprağa dönünceye dek
Ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın.
Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın
Ve yine toprağa döneceksin."*

– Yaratılış 3:17-19

Görmenizi istediğim ilk şey toprağı Tanrı'nın lanetlemediğidir. Bunu Adem yaptı. Toprak üzerinde tam bir egemenliğe sahipti. Toprakla ilgilenen oydu. Yeryüzünde tam ve mutlak egemenliğe sahip olan Adem Tanrı'nın yönetimine ihanet eder ve esasen Tanrı'yı dışarıya atar. Bu kararın sadece Adem üzerinde değil, tüm yeryüzü ve o günden beri dünyaya gelen her insan üzerinde muazzam sonuçları

oldu. Tanrı'nın ona verdiği yetki alanını hâlâ korumasına rağmen, bir zamanlar temsil ettiği tacın ve egemenliğin desteğiyle yönetmekten aciz kaldı. Adem yaşamdan ayrıldığı için kendisine yabancı bir kavram olan ölüm artık onu ele geçirmişti.

Tanrı Adem'e yaptığı şeyi bildirir ve ilk olarak günahı yüzünden Tanrı'nın egemenliğindeki yasal konumunu kaybettiğini söyler. Ve o egemenliğin yeryüzündeki yasal temsilcisi Adem olduğundan, gök yeryüzü aleminde yetki alanı elde ettiği yasal temsilcisini kaybetmiş oldu. İkinci olarak, yeryüzünün kendisi etkilenmişti ve Aden Bahçesi'nde olduğu gibi artık zahmetsiz yiyecek vermeyecekti. Artık toprağın ihtiyaçlarını üretmesi ve hayatta kalması için Adem'in emeği ve alın teri gerekecekti. Artık tarlaları dikenler ve çalılar ele geçirir ve hayat zorlaşır; hayatta kalma mücadelesi artık yaşam biçimi haline gelir.

Adem'den sonra gelen her insanın üzerinde bir yük olan, korku ve ölümlle lekelenmiş bu hayatta kalma mücadelesine yeryüzünün lanet sistemi diyorum. Siz ve ben bu hayatta kalma sisteminde yetiştik ve hepimiz bunun ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Davut, 23. mezmurda buna karanlık ölüm vadisi adını verir.

*Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile,
Kötülükten korkmam.
Çünkü sen benimlesin.*

– Mezmur 23:4

Ölüm korkusunun havayı doldurduğu bir âlemdir. Ama ayrıca bir başka olumsuz sonucu da vardır. İnsan Tanrı'yla ilişkisini kaybeder ve böylece kendisini tanımaz; yaratılış amacını ve kimliğini bilmez. İnsan yaratıldığında ona bir amaç bir görev verildi. Tanrı adına yeryüzüne egemen olacaktı. Diğer bir deyişle, yaşamı için Tanrı vergisi bir görevi ve amacı vardı. Ama şimdi insanın tüm zihniyeti hayatta kalma mücadelesine çevrilidir. Hayatta kalmak artık onun amacı ve odaklandığı görevidir.

**YERYÜZÜNDEKİ
BU HAYAT
MÜCADELESİ
LANETİ HERKESİ
YORMAKTADIR.**

Şimdi insanın verdiği her karar ister bulmak ister biriktirmekle ilgili olsun bu hayat mücadelesi lanetinin filtresinden geçmektedir. Rahat yoktur; her gün emek vererek ve ter dökerek geçer. Bu hayatta kalma mücadelesinden kaçmanın tek mümkün yolu, artık koşturmamak için yeterince maddiyat biriktirmektir. İnsanın günahın düşüşünden beri her erkek ve kadının hayali budur. Koşturmaktan kurtulmak için bir numaralı hedefleri budur. Fazladan maddiyata sahip olacak kadar şanslı bir kimse artık onu özen ve dikkatle istifler. Büyük bir kaybetme korkusuyla mallarına tutunurlar, zira kaybederlerse, yeniden emek verip ter dökerek hayat mücadelesinde koşturmaya mecbur kalacak ya da tutsak olacaklardır.

Dediğim gibi insanın hayali, hayatta kalma mücadelesinin hedefi, emeğin kölesi olmamak ve rahata erişmek için yeterince maddiyat elde etmektir. Bu gerçeği net bir biçimde anladığınızdan emin olmak istiyorum: Yeryüzündeki bu hayat mücadelesi laneti herkesi yormaktadır.

Bir sabah bir pastörle sohbet ettiğimi hatırlıyorum. Her sabah hizmeti severek uyandığını, ama parasal durumunu, borçlarını ve parasızlığını hatırlayınca keyfinin kaçtığını anlatıyordu. Finansal sorunlarının hayatını boğmaya ve bütün sevincini çalmaya çalışan ıslak bir battaniyeye benzediğini söyledi. Bu tür bir işlev bozukluğu yaşayanlar sadece pastörler değil. Borç içinde, ayın sonunu zorlukla getirmeye çalışan pek çok aile için bu bir hayat biçimidir.

Herkes bir çıkış yolu arıyor ve tek çıkış yolu bir servete, yani gereğinden fazlasına sahip olmaktır. Yeryüzünün lanet sistemi altında, artık bir insanın kimliği sahip olduklarına ve ne kadar para kazanabildiğine göre belirlenir. İlk olarak, insan çaresizce çıplaklığını, gerçek yaratılış amacının ve kimliğinin kaybını örtmeye çalışır ve

sahte şeylere sarılır. Ve şimdi bir zamanlar kendisini yücelikle örten Tanrı'nın sağladığı meshedilişin yerini servetle doldurmaya çalışır. İkinci olarak, Tanrı'nın Egemenliği'nde sahip olduğu yücelik ve onur tacının yerini maddi yaşamın verdiği gurur ve diğer insanlara hükmetmekle doldurmaya çalışır. İnsan artık tek bir şeye bağımlıdır; servet edinmek ve istiflemek. Kimliği artık ne kadar serveti olduğuna ve diğer insanlar üzerinde ne kadar güç kullanabileceğine bağlıdır. Toplumda statü ve konum sahibi olmak günaha düşmüş insanın öz saygısı için çok önemlidir.

Şunu düşünün. Genelde bir erkeğin bir diğerine sorduğu ilk soru nedir? “Ne iş yapıyorsun?” Neden? Gerçekten o kadar ilgileniyor muyuz? Aslında hayır, ama bu sorunun cevabı o kişiye karşı saygı düzeyimizi belirler. Diğer bir deyişle, kendimize şunu soruyoruz, “Bu diğer adam kim? Yeryüzü âleminde hangi konuma ya da statüye sahip? Onu ne kadar onurlandırmalıyım?” Elbette, burada sadece bir erkeğin bakış açısıyla konuşuyorum, hanımlar. Siz hanımların tamamen farklı bir kimlik bakışıyla hareket ettiğinizin farkındayım.

Günümüzde yeryüzünün lanet sistemi hâlen yürürlükte! İnsanlar bütün kararlarını para bulmak ya da istiflemek süzgecinden geçiriyorlar. İnsanlar amaçları ne olursa olsun daha iyi kazanacakları bir işe girmek için hiç düşünmeden başka bir ülkeye ya da eyalete taşınırlar. Herkes bir pop yıldızı olmak ister. Neden? Kimlik (konum) ve servet yüzünden.

Binlerce ortaokul öğrencisi yetişkin olduklarında hangi mesleği yapmak istediklerinin sorulduğu bir ankete katıldı. Katılanların yüzde altmış beşi mesleki hedeflerinin ünlü olmak olduğunu belirtti. Ünlü mü? Son baktığımda ünlü olmak bir meslek değildi.

Bir başka çalışmanın sonuçlarına göre çalışanların yüzde 30'u çalıştıkları işten nefret ediyor ve bir diğerine göre yüzde 40'ı işlerinden memnun değil. Demek ki, Amerika'daki çalışanların yüzde yetmiş yaptıkları işten hoşlanmıyor! O zaman neden çalışıyorlar? Çünkü hayatta kalma mücadelesinin kölesi olmuşlar ve sırf hayatlarını

sürdürmek için emek verip ve alın teri dökerek koşturuyorlar. Bu çalışanların çoğu için amaç ve tutku denklemde yer almıyor; motive edici tek etken faturalarını ödemek. Para bulma ihtiyacının kölesi olmak diğer seçeneklere çok yer bırakmıyor. En çok parayı ödeyen her seferinde kazanır. Buna hayat mücadelesi denir! İçinde bulunduğumuz yer böyledir. Zihninizde bir tekerleğin içinde olabildiğince hızlı koşan, ama hiçbir yere ulaşamayan bir kobay faresi canlandırın. Gülünç ve sevimli bir görüntüdür. Ama gerçek dünyada hiç de sevimli değil. İnsanlar o tekerleğin içinde ölüyorlar ve umdukları yere asla ulaşamıyorlar.

'Ne yiyeceğiz, ne içeceğiz?' diye düşünüp tasalanmayın. Dünya ulusları hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa Babanız, bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz O'nun egemenliğinin ardından gidin, o zaman size bunlar da verilecektir.

– Luka 12:29-31

Emek vermek ve ter dökmek bildiğimiz tek sistem. Eğer size borçtan kurtulmanız gerektiğini söyleseydim, yani 12 ay içinde borçtan kurtulmanız gerektiğini, aksi halde tüm ailenizin kalıcı olarak Kuzey Kutbu'na gönderileceğini (bilerek uç bir örnek kullanıyorum) söyleseydim, ne yapardınız? Ne yapacağınızı size söyleyeyim. Derhal daha çok ter dökmek ve daha hızlı koşturmak için bir plan yapmaya başladınız. Şöyle derdiniz, “Birkaç yarı zamanlı iş daha yapabilirim. Eşim birkaç yarı zamanlı işte çalışabilir ve çocuklar da yardım edebilir.” Görüyorsunuz, ihtiyaçlarınızın sağlanması için öğrendiğiniz tek sistem bu emek ve ter sistemidir. Bu sistemin bir başka resmini vereyim.

Sokağınızda koştuğumu ve evinizin karşısında yerde bir kese kağıdı içinde on milyon dolar bulduğumu farz edelim. Çok heyecanlandım, ama bunu bildirmem gerektiğini biliyorum. Bu nedenle sizin evinize geldim ve telefonunuzu kullanmak istedim. Siz orada durmuş beni

dinlerken şerifin ofisini aradım. Onlara ne bulduğumu söyledim. Kayıtlarını kontrol ettikleri kısa bir sessizlikten sonra, kendilerine kayıp para ihbarı gelmediğini ve parayı tutabileceğimi söylediler (normalde böyle bir şey söylemezler, ama tasvirim için gerekiyor). Bunu duyduğumda zıplayıp sevinç içinde bağırdım. Sonra size bana söyledikleri şeyi aktardım ve sevinçten kendimden geçmişim.

Ben sevinirken ve bütün bunları size açıklarken siz nazikçe gülümsediniz. Ama o gece yemek masasında bu hikâyeyi eşinize anlatırken ne yapardınız? Gülümser miydiniz? Sanmıyorum. “BU _____!” derdiniz. Boşluğu doldurdunuz değil mi? Doğru cevabın “HAKSIZLIK” sözcüğü olduğunu nasıl bildiniz? Nasıl bildiğinizi söyleyeceğim çünkü böyle yetiştirildiniz. İçinde büyüdüğünüz sistem buydu. Bunun yolu emek vermek ve ter dökmektir.

Örneğimdiki parayı hiç emek vermeden buldum ve bu sistemi kandırmaktır. Haksızlıktır. Haksızlık olmasının nedeni o para için çalışmamış olmam değildi; onu buldum. Muhtemelen sizin asla böyle bir şansınız olmayacağını ve günlerinizin gene hayatta kalma mücadelesine kölelik etmekle geçeceğini bilerek kıskançlık ve acılık duygusuyla doldunuz.

Bunun tersine, eğer bir gün yırtık ve kirli giysiler içinde kiliseye gelip insanlara “Sonunda başardık! Drenda ve ben on yıl boyunca günde 22 saat çalıştık ve sonunda evimizin borcunu ödedik” deseydim, ortam alkışlar ve tezahüratlarla dolardı. Neden? Çünkü bunu teşvik edici bulacaktınız; biri başardı ve bir çıkış yolu var! Ama yolun kenarında duran parayı bulduğumda neden hiç kimse bağırpı alkışlamadı? Ve yukarıdaki boşluğu doldurmanız neden bu kadar kolay oldu? Çünkü düşünce biçimimiz böyle; ayrıca hayaliniz de bu. Haklı olmak için hepimizin öğrendiği emek ve ter sistemi işlemelidir. Emeksiz paraya kavuşmak haksızlıktır.

Ama emek ve ter sisteminden kaçmak herkesin hayalidir. Servet sahibi olmak, milyoner olmak çoğu insan için boş bir umuttur. Milyon

dolarlar dendiğinde akla gelen şey servetti. Servet, birçok insanın her gün çektiği zahmetlere karşı özgürlük olasılığını sunmaktadır. Herkes koşturmaktan yorgundur ve milyonlarca dolara sahip olmak sonunda durabilecekleri ve istediklerini yapabilecekleri anlamına gelir. Bunu düşünün: Piyangonun cazibesi nedir? ÖZGÜRLÜK! Faturaları ödemek ya da geçimini sağlamak etrafında dönmeyen kararlar verme, bir seçeneğe sahip olma özgürlüğü.

Kim milyoner olmak ister? adlı yarışma programı dünyanın her yerinde son derece popülerdir. Çok caziptir, çünkü herkes bu özgürlüğün hayalini kurar. İnsanlar programı izlerken duygusal bir bağ kurular, yarışmacıyı destekler ve başarmasını umarlar.

Konuyu biraz değiştirirsek, çalmak da en basit tanımıyla emeksiz kazançtır. Ahlâksız bir yoldan yeryüzü lanet sisteminden özgürlük sunar. O zaman herkesin koşturmaktan kurtulmak istediğinde anlaşalım! Ama bir çıkış var mı? Dolandırıcılık son derece yaygındır. Denizaşırı ülkelerden günde en az on kez gönderilen epostalarda acıklı bir hikâye eşliğinde 20 milyon dolarlık bir mirasa konduklarını, ama bu parayı emniyete alacak birine ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar. Eğer parayı onlar adına korumayı kabul edersem paranın yarısını vermeyi teklif ediyorlar. Elbette bundan sonra mirası bana göndermek için eposta adresimin yanı sıra, az miktardaki işlem masrafını, sigorta masrafını, transfer ücretini ve başka ne ücret diyorlarsa onları ödememi istiyorlar. Gerçekten mi? Aptal gibi mi görünüyorum?

Bir müşteri beni aradı ve yatırım tavsiyesi istedi. Her zamanki soruları sordum ve yatırıma yönlendirmek istediği yaklaşık beş milyon doları olduğunu öğrendim. Paranın şu anda elinde olmadığını, ama miras yoluyla kendisine geleceğini söyledi. Paranın ne zaman kendisine ulaşacağını sorduğumda işlemlerin iki hafta süreceğini söyledi. Bunun üzerine iki hafta sonra onu aradım ve biraz daha zaman alacağını söyledi. Mirasın bulunduğu Avrupa bankasından parayı almakta zorluk çekiyordu. Bu durum dikkatimi çekti ve sorular sormaya başladım.

Hikâyesine göre sözüm ona Fransa'da bir amcası ölmüş ve bu amca ona beş milyon dolar miras bırakmış. Ancak, mirasın onun hesabına transfer edilmesi için ödenmesi gereken 50.000 dolarlık bir vergi yükümlülüğü varmış. Hâlâ bu vergiyi ödemek için uğraştığını ve tüketici kredisi almak için başvurduğunu söyledi.

Bir avukatının olup olmadığını sorunca “Evet, beni Fransa'dan arayan avukat konuyla ilgileniyor” diye cevap verdi. “Yani, bu meselede yardımcı olan Amerikalı bir avukatın yok mu?” diye sordum. “Hayır” dedi, “Sadece Fransa'dan arayan avukat var.” 50.000 doları bulmakta zorlandığı için Fransa'daki avukat paranın yarısını ödemeyi teklif etmiş ve mirası aldığı için geri ödeyebileceğini söylemiş. “Hayır,” dedim, “dolap çeviriyorlar!” Daha önce bu sözde amca'yı hiç duymamış olmasına rağmen, bu olayın gerçek olduğuna inanıyordu. Onu iki hafta sonra yeniden aradım ve parayı birkaç gün içinde bankaya göndereceğini söyledi. Ona bir kere daha şöyle dedim, “Zaten beş milyon dolar ellerinde. Eğer vergi parasını gerçekten istiyorlarsa, 50.000 dolar ödeme emri vermek için sana bir eposta gönderirler ya da imzalayıp geri göndermen için bir form fakslarlar.” Ama bana inanmadı, onların doğruyu söylediklerine ikna olmuştu.

Bir Pazar günü kilisede benzer bir olay duydum. Genç bir adam deniz aşırı bir mirastan gelecek parayı değerlendirmek için benden yatırım tavsiyesi istedi. Cümlesini bitirmesine izin vermedim. “Biliyorum, biliyorum, parayı göndermek için senden bir ücret talep ediyorlar, değil mi?” dedim. “Evet, nereden bildin?” diye sordu. Ona da bunun bir dolandırıcılık girişimi olduğunu söyledim. Öldüğü söylenen adamı tanımıyor olmasına ve Amerika'da avukatı olmamasına rağmen, gene de paranın gerçek olduğuna dair benimle çekişti. Bu adamlar neden buna kaniyordu? Çünkü özgür olmak istiyorlardı! Bu fikirden vazgeçemiyorlardı, çünkü milyarda bir bile gerçek olma ihtimali varsa, bunu değerlendirmek istiyorlardı.

Size başka bir örnek vereyim. Drenda'yla birlikte sahip olduğumuz

finansal hizmetler şirketi Amerika'nın tümünü kapsıyor. Büyük bir iş! Şirketimizdeki fırsatlar gerçek; yılda yüzbinlerce dolar kazanan müşterilerimiz var. Ama bizim işimizde öğrenecek çok şeyler de var. İnsanların parasını işletiyoruz. Bilmemiz gereken yasalar ve öğrenmemiz gereken varlık planlama stratejileri vardır.

Şirketimizde çalışacak iyi adaylar bulmak için Columbus, Ohio bölgesindeki yerel bir Hristiyan radyo istasyonuna reklam verdim. Yaklaşık 50 kişi iş başvurusu yaptı. Hemen mülakatlara başlamak yerine, adayları elememe yardımcı olması için yakınlardaki bir otelde bir oryantasyon toplantısı düzenlemeye karar verdim. Toplantıda şirketimizin piyasadaki muazzam potansiyelini ve sadece finansın nasıl işlediğini değil, ama bu tavsiyeleri Hristiyan dünya görüşü içinde sunduğumuzu ele aldım. Ayrıca şirket olarak prosedürlerimizi, tazminat, eğitim ve lisanslama gereksinimleriyle ilgili uygulamalarımızı açıkladım. Yılda 200.000 dolar kazanmak için gereken çalışmanın nasıl olabileceğini gördüklerinde adayların birçoğunun vazgeçeceğini tecrübelerimden biliyordum.

Toplantının ardından otelin koridorunda yürürken büyük balo salonunun 1000'den fazla insanla tıka basa dolu olduğunu gördüm. Hepsi aynı nedenle gelmişti. Popüler bir doğrudan satış firması yeni katılımcılar edinmek için dev bir sunum yapıyordu. Ama benim toplantımdaki 50 kişiye kıyasla burada neden bu kadar çok insan vardı? Cevap basit—para! Doğrudan satış firmasının söylediği şey gerçekte bu olmasa da, insanlarda şu algı vardı; “Eğer katılırsam ve sonra üç kişiyi daha sisteme sokarsam, milyoner olacağım.” Doğrudan satış firmalarında büyük paralar kazanan kişilerin çok çalıştığını bilecek kadar tecrübeliyim! Evet potansiyel var, ama genel algı kolay para kazanmak ve “Bütün bu insanlara bak, eğer bu fırsatın kaçmasına izin verirsem, hayatımın fırsatına sırtımı çevirmiş olurum!” düşüncesidir. Lütfen beni yanlış anlamayın. Bu tür firmalar aracılığıyla milyonlar kazanmış birçok iyi arkadaşım var ve piyasada çok sayıda sağlam doğrudan satış firmaları iş yapıyor. Ama burada ortalama bir doğrudan

satış elemanının zihniyetine işaret ediyorum. Kolay para yeryüzünün hayat mücadelesi lanet sisteminde büyük paradır.

Eğer bir an durur ve ister elde etmek ister elde tutmak için olsun parayı ne kadar çok düşündüğünüzü kendinize sorarsanız, cevap sizi şaşırtacaktır. Anlamanız için bunu tekrar söyleyeceğim: Herkes koşturmayı durdurmak ister ve sırf hayatta kalmak için yaşamaktan yorgundur! Hafta sonunun cazibesi ara vermektedir. Tatilin cazibesi ara verebilmemizdir. Emekliliğin cazibesi sonunda durabilmemiz ve istediğimiz şeyi yapabilmemizdir. Beni yanlış anlamayın. Birçok insanın hayat görüşü sadece oturup hiçbir şey yapmamayı istemek değildir. Ve Tanrı'nın sizin için isteğinin bu olduğunu da söylemiyorum. Hayır, görevimizde, eşsiz yaratılış amacımızda etkin olmak için yaratıldık. Ne yazık ki, çoğu insan sadece hayatta kalmakla o kadar meşguldür ki, hayallerinden yıllar önce vazgeçmişlerdir.

Eminim, birilerinin sürekli şöyle dediğini duyuyorsunuz ya da muhtemelen siz söylüyorsunuz: “Bugün işe gitmek zorundayım.” Zaten muhtemelen anladığınız gibi, insanlar işe gitmek “zorunda” olduğunda o işi duygusal olarak iyi yapmazlar. Ancak, istekle ve yaptıkları şey için tutku ve gayretle işe gittikleri zaman serpilirler. Genelde insanların büyük çoğunluğunun hayatındaki durum bu olmaz. “Bugün işe gitmek zorundayım” demeye devam ederler. Sadece maaşlarını almak, ofiste bir gün daha geçirmek, hayatta kalmak ve zorlukla idare etmek için çalışırlar. Çoğu insan hayata heyecanla başlar. Faturalarını ödemek için girdikleri iş, sadece bir şeyleri yoluna koyana dek çalışacakları geçici bir iştir. Ama hayat giderek belirsizleşir ve kırklı yaşlara geldiklerinde artık çıkış olmadığını anlarlar. Buna orta yaş krizi denir ve ilk kez kapana kısıldıklarını fark ederler.

**PARA MESELESİNİ
ÇÖZMEZSENİZ,
HAYATINIZ
BOYUNCA
YERYÜZÜNÜN
LANET
SİSTEMİNİN
HAYATTA KALMA
MÜCADELESİNDE
KOŞTURMAYA
MAHKÛM
OLURSUNUZ.**

Dostum, Tanrı'nın tasarladığı yaşam biçimi bu değildir. Siz bunu zaten biliyorsunuz. Ama bu acıklı gelecekte kaçmanın nedeni Drenda ve benim yıllardır dediğimiz şeydir: eğer para meselesini çözmezseniz, amacınızı, hayatınızın eşsiz amacını asla bulmayacaksınız. Para meselesini çözmezseniz, hayatınız boyunca yeryüzünün lanet sisteminin hayatta kalma mücadelesinde koşturmaya mahkûm olursunuz.

Eğer para meselesini çözmezseniz, yaratılış amacınızı asla keşfedemezsiniz!

Karşılaştırmalı olarak hayatınızın nasıl olabileceği hakkında konuşalım. Hobinizi ele alalım. Hobiniz golf oynamak olsun. Hayatınızda bir kimsenin “Öff ya, bugün gidip golf oynamak zorundayım” dediğini duydunuz mu? Ya da birinin şöyle dediğini duydunuz mu? “Öff, Cuma akşamı oldu; Cuma akşamlarından nefret ederim. Keşke Pazartesi sabahı olsaydı da işe gidebilseydim.” Ya da hobiniz balık tutmak olsun. Şöyle der miydiniz, “Hay aksi, bugün balık tutmak zorundayım.”? Hayır, böyle bir şey duymayacağıma eminim, çünkü bu hobiniz için tutkunuz var. Peki ya hayatınızı yaptığımız iş için aynı tür bir tutku ve gayretle yaşasaydınız, tutkunuza odaklanabilseydiniz ve ter dökmek yerine işinizden zevk alabilseydiniz nasıl olurdu? Ailenize bakmak için gereken paranız olsaydı ve finansal gerilimden uzak bir hayat sürseydiniz nasıl olurdu? Bunu yapmanın gerçekten bir yolu var mı? Drenda ve ben bu yolu bulduk!

*RAB'bin bereketidir kişiyi zengin eden,
RAB buna dert katmaz.*

– Özdeyişler 10:22

Bu ayeti uzun ve dikkatlice inceleyin. İbranice metin birebir olarak zahmet katılmamış servet anlamına gelir. Görüyor musunuz? Tanrı'nın Egemenliği bize Adem'den miras kalan zahmetli emekten ve ter dökmekten birkaçış yolu sağlıyor. Bu ayet gerçekten söylediği şeyi

kastediyor mu? Eğer kastediyorsa, o halde uzun zamandır işittiğiniz en iyi haberi okuduğunuza emin olabilirsiniz. Kesinlikle! İşte bu nedenle Yeşaya 61. bölümde İsa ve hizmet olarak neler yapacağına ilişkin peygamberlik sözlerinde şöyle söyler:

Egemen RAB'bin Ruhu üzerimdedir.

Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti.

– Yeşaya 61:1

Yeryüzünün lanet sisteminin hayatta kalma mücadelesine sıkışıp kalmış bir insan için müjde nedir? Elbette finansal özgürlüktür! İsa esasen Tanrı'nın Egemenliği'nin, emek ve ter dökerek işleyen lanetin kısıtlamalarını aştığını söyler. Bununla yüzleşelim. Sadece çok hızlı koşturabilirsiniz ve çoğu insan zorlu bir mücadele veriyor ve gene de özgür olmak için yeterince hızlı olmadıklarını görüyorlar. Drenda ve benim ciddi bir borç batağında olduğumuz dokuz yıl içinde elimden geldiğince hızlı koşuyordum. Son 27 yıl içinde şirketimizin yardımcı olduğu yüzbinlerce müşterimiz de olabildiğince hızlı koşuyordu. Ancak onca gayretlerine rağmen, hâlâ finansal kölelik kapanına sıkışmışlardı. Hepsi bizi aradı, çünkü finansal bakımdan umutsuz olduklarını, finansal özgürlük hayallerinin giderek imkansızlaştığını ve vizyonlarının yerini hayatta kalma mücadelesinin aldığını fark etmişlerdi. Bereket sözcüğünün Grekçe karşılığı olan “provizyon” ifadesini birlikte inceleyelim.

Provizyon, “pro” ve “vizyon” sözcüklerinin birleşimi olup “vizyon yanlısı” ya da “vizyon için” anlamına gelir. Tanrı'nın bereketi vizyonumuz içindir.

Bereket, yani provizyon olmadan vizyon olmaz. Tanrı'nın bereketi olmazsa vizyonsuz oluruz. Ve işte birçok insan bu şekilde yaşamaktadır; vizyonsuz bir hayat. Bu durum en aldatıcı biçimiyle köleliktir.

BÖLÜM 7

KAPI

Tanrı'nın Egemenliği hakkında öğrendiklerimizi biraz gözden geçirelim. İlk olarak, insanın yeryüzüne egemen olmak için buraya yerleştirildiğini öğrendik. İbraniler 2:7-8'de insana tabi olmayan hiçbir şey olmadığını gördük. Bu yüzden, insanın yeryüzü âlemine açılan bir kapı ya da anahtar olduğunu anladık. Şeytan bunu biliyordu ve bu yüzden yeryüzü üzerinde yetki kazanma tasarısı için Adem ve Havva'yı hedef aldı. Adem ve Havva onun aldatıcı tasarısına yenik düştüğünde, günah işlediler ve Tanrı'nın hayatları üzerindeki yasal yetkisinin yönetiminden koptular. Yaratılış sırasında onları örten Tanrı'nın Ruhü şimdi geri çekilmek zorunda kaldı. Sadece fiziksel olarak değil, ayrıca ruhsal olarak da çıplak kaldılar. Tanrı'nın Ruhü onların üzerinden kalktığında yaşadıkları dehşeti hayal edemiyorum. Kutsal Kitap, çıplak olduklarını anlayınca kendilerini örtmek için hemen incir yaprakları dikmeye başladıkları söyler.

İnsan yaratılıştaki kendisine verilmiş olan egemenlik konumuna hâlâ sahip olmasına rağmen, artık yeryüzü âlemine ruhsal olarak egemen olma yetkisini ve gücünü yitirmişti. Tanrı'ya isyan etmeyi ve Tanrı yerine Şeytan'a uymayı seçtiği için, insan Şeytan'ın yetkisi altına girdi ve sonuç olarak gökten atıldığı zaman Şeytan'a (Lusifer) verilen yargının aynısına maruz kaldı. Bu yargı Tanrı'nın varlığından ebedi olarak uzaklaştırılarak

cehennem adı verilen korkunç bir azap yerine atılmaktı. Cehennemin ilk başta asla insanlar için yaratılmadığı not edilmelidir. Bir insanın cehenneme gitmesi asla Tanrı'nın niyeti değildi.

Sonra solundakilere şöyle diyecek: “Ey lanetliler, çekilin önümden! İblis’le melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe gidin!”

– Matta 25:41

İnsanı bu kaderden kurtarmak için Tanrı'nın yeryüzünde yönetim yetkisini yeniden tesis etmesi gerekiyordu. Şimdi Şeytan'ın elinde tuttuğu yetkiyi geri almak için bir yol bulması gerekiyordu. Bunun olmasının tek bir yolu vardı. Günahtan mâhkum olmayan bir insanın Adem'in yerine ölüm cezasını üstlenmek üzere gönüllü olması gerekecekti. Ama bu tasarının mümkün olabilmesinin önünde küçük bir engel vardı. Yeryüzünde yaşayan, Adem'in soyundan gelen her insan günahla lekeliydi ve bu yüzden Tanrı'nın Ruhunu ve yetkisini taşımaktan acizdi. Ama Tanrı bu engeli aşmak için bir kurtuluş tasarısı hazırladı. Bu tasarıya göre, Tanrı'nın doğruluğunu bildiren Kutsal Yasa yeryüzünde tesis edilmeli, yazılmalı ve sonra eğer mümkünse, yeryüzünde yaşayan bir insan bu yasalar karşısında suçsuz bulunmalıydı. Ancak o zaman, o insan Adem'in yerini almak üzere yasal olarak gönüllü olabilir ve Adem'in çekmesi gereken cezayı ve mahkumiyeti üzerine alabilirdi.

Ama burada ciddi bir sorun vardı, zira Adem'in soyu lekelendiği ve Tanrı'nın huzurundan koptuğu için bu kurban tasarısını yerine getirecek insan o soydan gelemezdi. O zaman kurtuluş tasarısı nasıl mümkün olabilirdi? Bunun mümkün olması için Tanrı'nın Adem'in soyundan gelmeyen ve insanın yerine kurban olmaya gönüllü olacak bir insanı yeryüzüne yerleştirmesi gerekiyordu. Ama yeryüzü âlemi Adem'e ve onun soyundan gelenlere verilmişti, bu nedenle bu yasal statü altında bunu yapmak da yasa dışı olacaktı. Bu yüzden bu tasarımı

gerçekleştirmenin tek ama yalnızca tek bir yolu vardı. O insan burada doğacaktı, ama Adem'in soyundan gelmeyecekti.

İlk bakışta, bunun mümkün olmayacağını düşünebilirsiniz. Ama teknik olarak bir yol vardı. Tanrı, eğer yapabileceğine iman edecek ve böylece O'na yasal yetki verecek birini bulursa, yeryüzündeki bir kadının rahmine yasal olarak bir erkek bebek tohumu koyabilirdi. Hatırlayın, yeryüzü âleminin anahtarını insanın elinde tutuyordu. Şeytan yeryüzü âlemine erişmek ve Adem'in ruhsal yetki makamını çalmak için aynı anahtarı kullanmıştı. Tanrı'nın tasarısının işlenmesi ve bu tasarının yeryüzü âleminde yasal olduğunun Şeytan'a kanıtlanması için, Tanrı'nın çocuk sahibi olması tamamen imkânsız olduğu halde O'nun bunu yapabileceğine iman edecek bir karı koca bulması gerekiyordu. İmkânsızı yapması için Tanrı'ya iman etmeleri gerekecekti.

Bu çocuğun doğumu ayrıca kaderinde olan vaadi taşıyacaktı ve bütün halklar onun soyu aracılığıyla kutsanacaktı, zira İsa'nın yeryüzüne gelmesi için gereken meşruiyet ve yetki alanı ancak onun soyu üzerinden mümkündü. Tanrı'nın bunu yapabileceğine, yani ölü bir rahme çocuk koyabileceğine, bu çocuk aracılığıyla bütün halkları kutsayacağına ve onun soyunu toprağın tozu kadar çoğaltacağına iman edecek bir çift olursa, Tanrı daha sonra İsa'nın annesi Meryem'in rahmine kendi tohumunu yerleştirmek için gereken meşruiyete sahip olacaktı. Ama Tanrı böyle birini bulabilir miydi? O imanımızın babası İbrahim'di.

İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. «Senin soyun böyle olacak» sözüne güveniyordu. Yüz yaşına yaklaşmışken, ölü denebilecek bedenini ve Sara'nın ölü rahmini düşündüğünde imanı zayıflamadı. İmansızlık edip Tanrı'nın vaadinden kuşkulandı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı'ya yüceltti. Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi.

– Romalılar 4:18-21

İbrahim ve Sara Tanrı'ya iman ettiler ve çok yaşlı ve çocuk sahibi olmaları olanaksızken İshâk'ı dünyaya getirdiler. Tanrı'ya iman eden İbrahim olduğundan, vaat ancak İbrahim'in açtığı kapıdan geçerek gerçekleşebilirdi. İsa'nın İbrahim'in soyundan gelmesi gerekecekti. Bunu net olarak belirteyim. Tanrı'nın İsa'yı yeryüzüne göndermesi için, O'nun İbrahim'in soyundan gelmesi şarttı! Burası kesindi! Yasal olmasının tek yolu İbrahim'in soyundan gelmesiydi. İşte bu yüzden Matta'nın birinci bölümüne baktığımızda, uzun bir soy listesi görürsünüz. Bu bölümün ilk gelen bölüm olmasının bir nedeni vardır. Bu bölüm İsa'nın yeryüzü aleminde İbrahim'in soyundan geldiği gerçeğini ortaya koyar. Bu gerçeğin, Şeytan'ın yasal egemenlik ve yetki iddiasında bulunduğu yeryüzünde kayıtlı olması gerekiyordu. Eğer bu liste doğru olmasaydı ya da İsa gerçekte İbrahim'in soyundan gelmeseydi, Şeytan İsa'nın doğumunun ve yaşamının yasa dışı olduğunu ve günahlarımızın bedelini ödemeye ehil olmadığını iddia edebilirdi.

Eğer hatırlıyorsanız İsrail halkının kendi uluslarının dışında evlilikler yapmasını yasaklayan yasalar vardı. Kendi ulusları dışından evlilik yapmaları ölümle cezalandırılıyordu. Şimdi bu soyun neden saf kalması ve neden yakından izlenmesi gerektiğini anlıyorsunuz. Evet, Kutsal Kitap'ta İsrail halkından olmayan kadınların İsraili erkeklerle evlendiği istisnalar vardır. Örneğin Eriha Kenti'nde yaşayan ve İsraili casusları saklayan Rahav bunlardan biridir. Evet, İsraili bir erkekle evlenmiş olduğu için

Matta birinci bölümdeki listede onun adı geçer. Ama Yahudi kültüründe soyun erkek üzerinden taşındığını anlamamız gerekir.

**ARTIK HAYATTA
KALMAK İÇİN
ZAHMETLE
EMEK VERME
VE TER DÖKME
LANETİNİN
ÜZERİNDE
YÜRÜYORLARDI.**

Bu arada tartışmalı bir konuya burada kısaca değinmek istiyorum. İnsanın yeryüzünde ne kadardır olduğu hakkında pek çok tartışma dönüyor. Bunu gerçekten bilmenin bir yolu var mı? Evet! Bu gerçek hakkında sizi temin edebilirim. Matta'nın birinci bölümdeki listenin mutlaka

doğru olması gerekir. Eksik biri olamaz, yoksa siz ve ben şu anda kurtuluşumuzun zevkine varamazdık. şeytan hile yapıldığını iddia ederdi. Bu listenin kusursuz olması gerekiyor! Buna dayanarak, insanın yeryüzünde geçirdiği toplam süreyi kabaca tahmin edebilirsiniz. Bu düşünceyi de buraya sıkıştırmak istedim.

*Seni büyük bir ulus yapacağım,
Seni kutsayacak, sana ün kazandıracaağım,
Bereket kaynağı olacaksın.
Seni kutsayanları kutsayacak,
Seni lanetleyeni lanetleyeceğim.
Yeryüzündeki bütün halklar
Senin aracılığıyla kutsanacak.*

– Yaratılış 12:2-3

Bu pasajda gördüğünüz gibi, İbrahim'in yeryüzüne açtığı bu kapı sonradan İsa'nın içinden geçerek geleceği ve tüm halkları kutsayacağı yasal giriştir. İbrahim ve soyundan gelenler, Tanrı'ya gücünü ve etkisini yeryüzüne getirmesi için meşruiyet ve yetki alanı vermesine rağmen, İsa'nın yeryüzüne gelip Adem'in günahının bedelini ödemesine dek insan hâlâ günahın ve ruhsal ölümün ağırlığı altında tutsaktı. Ama şimdi İbrahim ve soyundan gelenlerin, yani sünnet işaretini taşıyanların bereketlendiğini ve zenginleştiğini görüyoruz. Artık hayatta kalmak için zahmetle emek verme ve ter dökme lanetinin üzerinde yürüyorlardı.

*Avram çok zengindi.
Sürüleri, altınları, gümüşleri vardı.*

– Yaratılış 13:2

Bu ayette bu antlaşmanın bereket bakımından büyük bir değişim yarattığını görüyoruz. Tanrı'nın İbrahim'e söyledikleri ile Yaratılış 3:17'de Adem'e söyledikleri arasında bir fark görüyor musunuz? Hatırlarsanız, Adem günaha düştükten sonra Tanrı ona hayatta kalmak

için emek vereceğini ve alın teri dökeceğini söyledi. Ama şimdi İbrahim'e baktığımızda bir fark göze çarpıyor. Tanrı diyor ki, "Seni *büyük bir ulus* yapacağım!" İbrahim'i kendi yeteneğiyle emek vermeye ve alın teri dökmeye terk ettiğini söylemiyor. Artık Tanrı'nın duruma müdahale ettiği söyleniyor. Tanrı, "Seni *büyük bir ulus* yapacağım!" dedi. O zaman bundan sonra İbrahim'in hayatını kıt kanaat idare ettiğini mi görüyoruz? Sanmam!

İbrahim çok zengindi! Çocukları zengindi. İbrahim yeryüzünün lanet sisteminin dışında kalan bir hayat sürdü. İhtiyacından fazlasına sahipti! İnsanların farkı görmesi uzun sürmedi. Bu fark onun soyu üzerinde devam etti. İki kuşak sonra İbrahim'in torunu Yakup, dayısı Lavan için çalıştı. Lavan Yakup'un üzerindeki bereketi gördü ve onun servetini hileyle elde etmeye çalıştı. Ama Tanrı Lavan'ın düzenbaz tasarılarını tersine çevirdi ve Yakup'u daha da bereketledi. Demek istediğim şey, insanlar bu bereketin önüne geçmeye çalışsalar da, başaramadılar. Mirasçılar antlaşmaya sadık kaldıkları ve Tanrı'ya tapındıkları sürece Tanrı onları refaha kavuşturdu.

Söylediklerimin ne ima ettiğini düşünün! İnsanlardan para hakkında çok konuştuğumu söyleyen mektuplar ve epostalar alıyorum. Refah

**RAB'BİN
BUYRUĞUYLA
AMBARLARINIZ
DOLU OLACAK.
EL ATTİĞİNİZ HER
İŞTE RAB SIZI
KUTSAYACAK.
TANRINIZ RAB
SIZE VERECEĞİ
ÜLKEDE SIZI
KUTSAYACAK**

ve servetin Tanrı'nın isteği olmadığını söylüyorlar. Tanrı'ya hizmet etmek için büyük bir bedel ödeyerek hayatta acı çekmemiz gerektiğini vurguluyorlar. Söylediklerine kısmen katılabilirim. İsa Markos 10:30'da refahın zulümlerle birlikte geleceğini söyler. Ne yazık ki, birçok Hristiyan Tanrı'nın sert bir angaryacı olduğuna ve yoksulluk yemini ederek ve hastalık ve sorunlardan geçerek hayatta kalma mücadelesi vermemiz gerektiğine inanıyor. Hayır, bu yeryüzünün lanetidir, bereket değil! Tanrı finansal olarak sizi güçlendirmek istiyor.

Tanrı Sizi Güçlendirmek İster!

Finans durumunuz güvence altına alınmadıkça, hayatınız boyunca hayatta kalma modunda koşturmaya mecbur kalır, ruhsal görevinizi gerçekleştiremez ve temelde kölelik hayatı yaşarsınız. Yasa'nın Tekrarı 28:8-13'te Tanrı'nın İbrahim'in soyundan gelenlere ne söylediğine bir bakalım.

RAB'bin buyruğuyla ambarlarınız dolu olacak. El attığınız her işte RAB sizi kutsayacak. Tanrınız RAB size vereceği ülkede sizi kutsayacak. Tanrınız RAB'bin buyruklarına uyar, O'nun yollarında yürürseniz, RAB size içtiği ant uyarınca sizi kendisi için kutsal bir halk olarak koruyacaktır. Yeryüzündeki bütün uluslar RAB'be ait olduğunuzu görecek, sizden korkacaklar. RAB atalarınıza ant içerek size söz verdiği ülkede bolluk içinde yaşamınızı sağlayacak: Rahminizin meyvesi kutsanacak; hayvanlarınızın yavruları, toprağınızın ürünü verimli olacak.

RAB ülkenize yağmuru zamanında yağdırmak ve bütün emeğinizi verimli kılmak için göklerdeki zengin hazinesini açacak. Birçok ulusa ödünç vereceksiniz; siz ödünç almayacaksınız. RAB sizi kuyruk değil baş yapacak. Eğer bugün size ilettiğim Tanrınız RAB'bin buyruklarını dinler, onlara iyice uyarsanız, altta değil, her zaman üstte olacaksınız.

Vaadi almış olmalarına rağmen, bu yeni ülkeye henüz yerleşmediklerine dikkat edin. Ama Musa, Tanrı'nın onları koruyacağını söyler. Bunun neye benzediğini ve Tanrı'nın onlara ne demek istediğini anlamak için, bir meşe ağacı düşünün. Henüz bir fideyken, ağaç güçlü değildir. Herkes onu istedikleri zaman istedikleri yere taşıyabilir. Ama o meşe ağacı büyüüp olgunlaştığında, artık hiç kimse onu olduğu yerden kımıdatamaz. Güçlenmiştir.

RAB'bin buyruğuyla ambarlarınız dolu olacak. El attığınız her işte RAB sizi kutsayacak. Tanrınız RAB size vereceği ülkede sizi kutsayacak. Tanrınız RAB'bin buyruklarına uyar, O'nun yollarında yürürseniz, RAB size içtiği ant uyarınca sizi kendisi için kutsal bir halk olarak koruyacaktır.

O zaman finansal olarak güçlenmek neye benzer? Tanrı bunun cevabını 12b ayetinde derhal verir:

*Birçok ulusa ödünç vereceksiniz; siz ödünç almayacaksınız.
RAB sizi kuyruk değil baş yapacak.*

Tanrı onları çok bereketleyeceğini, öyle ki sadece ödünç vereceklerini ve bir daha asla ödünç almayacaklarını söylüyor. Kuyruk değil, baş olacaklardı. Kuyruğun nereye gideceğiyle ilgili söz hakkı yoktur; sadece başın yönlendirdiği yere gider.

*Zengin yoksullara egemen olur,
Borç alan borç verenin kulu olur.*

– Özdeyişler 22:7

Borç alan güçlü değildir ve korunmamaktadır. Borç verenin insafı altındadır ve özgürlüğü olmayan bir köle gibi çalışır. Ama Tanrı diyor ki, “HAYIR! Seni koruyacağım! Kimse borcu ödenmedi diye seni evinden çıkmaya zorlamayacak. Kimse arabana haciz koyamayacak, çünkü bedeli ödenecek. Buzdolabın yiyeceklerle dolu olacak ve parasını ödediğin arsanın üzerinde yürüyeceksin. Ve Tanrı'nın sana verdiği görevi kusursuz bir finansal esenlik içinde yerine getireceksin. Korunacaksın! Güçleneceksin!”

Tanrı refah içinde olmanızı istiyor!

BÖLÜM 8

BAĞLILIĞIN GÜCÜ

Okumak üzere olduğunuz kavram o kadar güçlü bir Egemenlik ilkesi ki, kitabın alt başlığı olmayı hak ettiğini düşündüm. Bu kavramı İbrahim'in torununun oğlu Yusuf'un hikâyesinde görüyoruz. Hikâyenin arka planından bahsetmek gerekirse, kardeşleri Yusuf'tan nefret ettiler ve ondan kurtulmak istediler. Aslında, onu öldürmek istediler, ama kardeşlerinden biri o kadar ileri gitmek istemedi; bu yüzden, onu gezgin köle tüccarlarına sattılar. Bu tüccarlar Yusuf'u Mısır'a götürüp onu firavunun muhafız birliğinin komutanı Potifar'a sattılar.

İsmaililer Yusuf'u Mısır'a götürmüştü. Firavunun görevlisi, muhafız birliği komutanı Mısırlı Potifar onu İsmaililer'den satın almıştı. RAB Yusuf'la birlikteydi ve onu başarılı kılıyordu. Yusuf Mısırlı efendisinin evinde kalıyordu. Efendisi RAB'bin Yusuf'la birlikte olduğunu, yaptığı her işte onu başarılı kıldığını gördü. Yusuf'tan hoşnut kalarak onu özel hizmetine aldı. Evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu ona verdi.

Yusuf'u evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumlusu atadığı andan itibaren RAB Yusuf sayesinde Potifar'ın evini kutsadı. Evinin, tarlasını, kendisine ait her şeyi bereketli kıldı. Potifar

sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu Yusuf'a verdi; yediği yemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmedi.

– Yaratılış 39:1:7

2. ayete dikkat edin: “*RAB Yusuf'la birlikteydi ve onu başarılı kılıyordu.*” Bu ne anlama geliyor? Tanrı herkesle birlikte değil midir? Soyla ilgili olarak önceki bölümlerde konuştuklarımız bağlamında cevap hayırdır. Hatırlayın, İbrahim'in imanı ve ardından gelen antlaşma ile Tanrı sadece İbrahim ve soyundan gelenlere yasal erişim elde etti. Bu yüzden Tanrı'nın herkesle birlikte olması hakkında konuştuğumuzda, bu kavram Tanrı'nın herkesi sevmesiyle karıştırılmamalıdır; Tanrı herkesi sever. Ama Tanrı'nın önünde yasal bir konuma sahip olmayanlar için elleri bağlıdır.

... o zaman Mesihsiz, İsrail'de vatandaşlıktan yoksun, vaade dayanan antlaşmalara yabancı, dünyada umutsuz ve tanrısızdınız. Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa'da Mesih'in kanı sayesinde yakın kıldınız.

– Efesliler 2:12-13

Bu ayetlerde antlaşmalara yabancı olmaktan, yani Tanrı'nın ve O'nun gücünün yasal olarak bir insandan ayrı olmasından bahsedildiğine dikkat edin. Neden? Çünkü yeryüzündeki bir erkek ya da kadınla arasında bir antlaşma, yasal bir sözleşme olmadıkça Tanrı'nın yeryüzü âleminde meşruiyeti ya da yetki alanı yoktur. Bu ayette antlaşma olmadan insanların dünyada umutsuz ve tanrısız olduğunu söylemesi bu gerçeği ortaya koyar. İsa'nın bizim için başlattığı yeni antlaşma sayesinde, artık Tanrı'nın ev halkı ve O'nun yüce Egemenliği'nin yurttaşları olduğumuzu hatırlayın (Efesliler 2:19). Bu nedenle şimdi Yaratılış 39. bölüme yeniden baktığımızda, “*RAB Yusuf'la birlikteydi*” ifadesi Tanrı'nın Yusuf'un hayatında büyük büyük babası İbrahim'in başlattığı antlaşma aracılığıyla

yasal etki sahibi olması anlamına gelir. Tanrı'nın bereketine ve etkisine yol açan bu yasal antlaşma yeryüzü âleminin zahmetli emek ve ter sistemini hükümsüz bıraktı. Tanrı'nın Yusuf'u bereketlemesi yasaldı.

Tanrı'nın önceden İbrahim'e ne dediğini hatırlayın, “*Seni büyük bir ulus yapacağım.*” Tanrı Yusuf'la birlikte olduğu ve ona yardım ettiği için, yaptığı her işte o kadar başarılı oldu ki, putperest efendisi Potifar Yusuf'un yetenekleri ile diğer adamları arasında büyük bir fark gördü. Tanrı'nın yardımıyla başarılı olduğumuzda yeryüzünün laneti altında yaşayanlar farkı görürler! Potifar o kadar etkilendi ki, evinin ve tüm mallarının sorumluluğunu ona verdi.

Bu pasajda ortaya çıkan birçok Egemenlik ilkeleri vardır, ama anahtarların anahtarı burada açığa çıkar. Buna “Bağlılığın Gücü” diyeceğim ya da siz “Potifar İlkesi” diyebilirsiniz. Yaratılış 39:5'te geçer:

*Yusuf'u evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumlusu atadığı andan itibaren **RAB Yusuf sayesinde Potifar'ın evini kutsadı. Evini, tarlasını, kendisine ait her şeyi bereketli kıldı.***

Burada ne olduğu konusunda net bir resim sunmak istiyorum. Yusuf bir gün içinde sorumlu olarak atandı. Kutsal Kitap bu değişimin zaman içinde gerçekleştiği anı not eder. Potifar'ın evinin ve kendisine ait her şeyin üzerine o andan itibaren Rab'bin bereketi geldi! Ama Potifar Yusuf'un Tanrısı'nı tanımıyordu ve İsrail halkından değildi. O halde

**YERYÜZÜNDEKİ
BİR ERKEK YA
DA KADINLA
ARASINDA BİR
ANTLAŞMA, YASAL
BİR SÖZLEŞME
OLMADIĞA
TANRI'NIN YERYÜZÜ
ÂLEMİNDE
MEŞRUIYETİ YA
DA YETKİ ALANI
YOKTUR.**

bu nasıl olabildi ve bunun anlamı nedir? İşte cevap. Potifar evini ve sahip olduğu her şeyi Yusuf'un sorumluluğu altına koyduğu an, tüm mal varlığı Yusuf'un Tanrı'yla olan antlaşmasının altına girmiş oldu.

Potifar'ın evi, tarlası, kendisine ait tüm mal varlığı bütünüyle Egemenlik değiştirdi!!

Görüyorsunuz, Potifar'ın tüm mal varlığı Yusuf'un sorumluluğu altına girene kadar yasal olarak hâlâ yeryüzünün lanet sistemine bağlıydı. Potifar mal varlığını Yusuf'un yetkisine bıraktığı zaman, aslında bilmeden Tanrı'nın bereketinin altına koymuş oldu. Pasajın devamında, tüm mal varlığı Yusuf'un sorumluluğu altındayken Potifar'ın yediği yiyecekten başka hiçbir şeyle ilgilenmediği açıklanır. Hiçbir kaygısı yoktu! Hiç kaygısı olmadığı için, Potifar Mısır muhafız birliğinin komutanı olarak görevine ve amacına odaklanabildi. Burada görülecek çok şeyler var, ama Potifar esasen

**BUNA ŞABAT GÜNÜ
DENİR; BU GÜN
INSANIN ARTIK SİRF
HAYATTA KALMAK
İÇİN ZAHMETLE
EMEK VERİP ALIN
TERİ DÖKMEYECEĞİ
BİR ZAMANIN
RESMİDİR.**

İbraniler 4. bölümde Şabat rahatı denilen olayı deneyimledi ve evet bu rahat Yeni Antlaşma imanlıları için geçerlidir.

Eğer Şabat konusunu incellerseniz, Tanrı'nın o gün İsrail halkının çalışmasına izin vermediğini göreceksiniz. O gün emek vermek ve alın teri dökmek yoktu. Elbette Şabat haftanın yedinci günüydü ve yaratılışın yedinci gününe tekabül ediyordu.

Yaratılışın yedinci gününü Tanrı'nın dinlenme günü ilan ettiğini biliyorsunuz. Bunun nedeni Tanrı'nın yorulmuş olması değildi, işlerini tamamlamış olmasıydı. Her şey tamamlanmıştı. Yedinci gün aslında insanın orijinal olarak ihtiyacı

olan her şeyin zaten var olduğu bir ortamda kaygısız yaşaması için tasarlanmış gündü. Ama elbette Tanrı'ya isyan ettiği zaman Adem'in bu rahatı kaybettiğini biliyoruz. Tanrı'ya isyan etmesiyle birlikte Adem, Tanrı'nın bereketleme kudretini engelledi. Bu nedenle, Tanrı'nın sağladığı bereket diyarını kaybetti. Adem, bundan sonra sırf hayatta kalmak için tüm zamanını emek vererek, alın teri dökerek ve zahmetle çalışarak geçirmek zorundaydı.

Ama Tanrı insanı umutsuz bırakmadı. Bir gün yeniden sağlayacağı o rahatın bir resmini insana açıkladı. Buna Şabat Günü denir; bu gün insanın artık sırf hayatta kalmak için zahmetle emek verip alın teri dökmeyeceği bir zamanın resmidir. Potifar, Yusuf'un antlaşma yoluyla taşıdığı Rab'bin bereketine eriştiğinde, Tanrı'nın Yusuf'u bereketleme kudretinden yararlandı ve rahata kavuştu. Her şeyin icabına bakılıyordu; hiç kaygısı yoktu.

*Potifar sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu Yusuf'a verdi;
yediği yemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmedi.*

– *Yaratılış 39:6*

Şabat Günü'nün anlamını ve Tanrı'nın insana gösterdiği şeyi anlamak için, basit bir soru sormak zorundasınız. Şabat Günü nasıl mümkün oldu? Yani, yeryüzünün lanet sistemi altında insan her gün hayatta kalmak için koşturuyordu. Eğer bu doğruysa, o zaman insan neden Şabat Günü koşturmak zorunda değildi? Eğer çalışmadıysa, Şabat Günü'nde ihtiyaçları nasıl karşılandı? Bu iyi bir soru ve mutlaka cevaplanmalıdır; bunun cevabında Yusuf'un içine girdiği “Rab'bin bereketinin” bütün vahyini buluruz.

Bu ilkenin harika bir tasvirinin Tanrı'nın İsrail halkına Özgürlük Yılı'nı açıkladığı Levililer 25. bölümde görüldüğünü düşünüyorum. Bir miktar arka plan vermek gerekirse, Özgürlük Yılı her 50 yılda bir gelirdi ve o yıl çok fazla ayrıntısına girmeyeceğim özel bir öneme

sahipti. Ancak, anlamanızı istediğim kısım o yıl toprağı ekemezlerdi. Aslında Şabat yılı olduğu için 49. yılda da ekim yapamazlardı. Size olayın net bir resmini vermek istiyorum: İsrail halkına 49. ve 50. yıllarda toprağı ekmelerinin yasak olduğu buyruldu. Sonra ettikleri ürünlerin hasat edilecek olgunluğa erişmesi için 51. yılın sonuna dek beklemeleri gerekiyordu. Yani temelde Tanrı onlara ürün hasadı yapmadan üç buçuk yıllık bir dönem geçireceklerini söylüyordu. Eğer size üç yıl maaş alamayacağınızı söylersem, muhtemelen biraz kaygılanırsınız. Evet, İsrail halkı da kaygılıydı. Doğal olarak bu süre boyunca geçinmeleri mümkün değildi. Ama Tanrı onlara bir şey öğretiyordu.

Toprağımızı ekmez, ürünümüzü toplamazsak, yedinci yıl ne yiyeceğiz? diye sorarsanız, altıncı yıl size öyle bir bereket göndereceğim ki, toprak üç yıllık ürün verecek. Sekizinci yıl toprağınızı ekerken, dokuzuncu yıl ürün alıncaya kadar eski ürününüzü yiyeceksiniz.

– Levililer 25:20-22

Şabat'ın mümkün olmasının tek yolu Tanrı'nın altıncı günü iki kat, yani ihtiyaçtan fazlasıyla bereketlemesiydi. Bu ifade biraz zihninizde yer etsin. Her erkek ve kadının özlemini çektiğı şey bu değil mi? İhtiyaçtan fazlası! Tanrı insana altıncı gün iki kat verdiğinde, insanı bereketleyen O olduğunu ve her zaman ihtiyaçtan fazlasını sağladığını hatırlatıyordu. Dürüst olalım; ihtiyaçtan fazlası bizi hayatın koşturmasından özgür kılar. Bizi kölelikten alır ve seçenekler sunar. En önemlisi, amacımızı ve tutkumuzu bulmamız ve bunlarda başarılı olmamız için bizi özgürleştirir. Potifar'ın keyfini sürdürdüğü şey buydu. Kaygısızlık. Bütün ihtiyaçları karşılanıyordu. Odaklanması gereken tek şey amacıydı. Drenda ve benim dediğimiz gibi, “Para meselesini çözmedikçe, asla amacınızı bulamayacaksınız.” Ama işte harika bir

haber! Şabat rahatı bugün de geçerlidir; ihtiyaçlarımızın karşılandığı ve hayatta kalmanın ötesine geçerek refaha erişebileceğimiz bir yer sunar.

Böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor. Tanrı işlerinden nasıl dinlendiyse, O'nun huzur diyarına giren de kendi işlerinden (zahmetli emek ve alın teri sisteminden) böylece dinlenir.

– İbraniler 4:9-10

Potifar'ın hayatında Tanrı'nın Egemenliği yeryüzü âleminin zahmet ve alın teri yasasının yerine geçti ve aynı şey sizin için de geçerli olacak. Tanrı'nın Egemenliği'nden yararlanmayı öğrendiğimizde, amacımızı bulabilir ve başarılı olabiliriz. Hayat keyifli, tutku ve sevinçle dolu olabilir, gerçekten!

*RAB'bin bereketidir kişiyi zengin eden,
RAB buna dert katmaz.*

– Özdeyişler 10:22

Rab'bin bereketi zenginlik getirir ve Tanrı ona hiç zahmet katmaz!!! Yaratılış 3:17'nin zahmetli emek ve alın teri sisteminin ötesine geçebiliriz. Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini öğrenene kadar uzun yıllar eski hayatta kalma sisteminde yaşadım. Bunu siz de öğrenebilirsiniz. Tanrı sizinle birlikte! O size yardım edebilir! Refahta olabilirsiniz. Hayır, bunu yeniden söyleyeyim: Refahta olmanız gerek. Tanrı'yı tanımayan ve umutsuzluk, zahmet ve hayatta kalma laneti altında iki büküm olan dünyanın Potifarlar'ı izliyor. Dininizden, kilise binalarınızdan ya da ayetlerinizden etkilenmiyorlar, zira yanıtsız olmanızın ötesini göremezler. Onlarla aynı finansal gerilim, eksiklikler ve hayatta kalma mücadelesi içinde yaşıyorken, Tanrı'nın ne kadar yüce olduğunu söylediğinizde insanların sizi

**ETRAFINIZI
KUŞATAN TÜM
ŞÜPHELERE VE
IMANSIZLIĞA
BAĞLI KALMAKTAN
VAZGEÇİN.
BAĞLILIĞINIZI
DEĞİŞTİRİN
VE TANRI'NIN
EGEMENLİĞİ'NİN
ZEVKİNİ ÇIKARIN!**

dinlemesini bekleyemezsiniz. Hayır, tıpkı Yusuf'un yaptığı gibi onlara Tanrı'nın Egemenliği'nin neye benzediğini göstermelisiniz. Katı konuşmak istemiyorum ama insanlar ihtiyaç içinde ve cevaplar arıyor.

Uzun yıllar etkili bir sesim yoktu. Kimse televizyona çıkmamı istemedi; binlerce kişilik bir kiliseye önderlik etmiyordum. Neden? Çünkü söyleyecek hiçbir şeyim yoktu; ne çözümlerim, ne cevaplarım, ne de Tanrı'nın diri ve benimle birlikte olduğuna kanıtım vardı.

Sırf hayatta kalmak için ailemden borç para alıyordum. Arabam, evim dökülüyordu ve hayatım dökülüyordu. Neden birileri Tanrı'mın ne kadar yüce olduğunu işitmek istesin? Evet, cennet yolcusuydum ve evet, cennet en yüce kavram, ama cenneti burada, yeryüzü âleminde sergilemedikçe, insanlar cennetin ne kadar yüce olduğunu dinlemezler. Dinleyin, tüm söylediğim şu: eğer Tanrı Tanrı'ysa ve Sözü gerçekse, o zaman çalışmalıdır. Hayatlarımız farklı görünmeli ve farklı olmalıdır! Bu kuşağa Egemenliğin gerçeğiyle ulaşmalıyız. Potifarlar izliyorlar.

O halde kitabın alt başlığına neden *Bağlılığın Gücü* adını verdim? Bunun nedeni Potifar'ın Tanrı'nın Egemenliği'nden yararlanarak alın teri ve zahmetin bir hayat biçimi olmadığı, korkunun yer tutmadığı ve esenliğin hüküm sürdüğü Şabat rahatına kavuşmasıydı. O rahatta hayatta kalmanın yerini amaç ve tutku alır ve yoksulluk bereket ile yutulur. Bunu nasıl yaptı? Sorunlarını ve kaygılarını Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanı altına getirdi. Temel olarak, ne yaptığının farkında olmasa da, kendisini Tanrı'ya uyumlu hale getirdi. Tanrı'nın Egemenliği'yle olan antlaşmaya ve yetki alanına girdi. Potifar, finansal

işlerini Yusuf'un gözetimine bırakmakla akıllılık etti, çünkü cevaplar gördü. Bunu siz de yapabilirsiniz; Drenda ve ben bunu yaptık. İşte bu sayede geyik, para, arabalar ve ihtiyacımız olan ev ortaya çıktı. O yüzden size bir önerim var. Eğer Tanrı'nın sizin için ayırdığı her şeyi elde etmek istiyorsanız, bağlılığımızı değiştirin. Etrafınızı kuşatan tüm şüphelere ve imansızlığa bağlı kalmaktan vazgeçin. Bağlılığınızı değiştirin ve Tanrı'nın Egemenliği'nin zevkini çıkarın!

BÖLÜM 9

ONLARA SİZ YİYECEK VERİN!

Don ile ilk tanıştığım da, ofisime cesareti kırılmış bir halde ve borç içinde gelmişti. O dönemde hayatında hiçbir şey yolunda gitmiyor gibiydi. Oturup onunla konuştuğum da, üç dört aydır kirasını ödemediğini ve faturaların neredeyse tümünü geciktirdiğini öğrendim. Evliliğinde sorunlar vardı; eş mali durumlarından bıkmış usanmıştı ve ona ve beş çocuklarına bakamadığı için Don'a olan saygısını yitirmeye başlamıştı. Gerçek şu ki, Don öz saygısını yitirmişti. Ve kafasında pek çok soru vardı.

İşi Ohio Eyaleti'nin her yanında sağlık sigortası satmaktı, ama başarısızlığı yüzünden hızlıca mali bir çöküşe gidiyordu.

Don'un aleyhindeki her şeye rağmen, onda bir potansiyel gördüm. Öğrenmeye ve çalışmaya istekliydi. Bu güçlü kombinasyon o kadar ilgimi çekti ki, onu işe alıp onun geleceğine yatırım yapmak istedim. Sonunda, ikimiz için de büyük kazanç getiren bir yatırım oldu.

Henüz acemi olan şirketim müşterilerimizden birinden Hawaii tatili kazanmıştı ve bu tatilin Don ile Tanrı'nın Egemenliği'ni paylaşmak için harika bir fırsat olacağını hissettim. Don Hristiyan olmasına rağmen, benimle aynı anlayışa sahip değildi. Ve Tanrı'nın ilkelerini onunla çeşitli

**“BUNUN İÇİN
SİZİ DİYORUM
KI, DUAYLA
DİLEDİĞİNİZ
HER ŞEYİ DAHA
ŞİMDİDEN ALMIŞ
OLDUĞUNUZA
İNANIN,
DİLEĞİNİZ YERİNE
GELECEKTİR.”**

kereler paylaşmaya çalışmama rağmen, söylediklerime inanmıyor gibiydi.

Tanrı'nın Egemenliği'nin çalıştığını öğrenerek başarıya ulaşabileceğini anlamasına yardım etmek için Don'un dikkatini çekecek bir yol arayıp duruyordum. Ancak Don'un cesareti kırılmış olduğundan, bir değişimin gerçekleşebileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Hawaii gezisinin benim için bir şans olduğunu biliyordum.

Hawaii'ye gitmemizden önceki hafta, Don'la birlikte orada neler yapacağımızı ve göreceğimizi konuştuk. Don'un ilgisi özellikle bir şeyin üzerindeydi. Pasifik Okyanusu'nun serin sularında bir mavi kılıç balığı tutmak istiyordu. “Hawaii dünyanın kılıç balığı başkentidir,” diye heyecanla anlatmaya başladı. “Her zaman bir mavi kılıç balığı tutmak istedim; bu benim hayalim.” Haftalardır ilk kez Don'un gözlerinde bir parıltı gördüm. Bir şey sonunda onu heyecanlandırmıştı ve bu heyecanın onun için güçlü bir dersin kapısını açacağını biliyordum.

“Don,” dedim, “Tanrı'nın Egemenliği'nden yararlanarak Hawaii'de mavi kılıç balığı yakalayacağını ummak yerine, emin olmanın mümkün olduğunu biliyor musun?” Akli karışmış ama ilgili bir tavırla daha fazlasını bilmek istedi ve Tanrı'nın Egemenliği hakkındaki açıklamalarıma devam ettim. Markos 11:24 ayetini alıntılıdım, *“Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir.”* Don için bu, inanılmayacak kadar güzel bir haberdir. Egemenlik'i anlamasına ve imanını açığa çıkarmasına yardımcı olmak için ona zamanımı ayırdım. Böylece yolculuğa çıkmamızdan önce, o ve eşi tıpkı benim geyik için yaptığım gibi tohum ektiler, anlaşarak dua

ettiler ve bir mavi kılıç balığı almış olduklarına inandılar.

Bu arada, Don hasadın kendine düşen kısmı için yapılması gereken her şeyi yaptı. Mevcut tekneler ve fiyatlar hakkında araştırma yaptı ve sonunda iyi hissettiği bir kaptanın teknesini ayırttı. Her şey ayarlandı ve hepimiz Hawaii'nin mavi sularına açılacağımız için çok heyecanlıydık.

Denize açılma günü geldi ve tekneye binerken kaptana mutlulukla bugün bir mavi kılıç balığı yakalayacağımızı söyledik. Diğer balık türlerini tutmakta başarılı olacağımızı, ama o gün mavi kılıç balığı yakalama şansımızın çok düşük olduğunu söyledi. Son dört aydır her gün iki tekne turuna çıkmış, ama mürettebat sadece bir tane mavi kılıç balığı tutabilmişti. Bunun nedeni esasen henüz kılıç balığı sezonunun gelmemiş olmasıydı, zira kılıç balıkları göçmendi. Cesaretimizin kırılmasını reddederek bugün bir tane yakalayacağımızı saygıyla ifade ettik ve oltalarımızı hazırlamaya koyulduk.

Altı saatlik bekleyişin ardından, oltalarımızda henüz bir oynama olmamıştı ve bu hareketsizliğin Don'un imanını zayıflatabileceğinden biraz endişeleniyordum. Kaygıyla ona bir soru sordum. "Don," diye güvertenin bir köşesinden ona bağırdım, "sana bir şey soracağım. O mavi kılıç balığını ne zaman aldın, ortaya çıktığı zaman mı yoksa dua ettiğin zaman mı?" Don, güvenli ve kararlı bir sesle karşılık verdi, "Gary, bu basit. Dua ettiğim zaman aldım." Cevabını duyunca heyecanlandım ve rahatladım. O zaman Don'un verdiği öğretiyi ciddiye aldığını ve o kılıç balığını almaya kararlı olduğunu anladım.

Bundan dakikalar sonra, Don'un makarası tiz bir sesle dönmeye başladı ve olta iyice eğildi. Mürettebat "Balık vurdu!" diye bağırdılar.

Kaptan dikkatlice "Çok fazla coşma" diye uyardı. "Evet, büyük bir balık, ama mavi kılıç balığı değil. Kılıç balıkları yüzeye çıkar ve kurtulmak için havaya sıçrarlar, ama bu balık derinde kalıyor." Don dakikalarca balıkla mücadele etti ve balık artık yüzeyden seçilene dek yavaş yavaş yukarı çekti. Don yorgun düştü, ama balık daha da yorularak kısa süre sonra pes etti. O büyük ve güzel mavi kılıç

**YEL
GÖRÜNMEMESİNE
RAĞMEN NASIL Kİ
DOĞAL ÂLEMDE
GÖRÜNÜR BİR
ETKİYE SAHİPSE,
TANRI'NIN
EGEMENLİĞİ DE
GERÇEKTİR VE
DOĞAL ÂLEMİ
ETKİLEMEKTEDİR.**

balığını dışarı çektiği sırada ben ve Don şaşırmadık, ama teknedeki herkes şaşkınlıktan donakaldı.

Don ve balığının fotoğrafı hem diğerlerine bir tanıklık hem de bana Tanrı'nın Egemenliği'nin gerçeğini sürekli hatırlatan bir işaret olarak hâlâ ofisimde duruyor. Dışardan bakıldığında sadece bir balıktı. Ama Don için, kılıç balığının çok daha büyük bir anlamı vardı. Eğer Egemenlik bir balık yakalamak için çalıştıysa, o zaman hayatta ihtiyaç duyduğu başka her şey için kesinlikle çalışacaktı. Tanrı'nın Egemenliği'nin

hayatı üzerine yapabileceği etkiyi idrak etmek bakımından Don için bu sadece bir başlangıçtı.

Birkaç bin yıl geriye gidip Tanrı'nın Egemenliği hakkında İsa'ya sorular soran Nikodim adlı adamı hatırlayalım. Yuhanna 3. bölümde Nikodim'in bir sorusuna Rab şu yanıtı veriyor, “*Yel dilediği yerde eser; sesini işitirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh'tan doğan herkes böyledir*” (a. 8). Don'la birlikte teknede geçirdiğimiz o güzel gün buna verilebilecek iyi bir örnektir.

Don ve ben o gün Tanrı'nın Egemenliği'ni göremememize rağmen, o büyük mavi kılıç balığın ortaya çıkışıyla birlikte Egemenlik'in etkisini kesinlikle gördük ve hissettik. Yel görünmemesine rağmen nasıl ki doğal âlemde görünür bir etkiye sahipse, Tanrı'nın Egemenliği de gerçektir ve doğal âlemi etkilemektedir. Tanrı'nın Egemenliği'ni idare eden yasaları öğrenerek Don'un o gün yaptığı gibi hayatlarımızı Rab'de etkileyebiliriz.

Tamam, işte sorunuz geliyor. O kılıç balığı nasıl ortaya çıktı? Bu sorunun bir cevabı var. Sadece Tanrı yaptı diyemezsiniz. Hayır,

balığın ortaya çıkacağını nasıl bildiğimizi bilmemiz gerekiyor. Bunu gerçekten bilmelisiniz, çünkü bir gün bir mavi kılıç balığına, mavi bir arabaya ya da sadece yiyeceğe ihtiyacınız olabilir. Gerçek şu ki, bu hikâyenin ana fikri gerçekte balık tutmakla ilgili değildir, tıpkı benim av hikâyelerimin geyiklerle ilgili olmadığı gibi. Hikâye bize Egemenlik ve nasıl işlediği hakkında bir kavrayış sağlamaktadır. O kılıç balığının ortaya çıkmasının bir sebebi vardı! İsa, öğrencilerine Egemenlik'in nasıl işlediğini öğretmek için çok zaman ayırdı, ama bu konuda sadece konuşmakla kalmadı, ayrıca nasıl işlediğini de gösterdi.

Lütfen dikkat edin. Egemenlik, içinde doğup büyüdüğünüz yeryüzü âlemi gibi işlemez. Gerçekte nasıl işlediğini zihninizde tümüyle kavrayamayacaksınız. Yasalar temelinde işler, ancak bu yasalar bizim yeryüzü âleminde alışkın olduğumuz yasalardan farklıdır. Ama bu yasaları öğrenebiliriz. İsa gittiği her yerde Egemenlik'in bu yasalarını sergilemeye ve öğretmeye özel önem verdi. İsa'nın Egemenlik'i sergilediği en sevdiğim hikâyelerden biri Markos 6. bölümde geçer. Bu hikâye İsa'nın beş ekmek ve iki balıkla 5000 erkeği doyurduğu hikâyedir. Bu hikâyeyi büyürken kilisede bir milyon kere duymuş olsam da, İsa'nın bunu nasıl yaptığını hiç kimse bana anlatmadı.

Vakit ilerlemişti. Öğrencileri İsa'ya gelip, "Burası ıssız bir yer" dediler; "Vakit de ilerledi. Halkı salıver de çevredeki çiftlik ve köylere gidip kendilerine yiyecek alsınlar."

İsa ise, «Onlara siz yiyecek verin» diye karşılık verdi. Öğrenciler İsa'ya, «Gidip iki yüz dinarlık ekmek alıp onlara yedirelim mi yani?» diye sordular.

İsa onlara, «Kaç ekmeğiniz var, gidin bakın» dedi. Öğrenip geldiler, «Beş ekmekle iki balığımız var» dediler.

İsa herkesi küme küme yeşil çayıra oturtmalarını buyurdu. Halk yüzer ellişer kişilik bölükler halinde oturdu. İsa beş ekmekle iki balığı aldı, gözlerini göğe kaldırarak şükretti;

sonra ekmekleri böldü ve halka dağıttımları için öğrencilerine verdi. İki balığı da hepsinin arasında paylaştırdı. Herkes yiyip doydu. Artakalan ekmek ve balıktan on iki sepet dolusu topladılar. Yemek yiyen erkeklerin sayısı beş bin kadardı.

– Markos 6:35-44

“İsa, bir sorunumuz var. Halk aç ve eğer şimdi gitmezlerse, daha geç saatte evlerine kadar aç halde dayamazlar; endişeliyiz.” O zaman İsa onlara ne diyor? “Oh, evet, haklısınız. Zaman ne kadar çabuk geçmiş! Toplantıyı hemen bitireyim.” Elbette böyle demez, ama basitçe şöyle söyler, “Onlara siz yiyecek verin.” Ne? Kutsal Kitap orada 5000 erkek bulunduğunu belirtiyor, ama kadınları ve çocukları da sayarsak 20.000 kişi olduğunu kolayca söyleyebiliriz. Bu kadar kalabalık bir gruba yiyecek vermek, hâlihazırda erzakınız olsa bile, devasa, hatta imkânsız bir görev olacaktır. Öğrencilerin İsa’nın söylediklerine inanmadığına eminim. İsa’nın sunduğu çözüme verdikleri tepki yeryüzü âlemindeki tipik düşünce yapısının net bir resmini verir. “Ama İsa, bu masrafı ödemek için bir işçinin sekiz aylık ücreti gerekir! Gidip bu kadar parayı ekmeğe mi harcayalım?” İlk olarak, öğrencilerin yiyecek sorununu zahmet ve alın teri üzerine kurulu yeryüzü ekonomik sistemine ne kadar çabuk çevirdiğine dikkat edin; tam olarak sekiz aylık bir işçi ücretine çevirdiler.

Bir gün dua ediyordum ve Tanrı dünyasal bir düşünce yapısına sahip olduğumu söyledi. Kafam karıştı; bu ne anlama geliyordu? Şehvet sorunum mu vardı? Hayır, düşüncelerimden ve kısıtlı olduğumdan söz ediyordu, çünkü geleceğimle ilgili düşüncelerimi yeryüzünün lanet sisteminin filtresinden geçiriyorum. Hepimiz bunu yapıyoruz. Eğer yeni bir eve ihtiyacımız varsa, o zaman maliyetini öğreniyoruz, sonra satın almaya gücümüzün yetip yetmeyeceğini hesaplıyoruz. Bunu nasıl hesaplıyoruz? Ne kadar hızlı koşturabileceğimizi temel alan yeryüzü lanetine göre. Bir bakalım, saatte 15 dolar çarpı haftada 40 saat şu kadar yapar ... “Vav, bu evi alabilmemin imkânı yok.” Böylece bunu imkânsız sayıp niyetinizden vazgeçersiniz. Eğer her bir düşüncüyü bu koşturma

filtresinden geçirirsek, Egemenlik'in yaşama biçiminden ASLA yararlanamayız, çünkü Tanrı o sisteme bağlı değildir. Tanrı bana eğer Egemenlik'e bağlanmak istiyorsam, Egemenlik'in düşüncesine sahip olmaya başlamam gerektiğini söylüyordu; yani her şey mümkündür!

Öğrenciler işte bu söylediklerinde yeryüzü sisteminden konuşuyorlardı, "Sekiz aylık işçi ücreti gerekir." Esasında, o kadar insanı doyurmanın imkânsız bir iş olduğunu söylüyorlardı.

İsa'nın söylediği "Onlara siz yiyecek verin" cümlesinin onlara nasıl duyulduğunu tasvir edeceğim. Sizin pastörünüz olduğumu hayal edin ve şu sıralar zor zamanlardan geçtiğinizi ve ev kredisi geri ödemelerinizi geciktirdiğinizi farz edin. Üç aydır borcunuzu ödemiyorsunuz ve evinizi kaybetmek üzeresiniz. Bu yüzden bana geldiniz ve borçlarınız için kilisenin size yardım edip edemeyeceğini sordunuz. Bunun üzerine size sakince şöyle söyledim, "Daha iyi bir fikrim var. Neden sen tüm borcu ödemiyorsun, o zaman hiç ödemen kalmaz!" O zaman bana bakıp şöyle düşünürdünüz, "Hmm, ne dediğimi anlamadı." "Hayır, Pastör, sanırım beni yanlış anladın. Bizim hiç paramız yok; bu yüzden sana geldim. Kilisenin bize yardım etmesine ihtiyacımız var, böylece gecikmiş borçlarımızı ödeyebiliriz." Ben bir kez daha sakince bakıp size şu yanıtı veriyorum, "Hayır, hayır, ne dediğini anlıyorum, ve sana harika bir çözüm sundum. Evin tüm borcunu ödemelisin ve o zaman ödemelerin kalmaz." Sanki bir pinpon topu gibi geçen bu konuşmadan benim delirdiğimi düşünürdünüz.

İşte öğrenciler de böyle hissetmiş olmalı. "İsa, bu 20.000 insanın tümünü doyurmak konusunda gerçekten ciddi değilsin, değil mi? Bu mümkün değil. Bunu yapacak kaynağımız yok. Ve eğer gereken parayı kazanmak için gidip çalışmak, yük arabalarını ve ekmekleri alacak bir komite organize etmek için plan yapsak bile, ekmekle geri dönene kadar herkes ölmüş olur. Paramız olsaydı bile, bu işi başarmak için zamanımız yok." Gerçekleşmesinin bir yolunu görmediğimizde, doğal âlemdeki imkânsız işlere böyle karşılık veririz. Provizyonumuz, yani bereketimiz olmadığında, vizyonumuz ölü.

İsa öğrencilerini o durumda cevapsız bırakmadı ve eğer bir yolu olmasaydı insanlara yiyecek vermelerini söylemezdi. Aslında onlara diğer sistemin, Egemenlik yasalarının nasıl işlediğini göstermek üzereydi. Öğrencilerin akli karışmış haldeyken, İsa sorumluluğu aldı.

“Kaç ekmeğiniz var, gidin bakın” dedi İsa. Öğrenciler gidip baktılar ve “Beş ekmekle iki balığımız var” dediler. Beş ekmek ve iki balık

**TANRI BANA
İLK OLARAK
İHTİYACIM OLAN
HER NEYSE BİR
KISMINI TANRI’NIN
EGEMENLİĞİ’NE
EKMEYİ ÖĞRETTİ.**

getirildiğinde, İsa onları aldı. Ekmeği ve balıkları bereketleyip şükretti ve onlara geri verdi. Doğal gözler için hiçbir şey değişmemişti, ama ruhsal âlemde çok önemli bir şey olmuştu, Egemenlik anlayışımız için anahtar bir şey. İsa, öğrencilerine ekmek ve balıkları dağıtmalarını buyurdu ve bunu yaptıklarında şaşkın bakışları altında yiyeceklerin çoğaldığını ve 20.000 kişinin

son lokmasına kadar yiyip doyduğunu gördüler. Ne oldu? Nasıl oldu?

Bunu keşfetmek için biraz geri gidelim ve bu olayın ayrıntılarını yakından inceleyelim. “Şükretti” ifadesi burada birebir olarak ayırdı ya da bereketledi anlamına gelir. Yani burada İsa’nın gözlerini göğe kaldırarak şükretmesiyle birlikte ekmek ve balıklar bir egemenlikten ayrılıp diğerine geçti. Yeryüzü âleminde 20.000 kişiyi beş ekmek ve iki balıkla doyurmak elbette imkânsızdır. Ama Tanrı’nın Egemenliği’nde her şey mümkündür. Aslında hikâye burada sona ermez. Her şey bitmeden önce öğrenciler artakalan ekmek ve balıklardan on iki sepet dolusu topladılar. Beş ekmek ve iki balık sadece 20.000 kişiyi doyurmakla kalmadı, sonunda ilk başladığı miktardan fazla arttı! Egemenlik yolu budur, gereğinden fazlası!

Ruhsal bir bilim adamı olarak hikâyeye dikkatlice baktığımda, burada Tanrı’nın bana geyik için verdiği formülün aynısını gördüm. Geyik avı aracılığıyla, Tanrı bana ilk olarak ihtiyacım olan her

neyse bir kısmını Tanrı'nın Egemenliği'ne ekmeyi öğretti. Çocuğun elindeki ekme ve balıklarla yaptığı şey buydu. Yiyecekleri Tanrı'nın Egemenliği'nin yetkisi altına getirince bereketlendi ve 20.000 kişinin doymasının yanı sıra 12 sepet dolusu arttı. Ekmeklerin ekme, balıkların balık olarak çoğaldığına dikkat edin. Çalışma biçimi budur. Egemenliğe balık ekebilirim ve balık olarak çoğalabilir. Ama peki ya balığa ihtiyacım varken ekecek balığım yoksa ne yapacağım? Cevap para! Unutmayın, para bir takas sistemidir. Siz ve ben paraya her gün bir “ad” veriyoruz. Ona süt deriz, ev deriz, kıyafet deriz, ekme deriz, her gün neye ihtiyacımız varsa o adı veririz. Para, ihtiyacımız olan neyse o olur. Bu yüzden ekim yaptığımızda, parayı adlandırabiliriz. Balık ekebilmek için dükkâna gidip balık satın almak yerine, paraya ad veririz. Bunu bağışlarınızla yapabilirsiniz, ama ondallığınızla yapamazsınız, zira Tanrı onu hâlihazırda adlandırmıştır. Bu çoğalma yasasının aynısını Luka 5. bölümde görebiliyoruz.

Halk, Ginnesar Gölü'nün kıyısında duran İsa'nın çevresini sarmış, Tanrı'nın sözünü dinliyordu. İsa, gölün kıyısında iki tekne gördü. Balıkçılar teknelerinden inmiş ağlarını yıkıyorlardı. İki teknedeki Simun'a ait olanına binen İsa, ona kıyıdan biraz açılmasını rica etti. Sonra oturdu, teknenin içinden halka öğretmeye devam etti. Konuşmasını bitirince Simun'a, “Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın” dedi.

Simun şu karşılığı verdi: “Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım.” Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu.

– Luka 5:1-7

Ruhsal bir bilim adamı olarak bu hikâyeye yakından bakalım. Bu balıklar nasıl ortaya çıktı? Görebiliyor musunuz? İsa kıyıda duruyor ve kalabalığa hitap etmek için bir tekneyle kıyıda biraz açılmak istiyor. Teknenin sahibi Petrus'a rica ediyor ve Petrus "elbette" diyor. Ne de olsa, artık tekneyle işleri yoktu; bütün gece çabalamışlar ama hiçbir şey tutamamışlardı. İsa tekneyi kullandıktan sonra, Petrus'a geri gitmesini ve balık tutmak için derin sulara açılmasını söylüyor. Eminim, bu istek Petrus'u hazırlıksız yakaladı ve "Bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık" diye cevap verdi. Petrus profesyonel bir balıkçıydı ve balık tutmayı biliyordu. Tecrübelerine göre balıklar orada değildi. Doğal alemde göle tekrar açılmak mantıksız görünüyordu. Zaten takımlarını toplamışlar ve ağlarını yıkayıp temizlemişlerdi.

İsa'nın bir saatlik vaazını işitip daha önce hiç olmadığı kadar etkilenmemiş olsaydı Petrus'un bunu kabul edeceğine inanmıyorum. Bu nedenle "Senin sözün üzerine ağları atacağım" dedi. Petrus göle açılınca o kadar çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı ve teknesi neredeyse batacaktı. Petrus hâlâ kıyıda olan ortaklarını çağırınca geldiler ve onların da ağları yırtılmaya ve tekneleri batmanın eşğine geldi. Kutsal Kitap Petrus'un tepkisini şöyle tanımlar; şaşır kalmıştı!

Bu nasıl oldu? İpuçları var mı? Bilebilir miyiz? Özetle, önceden söz ettiğimiz bağlılık ilkesinin gücüdür. Petrus İsa'nın balıkçı teknesini kullanmasına izin verince, tekne ve işler egemenlik değiştirdi. İş, yeryüzünün lanet sisteminden çıktı ve Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanına geldi. Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanına girdiği zaman İsa, Petrus'a bir bilgi sözü verdi ve balıkların tam yerini gösterdi; "orada, derin sularda."

O zaman bu olayı inceleyelim. İsa, bütün gece çabalamasına rağmen hiçbir şey tutamadan geri dönmüş olan Petrus'un balıkçı teknesini ödünç alır. Bu ödünç ilişkisiyle birlikte tekneler Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanına girer. İsa, Kutsal Ruh aracılığıyla balıkların tam olarak

nerede olduğu bilgisini alır. İsa bundan sonra Petrus'un teknesini tam o konuma yönlendirir. Petrus'un teknesi balıkla dolar. Ortaklarının teknesi de yakaladıkları balıklarla dolup taşar. O halde balıklar nasıl yakalandı? Basit bir ifadeyle, doğrudan gökten gelen bir talimat aracılığıyla. Kabul edelim ki, tam olarak nerede olduklarını bilen herkes balık tutabilir. Şimdi ne dediğimizi bir düşünün. Tanrı her şeyi bilir; size yardım edebilir ve ne yapacağınızı size söyleyebilir.

Drenda ve ben parasız olduğumuz ve Egemenliği öğrenmeye başladığımız zamanlarda, Tanrı nasıl yapacağımı bilmediğim bir iş kurmam için bir gece bana bir rüya gösterdi. O iş 28 yıl sonra bugün hâlâ çalışıyor ve yılda yüzbinlerce dolar net gelir elde ediyor. Bu sayede 28 yıl içinde hizmete milyonlarca dolar ekdim ve insanlara yardım edebildim. Nasıl mı? Gökten işittim; siz de işitebilirsiniz! Size bir örnek vereyim.

Birkaç yıl önce Tanrı'nın Egemenliği konulu beş günlük bir seminer veriyordum. İkinci günün sonunda, Chris adında bir adam yanıma geldi ve kendisi için dua etmemi istedi. Ne için duaya ihtiyacı olduğunu sorduğumda, bana hikâyesini anlattı. Şirketin paralarını zimmetine geçirip sonunda işlerinin batmasına neden olan bir ortakla çalışmış. Dördüncü evliliğindeymiş ve iyi gitmiyormuş. Ve bu adam sadece kırk yaşındaydı. Büyük bir depresyona girdiği için eline dolu bir silah aldığını ve sonra arabayla çevrede biraz dolandıktan sonra kendisini öldürmek için kapalı bir benzin istasyonuna girdiğini anlattı.

Sabah yaklaşık 3:00 sularıydı ve orada elinde dolu silahla otururken cep telefonu çalmış. Numarayı hemen tanımış. Arayan eski ortağıydı. Onunla kesinlikle konuşmak istemiyordu ve bu yüzden telefonu açmadı. Ancak tekrar ve tekrar aramaya devam etmiş. Sonunda Chris cevaplamaya karar verdiğinde 11. aramasıymış. Eski ortağının ağzından çıkan ilk sözler "Neredesin, ne yapıyorsun?" olmuş. Chris ona söylediğinde, eski ortağı "Hiç kıpırdama, hemen şimdi yanıma geliyorum!" demiş. Anlaşılan eski ortağı hayatını Tanrı'ya vermiş

ve bunu Chris'le paylamak istemiş. Şaşırtıcı biçimde, sabah 3:00'te Chris'e ulaşmak için içinde güçlü bir itki hissetmiş ve Chris telefonunu açmayınca aramayı sürdürmüştü.

Chris'in ortağı geldiğinde Chris'i Rab'be yönlendirmiş ve Chris'in hayatı köklü bir biçimde değişmiş. Her şey iyiye gitmeye başlamış. İyi bir kilise bulmuş ve evliliği gelişmeye başlamış. Gelir durumu hariç hayatında her şey iyiye gidiyordu. Chris'in bir işi yoktu ve benden bunun için dua etmemi istedi. Konferansta tam olarak bu kitapta anlattığım şeyleri, yani Egemenlik'in bizim yeteneklerimizin ötesinde şaşılabilir işler yapabileceğini öğrettim.

Chris, Kutsal Ruh'un bize yol gösterip fikirler verebileceği ve yardım edebileceği üzerinde düşünürken, birden aklına bir fikir geldi. Aslında finansal olarak çok fazla seçeneği yoktu. Ama nefis peynirli kekler yapıyordu. Uzmanlığı sağlıklı peynirli kekler yapmaktı ve tattıkları arasında en iyisini kendisinin yaptığını inanıyordu. Aslında Chris, bütün arkadaşları tarafından yedikleri en iyi peynirli keki yapan kişi olarak tanınıyordu. Çok defa sağlıklı gıdalar satan yerel bir markete giderek yaptıkları bazı unlu ürünleri denemiş, ama hiçbirini beğenmemişti. Chris'in çok sayıda seçeneği yoktu, ama peynirli kek satışının onun için gerçek bir iş fırsatı olduğunu hissetti. Eğer peynirli keklerinden birini o sağlıklı gıda marketine götürseydi ve onlar tadına baksalardı, satmak isteyeceklerinden emindi. Onların yaptıklarından daha çok satacağından emindi. Ve tam olarak böyle yaptı. Bir peynirli kek pişirdi ve haber vermeden sağlıklı gıda marketine götürdü. Eşsiz bir zamanlamayla, tam da Chris'in markete geldiği gün, o sağlıklı gıda marketleri zincirinin genel müdürü orayı ziyaret ediyordu. Genel müdür Chris'in peynirli kekini tatmayı kabul etti ve sonucu ona bildireceğini söyledi.

O akşam Chris, toplantının ardından benimle konuşmak için yeniden ön tarafa geldi. Bana olanları anlattı ve o sağlıklı gıda marketiyle bir kontrat yapması için dua etmemi istedi. Ertesi gün Chris

tekrar yanıma geldiğinde müthiş bir heyecan içindeydi! Genel müdür, Chris'ten peynirli kekini sadece tek bir market için değil, zincirde yer alan tüm marketler için pişirmesini istemişti. Ayrıca ona başka neler pişirebildiğini sormuştu. Chris tam bir şok içindeydi! Şaşırtıcı biçimde, o genel müdür konferansın son akşamına katıldı ve toplantının sonunda ön tarafa gelerek yüreğini Rab'be verdi ve ardından Kutsal Ruh'la doldu. İki hafta sonra ondan bir mektup aldım; mektubunda Tanrı'nın Egemenliği'ne tohum ekmek istediğini ve şirkette sahip olduğu hissenin yüzde onunu hizmetimiz *Faith Life Now*'a vermek istediğini yazmıştı. İnanılmaz! Tanrı bir fikri alabilir ve hiç yoktan büyük bir bereket yaratabilir.

BÖLÜM 10

TOPLAYIN, TER DÖKMEYİN!

Yaz mevsiminde hiç uzun mesafe koşmuş bir at gördünüz mü? Kan ter içinde kalırlar; köpüğe benzer yoğun bir ter atın tüm bedenini kaplar. Çok büyük bir çaba sarf ettiklerini anlayabilirsiniz. Her zaman şu soruyla karşılaşıyorum, “Gary, çalışmamam gerektiğini mi söylüyorsun?” Hayır, ben bunu söylemedim ve zaten Tanrı’nın Sözü de bunu söylemez. Ama nasıl çalıştığınız büyük bir fark yaratır. Örneğin, Petrus ve ortaklarının iki tekne dolusu balık yakaladığı hikâyeyi ele alalım. Bütün gece çabalamışlar, ama hiçbir şey tutamamışlardı. Sonra elbette, İsa sahneye girdi ve bir bilgi sözüyle balıkların nerede olduğunu onlara gösterdi. O anda da çaba gösterdiler, ama bu çaba bütünüyle farklı türden bir çabaydı. Balıkla dolu ağları tekneye çekerken kuşkusuz çaba sarf ettiler. Ama gerçekte balık avlıyorlar mıydı?

Burada sözcüklerle oynadığımı biliyorum. Avlamak sözcüğünü aslında bir şey aradığımızı ifade etmek için kullanırız. Yani Petrus balık avlıyor muydu? Ben ava gittiğimde, size yaklaşık kırk dakika içinde geyiğimi bulduğumu söyledim. Şimdi ben avlanmış mı oldum? Diğer bir deyişle, eğer balıkların nerede olduğunu biliyorsanız, balık avlıyor musunuzdur? Eğer geyiğimi aldığımı biliyorsa, bu avlanmak mıdır?

Bunu sadece aradaki farkı görebilmeniz için söylüyorum. Evet, bir çaba sarf ediyorum, ama bütün gece çabalayıp hiçbir şey yakalamıyor değilim. Aslında, hayatta ihtiyacım olana sahip olduğumdan, Babam'ın işinde ve benim amacım uyarınca Egemenlik için çaba sarf edebiliyorum.

Ben Buna Toplamak Derim!

Matta 17:27'de Petrus İsa'ya gelip vergilerini nasıl ödeyeceklerini sorduğunda, İsa şöyle karşılık verdi:

Göle gidip oltanı at. Tuttuğun ilk balığı çıkar, onun ağzını aç, dört dirhemlik bir akçe bulacaksın. Parayı al, ikimizin vergisi olarak onlara ver.

İsa'nın şöyle söylemediğine dikkat edin, “Tamam, Petrus, vergi ödemeliyiz. Bak ne diyeceğim, üç aylığına kente git, kendine bir iş bul, para kazan, vergimizi ödeyecek parayı kazandıktan sonra yeniden aramıza katıl.” Hayır, İsa bunu söylemedi. Neden? Çünkü o zaman Petrus görevini bırakmak zorunda kalacak ve yeryüzünün lanet düşünce sistemine geri dönerek para peşinde koşturmaya başlayacaktı. Bunun aksine, İsa Egemenlik'in nasıl işlediğini ve yeryüzü âlemindeyken nasıl iş görmemiz gerektiğini bize gösteriyor. Petrus'un aldığı cevap sizin de cevabınızdır. İsa basit bir dille Petrus'a bereketin nerede olduğunu, hasat etmek için kullanması gereken yöntemi ve tam olarak ne araması gerektiğini söyledi. Petrus'un yapması gereken tek şey gidip onu toplamaktı.

İsa'nın öğrencilerini gözlediğimizde, Egemenliğin işlediğini gördüklerinde genelde şaşkına döndüklerini ve hayret ettiklerini görürüz. Markos 11. bölümde İsa'nın bir sözle incir ağacını kökten kurduğunu gördüklerinde şaşkına döndüler. Dört gündür ölü olan Lazar mezardan dışarı çıktığında şaşkına döndüler. Petrus, Yakup ve Yuhanna bütün o balıkları yakaladıklarında şaşkına döndüler. Drenda ve ben, yıllar

içinde Egemenliğin nasıl çalıştığını daha çok öğrendikçe ve ağızımızı açık bırakan olaylara tanık oldukça “Bunu gördün mü?” diyerek çok defa şaşkına döndük. Kutsal Ruh’un yardımıyla toplamak hakkında konuşurken, sizi Matta 6. bölüme götürmem gerekir. Kutsal Kitap’ta bu pasajın alt başlığı “Kaygılanmayın” olarak geçiyor. Bunu seviyorum.

Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı’ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz.

Bu nedenle size şunu söylüyorum: ‘Ne yiyip ne içeceğiz?’ diye canınız için, ‘Ne giyeceğiz?’ diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil mi? Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur. Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz? Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir?

Giyecek konusunda neden kaygılanıyorsunuz? Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, bütün görkemine karşın Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı’nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, ey kıt imanlılar?

Öyleyse, ‹Ne yiyeceğiz?› ‹Ne içeceğiz?› ya da ‹Ne giyeceğiz?› diyerek kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa göksel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir. O halde yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter.

– Matta 6:24-34

**EĞER HAZİNEMİZ
PARA OLURSA,
İLK YERİ ALACAK
VE ZAMANIMIZI,
ÖNCELİKLERİMİZİ
VE SEVGİMİZİ
TALEP EDECEKTİR.**

İsa iki efendiye kulluk edemeyeceğimizi söyler. Kulluk edebileceğinizi düşünebilirsiniz, ama yapamazsınız. Sadece ve sadece birini sevebilirsiniz. Hangi olduğunu size söyleyebilirim. Kimin ihtiyaçlarınızı karşılayacağına güveniyorsanız odur. Rab bana o eski çiftlik evinde Tanrı'nın Egemenliği'ni öğrenmeye hiç zaman ayırmadığımı söylediğinde, gerçekte

benim efendim olmadığını söylüyordu. Tamamen güvendiğim ve kulluk ettiğim varlık O değildi. Ah, elbette, kiliseye gidiyordum, cömerttim, Tanrı'yı seviyordum ve cennet yolunda olduğumu biliyordum. Ama Tanrı'nın finans sistemini ve Egemenliği'nin nasıl çalıştığını öğrenmeye hiç ilgi duymamıştım.

Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır.

– Luka 12:34

Bunu yavaşça okuyun, “*Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır.*” Birçokları bunu tersine çevirip okumayı sever, yani, “Yüreğiniz neredeyse, hazineniz de orada olacaktır.” Ama söylediği şey bu değil ve çalışma yolu böyle değil. İnsanlar Pazar sabahları Tanrı'yı sevebileceklerine ve hazinelerinin orada olacağını düşünürler. YANLIŞ! Hazineniz ihtiyacınızı karşılayacağına güvendiğiniz sistemdir.

Tanrı hayatlarımızda paranın değil, kendisinin ilk olmasını ister. Eğer hazinemiz para olursa, ilk yeri alacak ve zamanımızı, önceliklerimizi ve sevgimizi talep edecektir. İşte bu yüzden vergi borcu çıktığında para kazanmak için görevini bırakmak zorunda kalmadı. İşte bu yüzden Tanrı bize terlemeyi değil, toplamayı öğretmek zorundadır. İsa bize Egemenliğin yolunu ve ihtiyaçlarımız için Tanrı'ya güvenmeyi öğretmelidir ki, bütün yüreğimizle Tanrı'yı sevmek için yüreğimiz

özgür olsun! İsa dedi, “*Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil mi?*” Yaşamın maddi şeyler edinmekten ibaret olmadığını söylüyordu. Yaşamın amacı bu maddi şeylerin size ve yeryüzündeki görevinize hizmet etmesidir.

Ama ne görüyoruz? Çoğu insan bu şeylere hizmet ederek durmadan koşturuyorlar. İnsanlar ev kredisi ödemek, araba borcu ödemek, faturaları ödemek için koşturuyor. İsa bunun yaşam olmadığını söyler! Şimdi bana dönüp şöyle demeye başlamayın, “Bak gördün mü, İsa’nın kendisi maddi şeyler edinmenin kötü olduğunu söylüyor.” Hayır, öyle söylemiyor. 33. ayette öncelik O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardınca giderseniz, bütün bunların verileceğini söyledi. Sorunun kaynağı maddi şeyler değil, yürektir. Eğer Tanrı maddi şeylere sahip olmamızı istemeseydi, İsa bunu bize açıkça söylerdi. Bunun yerine, Tanrı’nın yoluna göre yaşadığımızda, ulusların peşinden gittiği bütün bu şeylerin bize verileceğini açıklar.

Diğer bir deyişle, yaşam maddi şeylere kulluk etmek değildir, ama ne yazık ki, çoğu insan tam olarak bunu yapıyor. Bir seçenekleri yok; köledirler. İki efendiye kulluk etmek imkânsızdır ve maddiyata kulluk etmek yaşam değildir. İsa, sizi yaşam için özgürleştiren finansal esenliğin ve bereketin işlediği başka bir sistemin varlığını açıklayarak sözüne devam eder. Buna Egemenlik denir.

İsa, Matta 6. bölümdeki öğretisinde Egemenliğin neye benzediğine ilişkin iki örnek verir. Şöyle der, “*Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur*” (a. 26).

Kuşların solucan çiftlikleri yok!

Gündelik ihtiyaçlarını sağlama sorumluluğunu üstlenmezler. Hayır, onları Baba doyurur. Sadece günlük ihtiyaçlarını toplamaları gerekir. Görüyor musunuz? Hayatlarını sürdürmek için zahmetle emek verip ter dökmezler. Toplarlar!

Çiçekler ne çalışırlar ne iplik eğirirler!

Giyecek konusunda neden kaygılanıyorsunuz? Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, bütün görkemine karşın Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi. (a.28)

Çiçekler giyinebilmek için zahmetle emek verip ter dökmezler. Hayır, Baba onları giydirir. İsa sözüne devam eder ve size ve bana aradığımız cevabı verir. Yaşamak için başka bir yol var, Egemenliğin yolu! İsa der ki, “Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir” (a. 33). “Tanrı’nın Egemenliği’nin ardından gitmek” ne anlama geliyor? Nasıl çalıştığını keşfetmek anlamına gelir! Onu idare eden yasaları çalışın. Tanrı’nın sisteminin nasıl işlediğini öğrenin!

Eğer daha önce hiç bulunmadığınız bir ülkeye sizi uçakla götürüp orada bıraksaydım, ilk göreviniz bu ülkenin nasıl çalıştığını öğrenmek olurdu: nasıl yiyorlar, nasıl alışveriş yapıyorlar, ülkeyi idare eden yasalar. Aynı şey Tanrı’nın Egemenliği için de geçerlidir. Tanrı’nın Egemenliği’nin bir parçası olmanın yararlarını görebilmek için onun nasıl çalıştığını öğrenmelisiniz. Tanrı’nın Egemenliği’nin yasalarını bilmediğim zamanlarda ne kadar çok şey kaçırdığımı ilk elden biliyorum. Cevabınız basit. Finansal bir devrime ihtiyacınız var. Bir devrimde insanlar yerleşik hükümete karşı ayaklanırlar ve yeni bir hükümet kurarlar. Aynı şeyi yapmanız gerekiyor. Bütün eksiklikleri ve çaresizliğiyle birlikte yeryüzünün eski lanet sistemini devirmeli ve yeni yasaları, bolluğu ve büyük sevinciyle Tanrı’nın Egemenliği’nin sağladığı yeni yolda yürümelisiniz!

BÖLÜM 11

UÇMAK YÜRÜMEKTEN DAHA KOLAY!

Eğer geçmişte New York Şehri'nden San Francisco'ya yolculuk yapmak isteseydiniz, gemiyle gitmeniz gerekirdi. Panama Kanalı açılmadan önce Güney Amerika'nın çevresini dolanmak gerekeceği için böyle bir yolculuk bir yıl sürebilirdi. Daha sonra Oregon Yolu yapıldı ve bu süre dört aya düştü. Günümüzde New York'tan San Francisco'ya dört saatte gidilebiliyor. Nasıl? Yeni bir yasadan, aerodinamik uçuş yasasından yararlanarak. Bu yasa her zaman yürürlükteydi ve kuşlar bu yasayı her gün kullanıyordu, ama insanlar anlamıyordu. Uçuşu mümkün kılan doğal yasa gibi, çoğu Hristiyan hayatlarının çoğunda okumalarına rağmen, Egemenlik yasalarından habersizler. Tanrı'nın Egemenliği burada, içinizde ve ondan doyasıya yararlanmak için yasal hakkınız var. Doğal âlemde aerodinamik uçuş yasaları yerçekimi yasasını iptal etmiyor, onun yerini alıyor. Başka bir ifadeyle, uçuşu idare eden yasalarla uyumlu hareket ettiğin sürece, yerçekimi hâlâ yürürlükte olsa bile uçarsınız. Herhalde dört saatlik bir uçuşun bir yıl gemiyle gitmekten daha kolay olduğunu kabul edersiniz! O halde, işleri hızlı yoldan yapmaya başlayın ve eski, yavaş yöntemlerinizi arkada bırakın.

Hiç Kral kelebeği gördünüz mü? Burada Ohio’da sonbahar mevsimi olduğunda, kış için güneye göç eden yüzlerce kral kelebeği görürsünüz. Yaklaşık 3000 kilometre uçarak Meksika’ya göç ederler. Ama işin sırrı şu. Daha önce hiç Meksika’ya gitmemişlerdir! Peki, nasıl ya da ne zaman gideceklerini nereden biliyorlar? Eğer Tanrı Kral kelebeklerinin hayatta kalması için bir yol sağladıysa, sizin için de bir yolu elbet vardır. Kelebek bunu nasıl yapıyor?

Terimimiz “metamorfoz” ya da başkalaşım. Bu sözcüğün kökü olan “morf” ifadesi değişim anlamındadır. Çoğu insan Kral kelebeklerinin hayata kelebek olarak başlamadığını bilir. Bir tırtıl olarak doğarlar. Tırtıl aşamasında tek bir süt özlü bitkiyle beslenir ve büyük değişime hazır hale gelene dek büyürler. Belli bir büyüklüğe eriştikten sonra, bir tür kabuk olan bir krizalitin örecek 7 ila 15 gün kadar içinde kalırlar. Bundan sonra kelebek olarak krizalitten çıkar ve artık ne tırtıl gibi görünür ne de tırtıl gibi hareket eder. Tamamen yeni bir varoluş seviyesinde yaşar ve hayatını sürdürür. Artık uçmaktadır! Sadece tek bir bitkiyle sınırlı olmak yerine, artık dilediği yere uçabilir. Harika bir yaratıktır ve doğada eşi olmayan bir zarafete ve güzelliğe sahiptir.

Ama Kral kelebeğinin en müthiş özelliği sorunlu ortamdan göçme becerisidir. Anlayacağınız gibi, Kral kelebekleri kuzeyin ikliminde normal olan dondurucu kış aylarında yaşayamazlar. Ölürler. Ama Tanrı, bu yaratığın daha önce hiç gitmediği bir yere 3000 kilometre uçarak gitmesi için bir yol yarattı. Oraya giden yolu nasıl biliyor? Bunu nasıl yapıyor? Metamorfoz, yani başkalaşım sayesinde. Ve Kutsal Kitap, tıpkı Kral kelebekleri gibi sizin de aynı süreçten geçerek nasıl çözeceğinizi hiç bilemediğiniz durumlarda bile, sorunlarınızın üzerinden uçabileceğinizi söyler.

Arkadaşım Steve bir gece arabasıyla evine giderken yola çıkan bir geyiğe çarptı. Araba pert oldu. Ne yazık ki, geriye kalan tek araçları olan kamyonetin motoru bir hafta önce patlamıştı. Steve’in sigorta şirketi arabasının kaybı için iki hafta için ücretsiz yedek araba sağlıyordu,

ama kamyonetin sigorta kapsamında yedek araç hakkı yoktu. Steve ve eşi Karen ne yapacaklarını bilemediler. Steve, pazarlama işiyle uğraşıyordu ve telefonla gelen satış talepleri için her akşam arabayı kullanması gerekiyordu.

Cevaplarının Tanrı olduğunu bilecek kadar uzun bir zamandır Egemenlik öğretisini alıyorlardı. O sıralarda arabalarını yenilemek için fazladan paraları yoktu. Bu yüzden Tanrı'nın ve Egemenliğin tek umutları olduğunu biliyorlardı. Ücretsiz yedek arabanın iki haftalık süresi hızla bitiyordu ve hâlâ bir cevap yoktu. Steve'in yedek aracı geri götürmesinden önceki gece şaşırtıcı bir şey oldu. Telefonla arayan bir adam, bağışlamak istediği küçük bir arabası olduğunu ve Steve'in benim kiliseme gittiğini bildiği için kilisemizde arabaya ihtiyacı olan bir aile tanıyıp tanımadığımı sormak için onu aradığını söyledi. Steve çabucak kendi durumunu anlattı ve arabayı kendisi ve ailesi için almaktan minnettar olacağını söyledi. Bu harikaydı, ama Steve'in altı çocuğu vardı ve küçük bir araba ihtiyaçlarına yetmeyecekti. Ancak bu arabanın gelişi onlara cesaret verdi.

Ertesi Pazar günü Steve ve Karen kilisenin ön tarafına geldiler ve ikinci bir aile arabası için dua etmemi istediler. Karen şöyle dedi, "Pastör, imanla bir Honda Odyssey kamyonet aldığımıza inanıyoruz ve bunun için bir tohum ektiğimiz için bizim için dua etmeni istiyoruz." Ben "Elbette" dedim ve birlikte dua ettik. Şimdi aradan kaç hafta geçtiğini hatırlayamıyorum, ama çok olmadı, belki üç ya da dört hafta sonra evlerine uğradık. İçeri girdiğimizde, mutfaktaki buzdolabının üzerinde bir Honda Odyssey resmi gördük. Karen, her gün buzdolabını açtığında elini resmin üzerine koyup o kamyonet için Tanrı'ya şükrettiğini söyledi.

Bundan yaklaşık bir hafta sonra sekreterim aradı ve "Pastör, bugün ilginç bir telefon aldık" dedi. Adamın biri kiliseye bir kamyonet vermek istemiş. O sırada, Steve ve Karen'in yeni bir kamyonet için iman ettiklerini ya da hangi marka istediklerini bizden başka hiç

kimse bilmiyordu. Bunun üzerine sekreterime sordum, “Kamyonetin markası ne?” Sekreterim “Honda Odyssey” cevabını verdi. Daha sonra kamyonetin mükemmel durumda olduğunu, üzerinde bir çizik bile olmadığını ve sadece 120.000 kilometrede olduğu söyledi. Sekreterime bu kamyonetin kime gideceğini bildiğimi söyledim. Olayı Drenda’ya anlattım ve Karen’i aramasını istedim. Drenda Karen’i arayıp işlerinin nasıl gittiğini ve kamyonet ihtiyaçlarıyla ilgili bir gelişme olup olmadığını sordu. Karen’in ilk sözleri şunlar oldu, “Biliyorum, bir gün daha yaklaştım!” Drenda bunun üzerine “Kim bilir, belki düşündüğünden daha yakın olabilirsin. Gelip alabilirsin.”

Bunun gibi hikâyeleri seviyorum, ya siz? Hikâye Steve ve Karen’in Egemenliğin sağlayışına daha çok güvenmesiyle devam ediyor.

Yine o sıralarda, Steve ve Karen bir ev almak istiyordu. Birkaç yıldan beri kiradaydılar ve kendi evlerine sahip olmalarının zamanının geldiğini düşünüyorlardı; ancak yine peşinat ödemek için yeterince

**ÇOK DEFALAR
GELECEĞİMİZİ
MÜMKÜN OLDUĞUNU
DÜŞÜNDÜĞÜMÜZ
ŞEYLERLE
DEĞERLENDİREREK
KENDİMİZİ
KISITLIYORUZ. ANCAK
TANRI’NIN SÖZÜ’NÜN
DÜŞÜNCELERİMİZİ
DEĞİŞTİRMESİNE
İZİN VERDİĞİMİZDE
TANRI’YLA HER ŞEY
MÜMKÜNDÜR.**

paraları yoktu. Ev kredisi koşullarını sormak için sayısız bankayı gezmişler ve hepsinden aynı cevabı almışlardı. Yüzde elli peşinat. Genç ailelerinin o döneminde, kredi almaya uygun görülmek için ellerinde yeterince nakit yoktu. Karen’in cesareti kırılmıştı ve bu konuda bana danıştı. Tanrı’nın bir yol sağlayacağına anlaştık. Böylece farklı mülklere ve evlere bakmaya başladılar.

Baktıkları mülklerden birisi dikkatlerini çekti. Yaşamak istedikleri bir bölgedeydi ve 20 dönümlük bir arsa için sadece 55.000 dolar istiyorlardı. Peşinat ödemek için

paraları yoktu. Ancak, iki saat uzaklıktaki küçük bir kasaba bankasının peşinatın bir kısmı yerine ipoteği kabul ettiğini duymuştum. Bu uygulama ham arsalar için çok sıra dışıydı. Onlara bunu söyledim ve bankayla görüşmek için randevu aldılar. Arsaya 100.000 doların üzerinde değer biçtiler ve banka peşinat ödenmesine gerek olmadığını söyledi. Böylece o arsayı bankaya hiç peşinat ödmeden satın aldılar ve bu güzel kırsal arsa üzerinde güzel bir ev inşa ettiler, hem de hepsini peşinatsız yaptılar. Steve ve Karen bugüne dek, tıpkı Drenda ve benim gibi işleri Egemenlik yoluyla yaparak refah içinde yaşamayı sürdürüyorlar.

Bütün kilisemde bunun gibi çok hikâyeler var ve aynı tür hikâyelerin sizin de hayatınızda gerçekleşmesini umuyorum. Tanrı, ihtiyaçlarımızı karşılamak için müthiş ve bazen acayip şeyler yapabilir. Çok defalar geleceğimizi mümkün olduğunu düşündüğümüz şeylerle değerlendirerek kendimizi kısıtlıyoruz. Ancak Tanrı'nın Sözü'nün düşüncelerimizi değiştirmesine izin verdiğimizde Tanrı'yla her şey mümkündür.

Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin.

– Romalılar 12:2

İmanlılar olarak bu çağın gidişine uymamamız gerekir. Pavlus burada yeryüzünün lanet sistemini, onun yaşam biçimini ve özellikle de düşünce yapımızı kastetmektedir. Daha önce hazır bir plan kullanarak elbise ya da ev yaptınız mı? Eğer sonuçta ortaya çıkan ürünü beğenmeyip aynı plan üzerinden yeniden deneseydiniz ne olurdu? Aynı sonucu alırdınız. Bu nedenle Pavlus düşüncemizin yenilenmesiyle değişmemiz gerektiğini söylüyor; hayatımızı kurmak için kullandığımız planı değiştirmeliyiz. Dünyanın düşüncelerinden farklı düşünmemiz gerekir.

Bu ayetteki “değişin” fiilinin kökü az önce konuştuğumuz değişim anlamındaki “morf”tur. Metamorfoza, yani başkalaşıma ihtiyacımız var! Tanrı gibi düşünmemiz gerekiyor. Egemenlik düşüncelerine sahip olmalıyız. Çirkin, tuzağa düşmüş, kışın ölmeye mâhkum bir tırtılın bakış açısıyla düşünmek yerine, Tanrı’ya yepyeni bir yaşam yoluyla güvenmemiz gerekiyor. Ancak o zaman sorunlarımızın üzerinden uçabilir ve her durumda Tanrı’yı hoşnut eden kusursuz isteğini bilmek için donanımlı oluruz. Eğer bu düşünce değişimini benimsemesek, eski düşünce yapımız sürekli şöyle diyecektir, “Hayır, hayır, ben bunu yapamam. HAYIR, bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum.”

Çirkin bir tırtılın bir gün böylesine mükemmel bir zarafetle uçabileceğini kim tahmin edebilirdi? Tırtıla bakıp 3000 kilometrelik yolculuk yapacağını düşünseydiniz, başınızı sallayarak “İMKANSIZ!” derdiniz. Ama Tanrı’nın Egemenliği’nde her şey mümkündür. Bana bakın. Televizyon programımın başlangıcında finans uzmanı olarak tanıtılıyorum. Bazen eski tırtıl günlerimi hatırlıyorum ve kendi kendime “Ne inanılmaz bir değişim!” diyorum.

Uçmaktan bahsetmişken, Drenda ve ben Egemenlik’in nasıl işlediğini öğrendiğimizde, bir uçak istediğime karar verdim. 19 yaşımdan beri pilotluk yapmıştım ve her seferinde uçak kiralamıştım, ama asla bir uçağım olmamıştı. Elbette nedeni biliyorsunuz; uçak satın alacak param yoktu. Böylece bir gün bunun mümkün olduğuna karar verdim; bir uçak Tanrı’nın Egemenliği için zor bir şey değil. Tanrı’nın Egemenliği’ni neden benim için mümkün olduğunu düşündüğüm şeylerle kısıtlıyordum? Bunun üzerine bir çek yazdım ve açıklama kısmına “Uçağım için” (ve ayrıntıları listeledim) notunu aldım. Ellerimi üzerine koydum ve Markos 11:24’e göre dua ettiğimde o uçağı şimdiden almış olduğuma inanarak postaladım.

Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir.

Yaklaşık bir ay kadar sonra rutin bir doktor muayenesi için doktora gittim. Doktor damdan düşer gibi “Uçak satın almak isteyen birini tanıyor musun?” diye sorduğunda afalladım. Bunun tuhaf olduğunu düşündüm. “Ne tür bir bir uçak?” diye sordum. Dua ettiğim ve aldığıma inandığım uçağın birebir aynısı olduğunu duyunca hayrete düştüm ve çok heyecanlandım. Bu yüzden uçağı nasıl görebileceğimi sordum ve evimin yanındaki şehir havaalanında olduğunu söyledi. Açıklayayım. Evim şehir havaalanının bir ucundadır. Piste inen her uçak doğrudan evimin üzerinden alçalır. Bütün gün uçakların gelip gidişini seyrettiğim ve uçak pisti evimin ön kapısından sadece iki kilometre uzaklıkta olduğu için bir uçağım olması gerektiğini hissediyordum!

Böylece uçuş eğitmenliği yapan çok tecrübeli bir pilot arkadaşımı aradım ve onunla birlikte bu uçağı bakmaya gittik. Uçağı baktığımızda bu uçağın bana ayrıldığını anladım; kusursuzdu! Tam istediğim uçaktı. Ancak bir sorunum vardı ve uçak satın almakla ilgili bu sorunum yıllardır devam ediyordu; yeterince param yoktu. Hiç bu sorunla karşılaştınız mı? Ama bu kez korku içinde geri çekilmeyecektim. Bunun benim uçağım olduğunu biliyordum; ancak Tanrı'nın gereken parayı nasıl getireceğini henüz bilmiyordum.

Birkaç ay önce Drenda ve ben şirketimiz için bir ofis alanı arıyorduk. Ofisimizi açmak istediğimiz bölgede satılık yer bulamadığımız için başka ilçelere bakmaya başladık. Almaya çok yaklaştığımız iki adet bina bulduk, ama bunları satın alma konusunda yüreğimizde bir fren hissettik. Müsait bir yer bulma umuduyla ofisi açmak istediğimiz bölgeye bakmaya devam ettik. Bu kararımız hakkında dua ederken, bir gün babam aradı ve şöyle söyledi, “Bunun Tanrı'dan geldiğini söyleyeceğini biliyorum, ama annen ve ben konuştuk ve sahip olduğumuz binayı ofisiniz için size vermek istiyoruz.” Sahip oldukları yapı, yeni ofisi açmayı istediğimiz yerdeydi. Şok oldum!

Neler olduğunu anlamanız için babamın o zamanlar imanlı olmadığını bilmeniz gerekiyor. Tanrı'dan her söz ettiğimizde alaycı

bir tavır takınırdı. Aslında o kadar kötüydü ki, onunla Tanrı hakkında konuşamıyordum. Hatta Tanrı'nın ona Mesih'i vaaz etmesi için bir başkasını göndermesi için dua ettim. Ona ulaşamadığımı biliyordum; beni dinlemezdi. Ama babam birkaç yıl sonra 80 yaşında iman etti. Şaşırtıcı biçimde TV yayınıımızı izleyerek ve Tanrı'nın yaptığı bütün o harika işleri görerek iman etti. Hayatının son üç buçuk yılını değişmiş bir insan olarak her hafta sonu kilisede tapınarak geçirdi.

Bir gün kilise hizmeti sona erdiğinde, babamın koridorda yıllardır tanıdığı ve kilisemizin üyesi olan bir adamla konuştuğumu gördüm. Onlara doğru yürüdüğümde, bu adamın babama neden kiliseye gelmeye başladığını sorduğunu işittim. Babam açıklayamadığı pek çok şeye tanık olduğunu söyledi. Tanrı'ya hamdolsun! İşte böyle olması gerekiyor.

Ama şimdi babam daha kurtulmadan önce binayla ilgili yaptığımız o telefon konuşmasına geri dönelim. Drenda ve ben bize o binayı vermesinden ötürü hayret içindeydik. Elbette bunun Tanrı'nın işi olduğunu biliyorduk ve aradığı zaman babama “Haklısın baba, bu Tanrı'nın işidir” dedik.

Binanın ticari yasalara göre ofis ihtiyaçlarımızı karşılaması için büyük bir restorasyon gerekiyordu. Babam bize binayı verdiğinde Aralık ayıydı ve restorasyon işlerini başlatmak için ilkbahara kadar bekleyecektim. Bina kış boyunca kapalı kalacak ve kimse kullanmayacaktı. Babam su vanasını kapattığını söyledi. Kış ayları boyunca işler bu şekilde geçti, ta ki o uçağa bakmaya gidişimden bir hafta sonrasına kadar. Kardeşim aradı ve acilen binaya gitmem gerektiğini söyledi, çünkü binanın ön kapısından sokağa oluk oluk su akıyordu. Havalar ısınmıştı ve görünüşe göre babam yanılmıştı; kış boyunca suları kapalı değildi. Hemen binaya gittim ve üst kattaki bir banyodan günlerce, hatta haftalarca su akmış olduğunu gördüm. Alt kattaki duvarların bütün alçıpanları dökülmüş.

Bu durumun dışarıdan çok kötü görüldüğünü biliyorum, ama

kardeşimin de sizin de bilmediğiniz şey şu: tüm binadaki alçıpanların sökülmesi, dış kaplamaların kırılması ve binanın tam bir restorasyona girmesi için zaten bir sözleşme imzalamıştım ve çalışmalar birkaç hafta sonra başlayacaktı. Bu yüzden suyun verdiği hasar hiç sorun değildi, zira zarar gören her şey zaten kaldırılacaktı. Ama şunu dinleyin—sigorta şirketim zararın karşılığında bana bir çek yazdı ve çekin tutarı uçağımı almak için yeterliydi!

Bunu görüyor musunuz? Hem uçağıma hem de ofis binama hiç borç almadan ve koşturma zahmetine girmeden kavuştum. Evet, tam olarak böyle oldu! Şimdi ne zaman o uçakla uçsam ve çiftlik arazilerinin üzerinden süzülsem, bu uçağı uçurmanın Tanrı'nın Egemenliği'ne benzediğini hatırlıyorum. İşleyişi ve yasaları hayatın farklı bir boyutunda yaşamamıza imkân sağlıyor. Tırtıl ve kelebek örneğinde olduğu gibi, o tırtılın minnacık bacaklarıyla Meksika'ya ulaşacak kadar hızlı koşması imkânsızdı. Hayatta kalma mücadelesi ve korkuya hapsolmuş yaşamım şimdi Tanrı'nın Egemenliği'yle değişti. Onun yasalarından yararlanarak, sınırsız olasılıklar içeren bir yaşama kavuşabildim.

Bu kitabın sonuna gelirken, Kutsal Kitap'tan son bir pasaj paylaşmak istiyorum. Bu sözü hayatınız boyunca duyduğunuzdan eminim. Ama artık sizin için yepyeni bir anlamı olacağını düşünüyorum.

Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm. Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece

*canlarınız rahata kavuşur. Boyunduruğumu taşımak kolay,
yüküm hafiftir.*

– Matta 11:28-30

İsa boyunduruğumuzu, yani yeryüzünün lanet sisteminde zahmetle verdiğimiz emeği ve alın terini bizden almaya geldi. Şimdi biz O'nun boyunduruğunu yüklenmeli (tamamlandı) ve canlarımız için rahata (yedinci gün, gerçek Şabat) kavuşmalıyız.

Sadece Potifar'ın yaptığını yaparak, yani Egemenlik'in yoluna göre yaşayarak Tanrı'nın müthiş işlerini hayatınızda deneyim edebilirsiniz. Kendinizi Tanrı'nın Egemenliği'nin yasalarıyla uyumlu hale getirmek ve bağlılığın gücünü gönenmeye başlamak için bugün karar verin. Finansal devriminizi bugün başlatın, eski hayat biçiminden, eski hükümetten, yeryüzünün lanetli yoksulluk, hastalık ve umutsuzluk sisteminden kurtulun. Eski tırtıl yollarınızı bırakın ve İsa'nın size erişim hakkı verdiği Egemenlik yasalarından yararlanarak uçuşa geçin. Siz o Egemenlik'in vatandaşısınız.

Yasal haklarınız var!

Eğer bu kitap ilginizi çektiyse ve Egemenlik'in bir öğrencisi olmaya kararlıysanız, sizi GaryKeese.com internet sitesine yönlendirmek istiyorum. Bu sitede Egemenlik konusunda size yardımcı olacak ve danışmanlık sağlayacak kaynaklar bulacaksınız. Ayrıca özel etkinliklere ve koçluk görüşmelerine katılım fırsatları için Devrim Takımı Ortağı olmanız için sizi teşvik ediyorum.

Finansal alanda kazanmak hem ruhsal bilgi hem de yersel, doğal bilgi gerektirir. Borçlardan kurtulma konusunda bilgi almak ve şirketim *Forward Finansal Grup*'un size özel ücretsiz borçtan kurtuluş planı için 1-800-815-0818 telefon numarasını arayın.

Zorlukla kazandığınız emeklilik ikramiyenizi korumak, özellikle bu finansal darboğazda onu nasıl kazanacağınızı bilmek kadar önemlidir. Şirketim insanların güvenle yatırım yapmalarına yardımcı olmaya odaklıdır. Müşterilerimiz için yüz milyon dolardan fazla bir portföyü yatırıma yönlendirmiş olmamıza rağmen, hiçbir müşterimiz mali krizlerle geçen son 15 yılda tek kuruşluk kayba uğramamıştır. Arama ve tavsiyeler ücretsizdir. Bilgi için 1-800-815-0818 numaralı telefonu arayın.

Drenda ve ben, bireylerin ve ailelerin hayatta kazanmalarına yardımcı olmaya kendimizi adadık. İşte bu nedenle Drenda kendi adını taşıyan bir televizyon programı sunmaktadır. Bu programın hedefi aile yaşamını geliştirmek ve her yaşta kadınları teşvik etmektir. Daha fazla bilgi için lütfen Drenda.com sitesini ziyaret edin.

Son olarak Drenda ve ben, dünyanın her yanındaki kiliseleri ve pastörleri desteklemeyi düşünmenizi rica ederiz. H-3 hizmet projemiz, insanlara hayatın pratik alanlarında yardım etme arzumuzun bir yansımasıdır. H-3 hizmetimiz her yıl dünyanın her yanındaki pastörlere on binlerce öğreti materyalleri sağlıyor. Ayrıca açların doyurulmasına yardım ediyor, çeşitli ülkelerde kadın ticaretini durdurmayı amaçlayan kuruluşları destekliyor, yetimhanelere destek veriyor, birçok ülkede pastörlere finansal yardım yapıyor ve Ohio'da bir kadın sığınma evi işletiyoruz. Hedefimiz dünyanın her yerindeki insanların Tanrı'nın Egemenliği'ni ve Tanrı'nın hepimiz için istediği özgürlüğü ve rahatı öğrenmesine yardım etmektir.

Harika hikâyemizi sizinle paylaşmamıza izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Şimdi çıkın ve Tanrı'nın Egemenliği'nin yetkisi altında kendi şaşılısı hikâyeyi yazın.

**“Finansal Devriminiz”
serisinin diğer kitapları**

Kitap serisi yazarı Gary Keese

Bağlılığın G¼c¼

Dinlenmenin G¼c¼

Stratejinin G¼c¼

Sağlayışın G¼c¼

C¼mertliđin G¼c¼

FİNANSAL DEVRİMİNİZ

Bağlılığın Gücü

Eğer...

**FİNANSAL DURUMUNUZDAN BIKTINIZSA,
BORÇTAN KURTULMAK İSTİYORSANIZ,
NEREDEN BAŞLAYACAĞINIZI BİLMİYORSANIZ,
UMUTSUZSANIZ,
okumanız gereken kitap bu.**

Gary Keese işte bu durumdaydı. Dokuz uzun yıl boyunca, yaşadığı berbat finansal sorunlar nedeniyle hayatı duygusal bir keşmekeş içindeydi. Alacaklıların tacizleri, maliyenin hacizleri, icra davaları ve utanç onun için bir hayat biçimi olmuştu. Ancak bir gün Tanrı'nın finans konusunda Gary'e konuşmasıyla ve hayatını kökünden yenileyen sırrı açıklamasıyla birlikte bütün bunlar değişti! Borçlarından özgür kaldı, milyonlarca dolar değerinde şirketler kurdu ve şimdi dünyanın her zaman diliminde günlük olarak yayınlanan *Para Meselesini Çözmek* adlı televizyon programında hayatını değiştiren anahtar ilkeleri paylaşıyor. Gary dünyanın her yerinde verdiği konferanslar ve kişisel sunumlarla bu ilkeleri yüzbinlerce kişiye öğretti. Başarılı bir hayat sürmek için birçok prensip olduğunu kabul ediyor. Ama eğer sadece birini paylaşmak zorunda olsaydı, paylaşacağı ilke bu olurdu. Gary sizi devrime katılmaya ve *Bağlılığın Gücü* yoluyla hayatınızı kökünden değiştirmeye davet ediyor.

Gary Keese, insanların özellikle iman, aile ve finans alanlarında kazanmasına yardım etmek için tutkulu bir yüreğe sahip bir yazar, konuşmacı, girişimci, finansal uzman ve kilise pastörüdür. Gary ve eşi Drenda başarılı finansal şirketler kurdular ve iki televizyon programı (*Para Meselesini Çözmek* ve *Drenda*), konferanslar ve pratik kaynaklar yayınlayan "Şimdi İman Hayatı" adlı hizmetin kurucusudurlar. Keese'ler ayrıca Ohio, Columbus'taki İman Hayatı Kilisesi'nde önderlik yapıyorlar.

GKM GARY KEESEE
MINISTRIES

garykeese.com